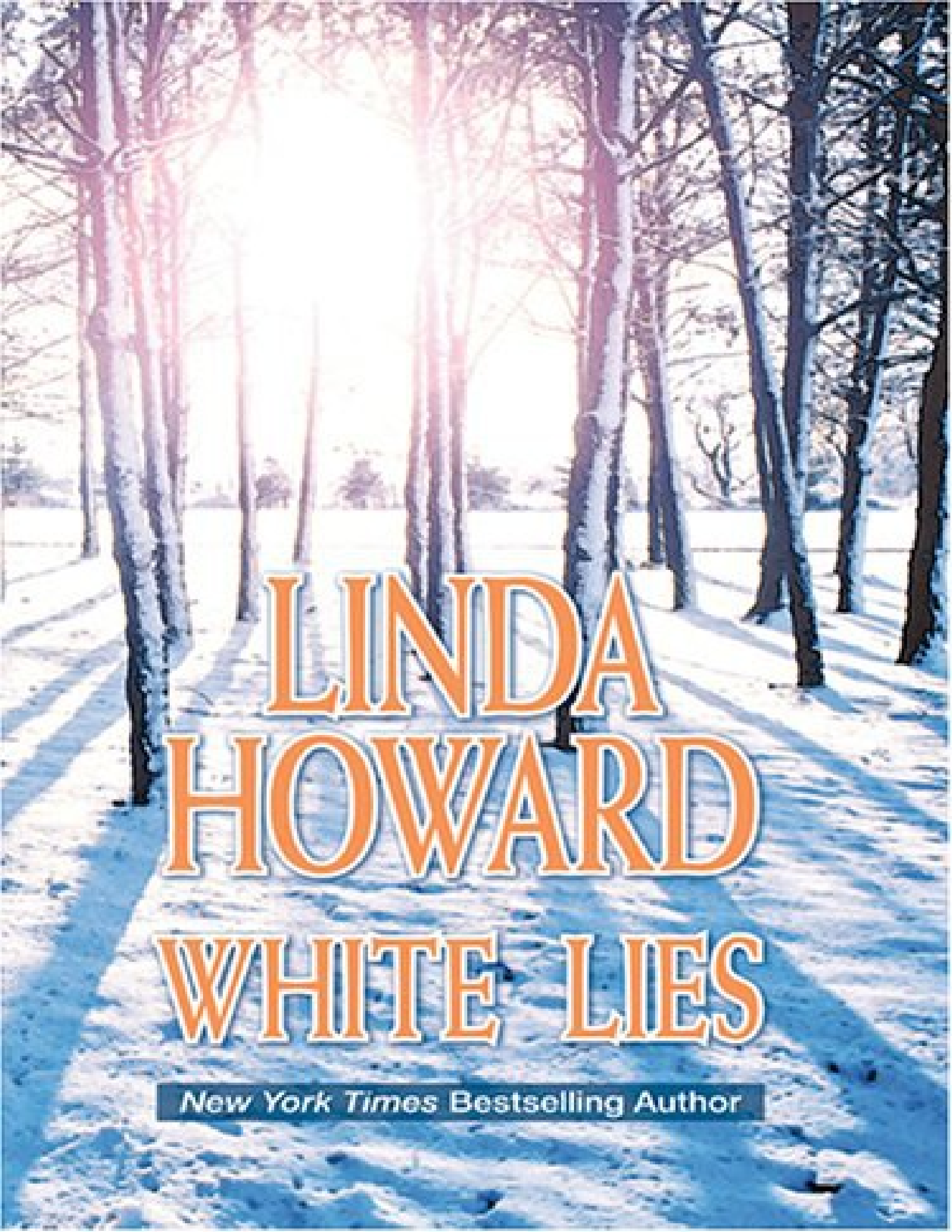
LINDA
HOWARD
WHITE LIES
New York Times Bestselling Author

NHỮNG LỜI NÓI DỐI

LINDA HOWARD

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Hồi Kết

Bạn có tin có sợi tơ hồng, nối bạn với người trong định mệnh ?

Bạn có tin có tình yêu bất diệt, thứ tình yêu không điều kiện, thứ tình yêu kết nối con tim, đưa bạn ra khỏi mọi vùng đất dù là tối tăm và trống rỗng nhất ?

Jay Granger chỉ là một người phụ nữ bình thường với đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương và đôi môi mọng đỏ nồng nàn. Người phụ nữ với niềm đam mê mãnh liệt náu mình sau lớp vỏ lãnh đạm lạnh lùng.

Một ngày bầu trời trong xanh gợn bóng mây mưa, cuộc sống vốn bình lặng của nàng đổi thay khi FBI gõ cửa nhà nàng, đưa nàng đến với người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, người đàn ông mà cả cơ thể bị tàn phá, đang chìm trong bóng tối hư vô.

Anh là người lạ mặt ... hay là người đàn ông nàng đã từng kết hôn ?

Nàng đã trao trọn cả trái tim mình cho anh, bất kể anh là ai, anh là gì. Nhân dạng của anh không là gì cả. Bất kể quá khứ của anh có thế nào, anh vẫn là người đàn ông nàng yêu.

Bởi quá khứ không phải là tương lai.

Bởi tình yêu là điều duy nhất có thực giữa mê trận của những lời dối gian lừa bịp.

Nhưng dù quá khứ không phải tương lai, thì quá khứ vẫn là một phần tạo nên tương lai.

Anh là ai ? Điều đó có thực sự quan trọng ?

White Lies - bản giao hưởng ngọt ngào của tình yêu.

MỤC LỤC

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Hồi Kết

Chương 1

Trong bảng xếp hạng những ngày tồi tệ nhất trong đời nàng, ngày hôm nay có lẽ không đứng ở vị trí thứ nhất, nhưng nó chắc chắn nằm trong top 3.

Jay Granger đã tức giận cả ngày hôm nay, cố gắng kiểm soát bản thân một cách nghiêm khắc cho đến khi đầu nàng đau nhói và bụng thì như bị thiêu đốt. Ngay cả trong suốt chuyến đi với một chuỗi liên tiếp xóc nảy trên chiếc xe bus đông đúc cũng không khiến nàng tự cho phép khả năng kiềm chế của nàng vỡ vụn được. Cả ngày dài nàng đã buộc bản thân phải bình tĩnh mặc dù sự thất vọng bị dồn nén và cơn thịnh nộ tràn đầy trong nàng, và bây giờ thậm chí nàng còn cảm thấy giống như mình không thể làm dịu đi sự kiểm soát của lý trí. Nàng chỉ muốn được ở một mình.

Bởi vậy nàng yên lặng chịu đựng việc những ngón chân của mình bị giẫm lên, xương sườn thì bị thúc bởi một cái khuỷu tay không cẩn thận của ai đó, và lỗ mũi thì bị tấn công bởi cái không khí chật ních ngột ngạt. Trời bắt đầu mưa ngay trước khi nàng rời khỏi chiếc xe bus cuối cùng, một cơn mưa lạnh rả rích làm nàng cóng lại đến tận xương khi nàng bước qua hai tòa nhà để về đến căn hộ của mình. Nàng không đem theo chiếc ô nào bên mình, đáng ra hôm nay phải là một ngày nắng đẹp. Cả ngày không có đến một gợn mây.

Cuối cùng thì nàng cũng lết về được đến nhà, nơi mà nàng được an toàn khỏi những con mắt hiếu kỳ, và cả những con mắt thương hại hay nhạo báng. Nàng được ở một mình, hoàn toàn hạnh phúc một mình. Một cái thở dài nhẹ nhõm thoát khỏi môi nàng khi nàng tiến gần đến cánh cửa căn hộ; sau đó mọi sự kiềm chế của nàng vỡ vụn và nàng đóng sầm cánh cửa lại với tất cả sức lực còn lại của mình. Cánh cửa đâm sầm vào cái khung cửa với một tiếng thịch rền vang, nhưng cái hành động thô bạo nho nhỏ đó cũng chẳng thể giải toả được trạng thái căng thẳng của nàng. Chửi rủa toàn bộ cái công ty của nàng cũng có thể có ích, hay là bóp chết Farrell Wordlaw nhưng nàng từ chối làm thế.

Khi nàng nghĩ đến cái cách mình đã làm việc suốt cả năm năm vừa qua, mười bốn đến mười sáu tiếng một ngày, khối lượng công việc nàng đã đem về nhà ngay cả trong những ngày nghỉ cuối tuần, nàng muốn hét lên. Nàng muốn ném cái gì đó. Đúng vậy, nàng chắc chắn muốn bóp chết Farrell Wordlaw. Nhưng mấy cái hành động đó không *phù hợp* với một phụ nữ có chuyên môn, một uỷ viên ban quản trị lịch sự và từng trải của một ngân hàng đầu tư. Mặt khác, nó lại hoàn toàn thích hợp với một người vừa gia nhập đội ngũ những người thất việc.

Quỷ tha ma bắt mấy tên khốn kiếp đó.

Suốt năm năm nàng cống hiến bản thân cho công việc, mọi phần tính cách bản thân không phù hợp với hình tượng công việc nàng đều nhẫn tâm vứt bỏ. Đầu tiên hầu như bởi vì nàng cần việc làm và tiền bạc, nhưng bản chất Jay quá nhiệt thành để mà làm việc nửa vời. Nàng nhanh chóng bắt kịp nhịp độ công việc với một tốc độ đáng kinh ngạc, kiên định phấn đấu cho thành

công, cho những chiến thắng, những hợp đồng càng ngày càng lớn hơn và quan trọng hơn, và đó là thế giới mà nàng đã sống trong năm năm qua. Hôm nay nàng đã bị đá khỏi nó.

Đó chẳng phải vì nàng đã không đạt được thành công, nàng đã làm tốt, có thể là đã quá thành công. Và một vài kẻ không thích giao thiệp với nàng chỉ bởi vì nàng là một phụ nữ. Nhận ra điều đó Jay đã cố gắng thẳng thắn và năng nổ như bất kỳ một người đàn ông nào, để bảo đảm với khách hàng của nàng rằng nàng có thể chăm sóc họ như bất kỳ một người đàn ông nào có thể. Cuối cùng nàng thậm chí đã thay đổi cả thói quen nói chuyện, tủ quần áo của nàng, thậm chí không bao giờ để dấu vết của một giọt lệ ánh lên trong mắt, không bao giờ cười rúc rích, và học làm thế nào để uống rượu Scotch, dù cho nàng chẳng bao giờ học được cách yêu thích nó. Nàng đã phải trả giá cho sự kiềm nén nghiêm khắc đó bằng những cơn đau đầu và những cơn thiêu đốt liên tiếp trong dạ dày nàng, nhưng dù vậy nàng vẫn hoàn toàn ném bản thân vào vai diễn bởi vì, mặc dù cho tất cả những sự căng thẳng mà nàng phải chịu đựng, nàng vẫn tận hưởng sự thách thức. Đó là một công việc đầy hứng thú, với sự quyến rũ của sự thăng tiến, và cùng với thời gian, nàng sẵn lòng trả giá.

Tốt thôi, thế là hết, chỉ bởi một chỉ thị của Farrell Wordlaw. Hắn ta rất, rất tiếc, nhưng phong cách của nàng không "thích hợp" với hình ảnh mà Wordlaw, Wilson & Trusler muốn thể hiện. Hắn ta cực kỳ hiểu rõ sự cố gắng của nàng, vân vân và vân vân, và sẵn sàng đưa cho nàng một lời đề nghị tuyệt vời, cũng như cho nàng hai tuần trước khi có quyết định nghỉ việc chính thức để sắp xếp lại công việc. Chẳng có gì trong những lời giả dối đó thay đổi được sự thật, và nàng biết điều đó cũng như hắn ta. Nàng đang bị đẩy đi để lấy chỗ cho Duncan Wordlaw, con trai của Farrel, người mới gia nhập vào công ty được có một năm và thành tích luôn luôn xếp hàng thứ hai, sau Jay. Nàng đã làm con trai của cấp trên phải xấu hổ. Thay vì được thăng chức như nàng từng mong đợi, nàng đã phải chịu đựng một đống hổ lốn.

Nàng giận dữ, vậy mà lại chẳng có cách nào để thể hiện nó. Nàng sẽ cực kỳ thoả mãn nếu bước đi và để Wordlaw phải chạy đua xử lý chỗ công việc nàng để lại, nhưng có một thực tế lạnh lùng khó khăn rằng nàng cần lương cho hai tuần tới. Nếu nàng không tìm được một công việc với lương cao ngay lập tức, nàng sẽ mất đi căn hộ của mình.

Nàng sống đúng với đồng lương của mình, nhưng mức sống của nàng cũng cao như đồng lương của nàng vậy, và nàng có rất ít khoản tiết kiệm. Nàng đâu có ngờ rằng mình mất việc chỉ bởi vì Duncan Wordlaw là một kẻ kém năng lực !

Mỗi khi Steve mất việc, anh ấy chỉ nhún vai và cười, nói với nàng đừng toát mồ hôi vì nó, anh ấy sẽ tìm một công việc khác. Và anh cũng luôn luôn làm được như thế. Công việc cũng như sự an toàn chẳng quan trọng lắm với Steve. Jay đã cười khi nàng mở lọ thuốc giảm axit dạ dày và đổ hai viên vào tay. Steve ! Nàng đã không nghĩ đến anh trong nhiều năm. Có một điều chắc chắn rằng nàng sẽ không bao giờ có thể không quan tâm đến việc thất nghiệp như anh có thể. Nàng muốn biết chắc rằng bữa ăn tiếp theo của mình đến từ đâu, Steve lại yêu sự kích thích. Anh cần cái dòng chảy nóng bỏng của andernaline hơn là cần nàng, và cuối cùng đó là lý do mà cuộc hôn nhân của họ kết thúc.

Nhưng ít ra Steve chẳng bao giờ bị căng thẳng thần kinh như thế này, nàng nghĩ thế khi nhai những viên thuốc màu phấn trắng và chờ cho chúng làm dịu đi cơn đau thiêu đốt trong bụng. Steve sẽ đốp thẳng vào mặt Farrell Wordlaw và nói với hắn ta rằng anh ấy có thể làm gì với hai tuần báo trước đó và vừa huýt sáo vừa bước ra. Có thể Steve thiếu trách nhiệm, nhưng anh ấy sẽ chẳng bao giờ để cho một công việc bình thường thắng thế.

Nhưng đó là tính cách của Steve, không phải của nàng. Anh ấy luôn là một người vui tính, nhưng cuối cùng những sự khác biệt đã trở nên lớn hơn sự hấp dẫn giữa họ. Họ xẻ chia tình bạn, dù nàng đã từng cáu tiết. Cuối cùng thì Steve sẽ chẳng bao giờ lớn nổi.

Tại sao giờ đây nàng lại nghĩ đến anh ? Có phải vì sự liên quan giữa sự thất nghiệp với ý niệm về anh ? Nàng bắt đầu cười, nhận ra mình đã làm đúng như thế. Và rồi vẫn cười khúc khích, nàng rót nước vào cốc và nâng cốc chúc mừng "Cho những khoảng thời gian vui vẻ". Họ đã có rất nhiều khoảng thời gian vui vẻ, cười đùa và chơi bời giống như hai con thú non nớt, dù khoảng thời gian ấy không dài lâu.

Rồi nàng chợt bỏ quên anh khi sự lo lắng lại lần nữa xâm chiếm trí óc nàng. Nàng phải tìm một công việc khác ngay lập tức, và phải là một công việc có lương hậu hĩnh, nhưng nàng không tin Farrell lại có thể cho nàng một lời nhận xét tốt. Hắn ta có thể ca ngợi nàng trong bản hồ sơ, nhưng sau đó hắn có thể loan tin khắp giới ngân hàng đầu tư New York rằng nàng không "phối hợp". Có lẽ nàng nên thử một cái gì đó mới. Nhưng kinh nghiệm của nàng nằm trong ngành ngân hàng đầu tư, và nàng cũng chẳng có khả năng tài chính để được đào tạo trong những lĩnh vực khác.

Với một cảm giác đột ngột hoảng sợ, nàng nhận ra mình đã ba mươi tuổi và chẳng có tý khái niệm rằng mình sẽ làm gì trong tương lai. Nàng không muốn cả quãng đời còn lại của mình phải sống trong sự lo lắng và những viên thuốc giảm axit, sử dụng toàn bộ thời gian rỗi để cố gắng tích luỹ lại nguồn năng lượng bị mất. Trong công cuộc chống lại cái triết lý đừng - lo - lắng - cho - ngày - mai - trong - khi - chúng - ta - hưởng - thụ - hôm - nay của Steve, nàng đã bước đến một thái cực hoàn toàn trái ngược và loại bỏ hết mọi niềm vui có trong đời.

Nàng mở tủ lạnh và đang tìm kiếm bữa ăn tối được nấu bằng lò viba của mình với một biểu lộ chán ghét thì người gác cửa nhấn chuông. Quyết định quên đi bữa ăn tối, dù sao thì gần đây nàng cũng thường xuyên không ăn tối, nàng nhấn vào cái công tắc. "Có chuyện gì vậy, Dennis ?"

"Quí ngài Payne và quí ngài McCoy đây muôn gặp bà, bà Granger", Dennis nói trơn tru. "Từ FBI".

"Cái gì ?" Jay hỏi, hoảng hốt, chắc chắn mình đã nghe nhầm.

Dennis nhắc lại thông điệp, nhưng những từ ngữ thì vẫn thế.

Nàng hoàn toàn điếng người. "Cho họ lên," nàng nói, bởi vì nàng chẳng biết làm gì khác cả.

FBI ?. Chuyện gì thế này ? Trừ khi bằng cách nào đó việc bạn đạp cửa nhà của bạn cũng trái với luật liên bang, việc tồi tệ nhất nàng có thể bị tố cáo là đang xé bỏ toàn bộ chỗ chăn nệm và gối của mình. Hưm, tại sao không chứ ? Đây là một điều khó chịu hoàn hảo trong một ngày khó chịu hoàn hảo.

Chuông cửa reo một vài khoảnh khắc sau đó, và nàng vội vã mở cửa, khuôn mặt nàng vẫn còn là một bức tranh hoàn hảo của sự bối rối. Hai người đàn ông ăn mặc khiêm tốn, khó phân biệt đứng đó, giơ ra huy hiệu và thẻ căn cước để nàng xem xét.

"Tôi là Frank Payne", người trông lớn tuổi hơn nói. "Đây là Gilbert McCoy. Chúng tôi muốn được nói chuyện với cô, nếu cô cho phép".

Jay mời họ vào căn hộ. "Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả", nàng thú nhận. "Xin mời ngồi. Quí vị muốn dùng cà phê không ?"

Một ánh nhìn nhẹ nhõm lướt qua khuôn mặt thân mật của Frank Payne "Có", anh ta nói với một thái độ chân thành. "Quả là một ngày dài".

Jay bước vào bếp và vội vã đặt thêm một bình cà phê, sau đó, để an toàn, nàng nhai thêm hai viên thuốc đau bao tử nữa. Cuối cùng nàng hít một hơi dài và bước ra nơi có hai người đàn ông đang ngồi gọn lỏn một cách thoải mái trên chiếc ghế sofa mềm mại, lịch sự, màu xanh xám của nàng. "Tôi đã làm gì ?", nàng hỏi, nửa đùa.

Cả hai người đàm ông mỉm cười. "Không có gì", McCoy quả quyết và toe toét cười. "Chúng tôi chỉ muốn chuyện với cô về việc nhận dạng một người quen của cô".

Nàng gần như là ngã vào chiếc ghế màu xanh xám đồng bộ, thở dài nhẹ nhõm. Cơn đau thiêu đốt trong dạ dày nàng giảm xuống một chút.

"Người quen cũ nào ?" Có lẽ họ đang theo đuôi Farrell Wordlaw; có lẽ rốt cuộc cũng có công lý trên thế giới này.

Frank Payne lấy một cuốn sổ ghi chép nhỏ ra khỏi túi trong của cái áo choàng ngoài của anh ta và mở nó ra, tham khảo những dòng ghi chép của anh ta. "Cô có phải là Janet Jean Granger, trước đây từng cưới Steve Crossfield ?"

"Đúng". Vậy là có gì đó liên quan đến Steve. Đáng lẽ nàng nên biết điều này. Dù vậy, nàng vẫn ngạc nhiên, như thể bằng cách nào đó nàng đã làm hiện ra hai người đàn ông này chỉ bằng cách nghĩ về Steve trước đó, điều gì đó mà nàng hầu như không bao giờ làm được. Anh đã rời xa cuộc đời nàng và thậm chí bây giờ nàng còn không thể định hình rõ ràng hình ảnh của anh trong trí nhớ. Nhưng lần này anh ấy đã vướng vào cái gì, với cái nhu cầu kích động điên rồ của anh ấy ?.

“Chồng cũ của cô có người thân nào không? Bất kỳ ai có thể gần gũi với anh ta ?”

Chậm chậm Jay lắc đầu. “Steve là một đứa trẻ mồ côi. Anh ấy được nuôi lớn trong một loạt những nhà nuôi dưỡng, và theo tất cả những gì mà tôi biết, anh ấy không hề liên lạc với bất kỳ cặp cha mẹ nuôi nào. Và về phần bất kỳ người bạn thân thiết”, nàng nhún vai “tôi chưa hề gặp lại hay nghe về anh ấy từ khi chúng tôi li dị từ năm năm trước, bởi vậy tôi không biết liệu anh ấy có người bạn thân nào không.”

Payne cau mày, cọ sát những nếp nhăn giữa hai chân mày. “Liệu cô có nhớ tên bất kỳ một nha sĩ anh ta đã khám trong thời gian hai vị còn kết hôn, hoặc có lẽ một bác sĩ ?”

Jay lắc đầu, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt. “Không. Steve hoàn toàn khoẻ mạnh.”

Hai người đàn ông nhìn lẫn nhau, cau mày. McCoy lặng lẽ nói, “Chết tiệt, chuyện này trở nên chẳng dễ dàng tý nào. Chúng ta đang chạy từ ngõ cụt này đến ngõ cụt khác.”

Khuôn mặt của Payne in hằn bởi sự mệt mỏi, và một cái gì đó khác nữa. Anh ta nhìn Jay, đôi mắt ánh lên sự lo lắng. “Liệu cà phê đã được chưa thưa cô Granger?”.

“Chắc là rồi. Tôi sẽ quay lại ngay.” Dù không hiểu tại sao, Jay cảm thấy run rẩy trong khi nàng bước vào trong bếp và bắt đầu đặt những chiếc tách, kem và đường lên một chiếc khay. Cà phê đã được pha xong, và nàng đặt bình cà phê lên chiếc khay, nhưng sau đó vẫn đứng tại chỗ, nhìn xuống làn hơi nước phảng phất trong không khí. Steve chắc chắn đang gặp những rắc rối trầm trọng, cực kỳ trầm trọng, và nàng cực kỳ thương tiếc cho anh mặc dù nàng chẳng thể giúp gì được. Điều này cũng chẳng thể tránh được. Anh luôn luôn theo đuổi những cuộc phiêu lưu, và thật không may rằng những cuộc phiêu lưu đó thường đi liền với rắc rối. Đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi xung đột đuổi kịp anh.

Nàng mang chiếc khay vào phòng khách và đặt nó trên chiếc bàn thấp đằng trước bộ sofa, đôi lông mày của nàng nhăn lại thành cái cau mày lo lắng. “Steve đã gây ra chuyện gì ?”

“Chẳng có gì bất hợp pháp cả, đó là những gì chúng tôi biết.” Payne vội vàng nói. “Chỉ là anh ta đã bị vướng vào một…tình huống nhạy cảm.”

Steve chẳng làm gì trái pháp luật, nhưng FBI lại điều tra anh ấy ? Sự tư lự của nàng càng sâu thêm trong khi nàng đổ đầy cà phê vào ba chiếc tách. “Kiểu tình huống nhạy cảm nào ?”.

Payne nhìn nàng băn khoăn, và đột nhiên nàng chý ý được rằng anh ta có một đôi mắt rất dễ chịu, sáng và đầy xúc cảm một cách kỳ lạ. Một đôi mắt dịu dàng. Nàng không nghĩ rằng một đặc vụ FBI lại có một đôi mắt như vậy được. Anh ta hắng giọng. “Rất nhạy cảm. Chúng tôi không hiểu tại sao anh ta lại có mặt ở hiện trường. Nhưng chúng tôi cần, rất cần, tìm một ai đó có thể nhận dạng anh ta”.

Jay dường như tái nhợt đi, từng phần của lời phát biểu lặng lẽ, tồi tệ đó cứ thiêu đốt trong tâm trí nàng. Steve đã chết. Dù cho tình yêu mà nàng giành cho anh đã tàn lụi, nhưng nàng biết nỗi đau vẫn cứ đâm thẳng vào trong nàng. Anh luôn thật hài hước, luôn luôn cười đùa, đôi mắt nâu của anh luôn rạng ngời sự hớn hở quỉ quái. Nó giống như một phần tuổi thơ của nàng cũng chết theo anh, khi biết rằng tiếng cười của anh đã không còn. "Anh ấy đã chết", nàng đờ đẫn nói, nhìn chăm chăm vào chiếc tách trong bàn tay run rẩy của mình, cà phê sóng sánh chực trào ra.

Payne nhanh chóng với tới và nhấc chiếc tách từ nàng, đặt nó lên chiếc khay. "Chúng tôi không biết", anh ta nói, khuôn mặt anh thậm trí còn băn khoăn hơn nữa. "Có một vụ nổ, duy nhất một người đàn ông sống sót. Chúng tôi nghĩ đó là Crossfield, nhưng chúng tôi cũng không chắn chắn lắm, đó là tất cả những gì chúng tôi biết. Tôi không thể giải thích nhiều hơn thế."

Đó là một ngày dài và kinh khủng, và nó chẳng tốt hơn lên một tý nào. Nàng đặt bàn tay run rẩy của mình lên thái dương và day mạnh, cố gắng hiểu rõ những điều anh ta nói với nàng. "Không có một chút manh mối nào để nhận dạng anh ấy?"

"Không."

"Vậy tại sao các vị nghĩ đó là Steve ?"

"Chúng tôi biết anh ta đã ở đó. Một phần giấy phép lái xe của anh ta đã được tìm thấy."

"Vậy tại sao các người không nhìn vào phần còn lại của nạn nhân và nói đó là ai?" nàng khóc. "Tại sao các người không nhận dạng những người khác và tìm ra anh ấy bằng phương pháp loại trừ ?".

McCoy nhìn đi chỗ khác. Đôi mắt dịu dàng của Payne thì tối lại. "Những gì còn lại không đủ để nhận dạng. Không gì cả."

Nàng chẳng hề muốn nghe thêm nữa, không muốn biết thêm một chi tiết nào nữa cả, dù nàng có thể đoán ra một vụ tàn sát kinh khủng. Đột nhiên nàng cảm thấy lạnh, giống như là máu của nàng đã bị đông lại. "Steve ?" nàng hỏi một cách yếu ớt.

"Người đàn ông sống sót đang trong tình trạng nguy kịch, nhưng bác sĩ là loại người mà người ta gọi là 'lạc quan một cách cẩn thận'. Anh ta có cơ hội. Hai ngày trước, họ đã chắc chắn rằng anh ta sẽ không sống được qua tối hôm đó."

"Tại sao việc nhận dạng anh ấy hiện nay lại quan trọng đến thế ? Nếu anh ấy sống, các vị có thể hỏi anh ấy. Nếu anh ấy chết…" Nàng vội vàng ngừng nói. Nàng không thể phát ngôn ra, nhưng nàng đã nghĩ về chúng. Nếu anh ấy chết, nó chẳng là vấn đề gì cả. Không có người sống sót, và họ sẽ kết thúc hồ sơ.

“Tôi không thể nói gì với cô ngoại trừ vấn đề chúng tôi cần biết người đàn ông đó là ai. Chúng tôi cần biết người đã chết là ai, và tính toán bước tiếp theo. Cô Granger, tôi có thể nói rằng tổ chức của chúng tôi không hề liên quan trực tiếp đến tình thế này. Chúng tôi chỉ đơn thuần hợp tác với các tổ chức khác, bởi vì vấn đề này liên quan đến an ninh quốc gia.”

Đột nhiên Jay biết những người này muốn gì ở nàng. Họ sẽ vui mừng nếu nàng có thể giúp họ xác định bất kỳ một cái răng hoặc bất kỳ biên bản ghi chép y học nào về Steve. Họ muốn nàng đi cùng họ, để có thể đích thân nhận dạng người đàn ông bị thương có phải là Steve không.

Nàng hỏi bằng chất giọng thẫn thờ, “Họ không thể nói người đàn ông này phù hợp với nhân dạng chung của bất kỳ ai trong số người của họ ? Chắc rằng họ có kích thước, dấu vân tay, hay cái gì đại loại thế ?”

Nàng nhìn xuống, vì vậy nàng không nhìn thấy sự cảnh giác thoáng qua trong đôi mắt của Payne. Anh ta hắng giọng lần nữa. “Chồng của cô - chồng cũ – và người của chúng tôi có .. đã có .. cùng chung kích cỡ. Vân tay thì không khả thi, hai bàn tay của anh ta đều bị bỏng nặng. Nhưng cô biết về nạn nhân nhiều hơn bất kỳ ai chúng tôi có thể tìm thấy. Nhất định phải có điều gì đó ở anh ta mà cô có thể nhận ra, một vài vết bớt nhỏ hoặc là bất kỳ vết sẹo nào mà cô còn nhớ.”

Nàng vẫn còn phân vân, nàng không thể hiểu tại sao họ không thể nhận ra người của chính họ, trừ khi anh ta bị tổn thương khủng khiếp… Run rẩy, nàng không thể để bản thân hoàn chỉnh ý nghĩ đó, không thể phác hoạ toàn cảnh của bức tranh trong tâm trí. Nếu như đó là Steve ? Nàng không ghét anh, chưa bao giờ ghét anh. Anh là một đứa trẻ ngỗ nghịch, nhưng anh chưa bao giờ tàn nhẫn hay xấu tính, kể cả sau khi nàng ngừng yêu anh, nàng vẫn mến anh, một cách bực bội.

“Hai người muốn tôi đi cùng”, nàng nói, đó là một kết luận thay vì một câu hỏi.

“Làm ơn” Payne lặng lẽ trả lời.

Nàng không muốn đi, nhưng người đàn ông này đã làm cái việc này giống như một nghĩa vụ cho tình yêu tổ quốc của nàng. “Được rồi. Tôi sẽ lấy áo khoác. Anh ta ở đâu ?”

Payne lại hắng giọng một lần nữa và Jay căng thẳng. Nàng học được rằng người đàn ông này luôn làm thế mỗi khi anh ta phải nói với nàng một điều gì đó khó xử hoặc không dễ chịu. “Anh ta ở bệnh viện Hải quân Bethesda ở D.C. Bà sẽ cần phải sắp sếp một va li nhỏ. Chúng tôi có một chiếc máy bay cá nhân đang chờ ở phi trường Kennedy.”

Mọi việc dường như tiến triển quá nhanh để có thể hiểu được, nàng thấy như tất cả mọi thứ nàng có thể làm là đi theo con đường ít sự kháng cự nhất. Quá nhiều việc xảy ra ngày hôm nay. Đầu tiên nàng bị đuổi việc, bản thân nó đã là một cú đánh mạnh vào nàng, và bây giờ là việc này. Sự ổn định mà nàng đã làm việc chăm chỉ để gìn giữ đã bị tiêu tan chỉ trong một vài phút ngắn ngủi trong phòng làm việc của Farrell Wordlaw, để lại nàng trôi nổi trong bất lực, không

có khả năng đứng vững trên mặt đất. Cuộc đời nàng đã thật tĩnh lặng trong năm năm vừa qua, sao những chuyện này có thể xảy ra nhanh đến vậy ?.

Lãnh đạm nàng gói ghém hai chiếc váy dễ di chuyển, thu lượm số đồ trang điểm của nàng trong phòng tắm. Rồi nhét những gì nàng cần vào trong một chiếc túi nhựa nhỏ có khoá kéo, nàng bị choáng váng bởi hình ảnh phản chiếu của chính bản thân nàng trong gương. Nàng trông tái mét và thật căng thẳng, và gầy. Gầy và ốm yếu. Mắt nàng trũng sâu và gò má lồi lên, hậu quả của việc làm việc quá nhiều và sống với những viên thuốc giảm axit. Ngay khi nàng quay trở về thành phố, nàng sẽ phải tìm ngay một công việc mới, cũng như làm nốt những công việc còn dang dở trong hai tuần lễ trước khi có quyết định nghỉ việc chính thức này, điều này cũng đồng nghĩa với việc bỏ thêm nhiều bữa ăn.

Rồi nàng thấy thật xấu hổ về bản thân. Tại sao nàng lại lo lắng về việc làm của mình trong khi Steve - hoặc một ai đó - đang phải nằm trên giường bệnh chiến đấu để được sống ? Steve luôn luôn bảo với nàng rằng nàng luôn lo lắng quá nhiều, đến nỗi nàng không thể tận hưởng hiện tại bởi nàng luôn lo lắng về ngày mai. Có thể anh đã đúng.

Steve ! Đột nhiên mắt nàng mờ lệ khi nàng nhồi chiếc túi mỹ phẩm vào trong chiếc túi ngủ. Nàng hy vọng anh sẽ không sao cả.

Vào những phút cuối nàng nhớ phải sắp xếp nhưng chiếc quần con sạch. Nàng bị luống cuống, lẫn lộn một cách kỳ quặc, nhưng cuối cùng nàng kéo khoá chiếc va li và với lấy ví tiền "Tôi đã sẵn sàng", nàng nói vậy khi bước qua khỏi cửa phòng ngủ.

Với lòng biết ơn nàng thấy một trong hai người đã mang khay cà phê vào trong bếp. McCoy cầm lấy cái va li trong tay nàng, và nàng lấy chiếc áo khoác ngoài từ tủ áo, Payne lặng lẽ giúp nàng mặc nó. Nàng nhìn quanh để chắc chắn đã tắt hết đèn, rồi ba người bọn họ bước vào hành lang, và nàng khoá cánh cửa đằng sau mình, tự hỏi rằng tại sao nàng lại cảm thấy như nàng sẽ không bao giờ quay lại.

* * *

Nàng ngủ trên máy bay. Nàng không định thế, nhưng nàng gần như ngủ ngay khi họ cất cánh và nàng thư giãn trên chiếc ghế da thoải mái này, mí mắt nàng trở nên nặng nề. Nàng còn không cảm thấy Payne đắp một chiếc chăn nhẹ bao quanh mình.

Payne ngồi phía bên kia của người phụ nữ, ngắm nhìn cô ta một cách chán nản. Anh ta không hoàn toàn thoải mái với việc mình đang làm, lôi một người phụ nữ vô tội vào trong cái đống hỗn loạn này. Ngay cả McCoy cũng không biết cái đống này hỗn loạn đến mức nào, nó có thể phức tạp đến đâu, những gì mà McCoy biết cũng giống hệt như những gì anh ta phác thảo nó cho Jay Granger : Một vấn đề nhận dạng đơn giản. Chỉ có một ít người biết vấn đề này phức tạp đến thế nào, có lẽ ngoài anh ta ra chỉ có hai người biết được sự thật. Mà cũng có lẽ chỉ có một người biết, nhưng đó là một người có rất nhiều quyền lực. Khi người đó muốn cái gì được hoàn

thành thì nó sẽ phải được hoàn thành. Payne đã biết người đó nhiều năm trời, nhưng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái ở bên cạnh người đó.

Cô ta nhìn mệt mỏi và mỏng manh một cách kỳ quặc. Cô ta quá gầy. Cao khoảng 5 feet 6, nhưng anh ta nghĩ rằng cô ta nặng chỉ hơn một trăm pao một chút, và có gì đó ở cô ta khiến anh nghĩ sự mỏng manh của cô ta là không bình thường. Anh ta băn khoăn rằng liệu cô ta có đủ khoẻ để bị sử dụng như một tấm lá chắn.

Cõ lẽ cô ta rất xinh đẹp khi cô ta thoải mái, và nếu cô ta có thêm chút da thịt. Cô ta có mái tóc đẹp, một loại màu nâu mật ong, dày và bóng như một bộ lông rái cá, và đôi mắt cô ta có màu xanh sẫm. Nhưng giờ đây cô ta trông thật mệt mỏi. Chắc chắn hôm nay không phải là một ngày dễ chịu với cô ta.

Dù vậy, cô ta đã hỏi một vài câu hỏi khiến anh ta thấy không được thoải mái. Nếu cô ta không quá mệt và khó chịu, có lẽ cô ta đã dìm anh ta vào một vài thứ anh ta không muốn thảo luận, hỏi những câu hỏi không nên hỏi ngay trước mặt McCoy. Nó là một phần cần thiết của kế hoạch mà mọi thứ đều có giá trị riêng của nó. Sẽ không có một chút nghi ngờ nào.

* * *

Chuyến bay từ New York đến Bethesda khá ngắn, nhưng giấc ngủ ngắn đã làm nàng khoan khoái, đưa nàng về trạng thái cân bằng. Chỉ còn lại duy nhất một điều, càng cảm thấy tỉnh táo nàng càng cảm thấy toàn bộ tình huống này dường như không thật. Nàng kiểm tra đồng hồ trong khi Payne và McCoy hộ tống nàng rời khỏi chiếc máy bay cá nhân khi họ hạ cánh ở Wahington National và bước vào trong một chiếc xe hơi chính phủ đang đậu sẵn trên đường nhựa chờ họ, nàng đã bị giật mình khi biết mới chỉ có chín giờ. Mới chỉ có vài tiếng đồng hồ trôi qua vậy mà cuộc đời nàng dường như đã bị đảo lộn hoàn toàn.

“Tại sao lại là Bethesda ?” nàng thì thầm với Payne khi chiếc xe chạy êm ru trên đường, một ít bông tuyết phất phơ rơi xuống như những cánh hoa trong ánh sáng lung linh thoáng qua. Nàng nhìn chăm chú vào những bông hoa tuyết, thờ ơ băn khoăn lỡ như một cơn bão tuyết đầu đông sẽ giữ nàng không về được nhà. “Tại sao không phải là một bệnh viện dân sự ?”

“Lý do an ninh.” Giọng nói trầm lặng của Payne vang lên vừa đủ để chạm tới tai nàng. “Đừng lo lắng. Có những chuyên gia điều trị chấn thương giỏi nhất đang chạy chữa cho anh ta, cả dân sự và quân sự. Chúng tôi đang làm những gì tốt nhất có thể để giúp đỡ chồng cô.”

“Chồng cũ.” Jay yếu ớt nói.

“Vâng. Xin lỗi.”

Lúc họ rẽ sang đại lộ Wisconsin để đến trung tâm Y dược Hải quân (Naval Medical Center), tuyết rơi dày hơn. Payne vui vẻ vì cô ta không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa về người đàn

ông đang nằm trong bệnh viện quân sự, thực chất, lại là bệnh viện Georgetown University. Tất nhiên, anh ta đã nói thật với cô ta nhiều nhất có thể. An ninh là lý do anh ta có mặt tại Bethesda. Nhưng nó không phải là lý do duy nhất. Anh ta ngắm từng đợt tuyết xoay vần và tự hỏi liệu tất cả sợi dây lỏng lẻo này có thể được dệt thành một câu chuyện có thể tin được.

Khi họ đến được trung tâm y tế, chỉ có một mình Payne rời khỏi xe với nàng, MacCoy nhẹ gật đầu chào và rời xe đi. Những bông tuyết nhanh chóng nhuốm bạc mái tóc họ, Payne nắm lấy khuỷu tay nàng và thúc nàng bước vào bên trong, với sự ấm áp sẽ nhanh chóng làm tan chảy những dải tuyết. Không ai chú ý đến họ khi họ bước vào thang máy hướng lên.

Khi cánh cửa thang máy mở ra, họ bước vào trong một hành lang tĩnh mịch "Đây là tầng ICU " Payne nói. "Phòng anh ta hướng này".

*(**ICU** : Intensive care unit : khu chăm sóc đặc biệt tại bệnh viện)*

Họ rẽ phải, nơi mà những cánh cửa đôi được canh giữ bởi hai người đàn ông trẻ mặc đồng phục, cả hai đều mang theo những khẩu súng ngắn. Payne chắc chắn phải rất quen thuộc với nơi này, bởi vì một trong những nhân viên bảo vệ ngay lập tức nhanh chóng mở cửa cho họ. "Cám ơn", Payne lịch sự nói khi họ bước qua.

Cả khu vực trống vắng, ngoại trừ một y tá giám sát những thiết bị hỗ trợ sự sống và định kỳ kiểm tra tình trạng bệnh nhân, nhưng Jay cảm thấy có những tiếng rì rầm nhỏ lan tỏa mọi ngóc ngách - âm thanh của những cỗ máy giữ cho bệnh nhân duy trì sự sống và giúp họ phục hồi. Cảm nhận đầu tiên giáng vào nàng là Steve bị móc vào một hoặc nhiều loại máy đó, không thể di chuyển, và bước chân nàng dao động. Thật quá khó khăn để bước vào.

Payne vẫn đang giữ tay nàng, kín đáo dành cho nàng sự khuyến khích. Anh ta dừng lại trước cánh cửa và quay về phía nàng, đôi mắt xám tràn đầy sự quan tâm. "Tôi muốn cô chuẩn bị một chút. Anh ấy bị thương rất nặng. Xương sọ bị nứt, và xương mặt bị nát vụn. Anh ấy hít thở thông qua một ống dẫn khí. Đừng mong chờ anh ấy sẽ giống với người đàn ông trong trí nhớ của cô." Anh ta chờ đợi trong chốc lát, quan sát nàng, nhưng nàng không nói một lời nào, cuối cùng anh ta mở cánh cửa.

Jay bước vào căn phòng, và trong một vài giây dường như tim và phổi nàng ngừng hoạt động. Để rồi sau đó trái tim nàng lại chao đảo trong nhịp đập lần nữa, và nàng hít một hơi thật sâu và đau đớn. Nước mắt nàng trào ra khi nàng nhìn vào cái tạo vật đang nằm trên chiếc giường bệnh trắng phếu, và tên anh được phát ra không thành tiếng run rẩy nơi bờ môi nàng. Không thể nào...tạo vật này có thể là Steve.

Người đàn ông nằm trên giường gần giống như một xác ướp theo đúng nghĩa đen. Cả hai chân đều bị gẫy và được bao bọc trong khuôn thạch cao, được giữ bởi một hệ thống dây và ròng rọc. Cánh tay được băng lại đến tận khuỷu. Đầu và mặt đều được quấn gạc, cộng thêm một tấm băng lót dày trên mắt, chỉ có mỗi đôi môi, cằm và quai hàm có thể nhìn thấy được nhưng chúng sưng phồng và biến màu. Hơi thở yếu ớt nhưng đều đặn từ ống dẫn khí nơi cuống họng,

và có rất nhiều dây truyền khác chạy vào trong cơ thể ấy. Một máy theo dõi ở trên đầu ghi lại mọi chi tiết của những hoạt động trong cơ thể. Và anh ta nằm đó bất động. Thật sự bất động.

Họng nàng trở nên khô khốc đến nỗi ngay cả việc phát ra âm thanh cũng trở nên đau đớn. "Làm sao tôi có thể nhận dạng anh ấy ?" Nàng hỏi. "Anh *biết* là tôi không thể. Anh biết hiện nay anh ấy trông như thế nào !"

Payne quan sát nàng với sự cảm thông. "Tôi xin lỗi, tôi biết đó là một cú shock. Nhưng chúng tôi cần cô thử. Cô đã từng cưới Steve Crossfield. Cô biết rõ về anh ta hơn bất kỳ ai trên thế giới này. Có thể có một vài chi tiết nhỏ nào đó cô còn nhớ, một vết sẹo, một nốt ruồi hay một vết bớt. Bất kỳ thứ gì. Xin hãy kiên nhẫn và quan sát. Tôi sẽ ở ngay bên ngoài thôi."

Anh ta bước ra và đóng cánh cửa lại, để lại nàng một mình trong căn phòng với một thân thể bất động, những tiếng beep lặng lẽ của chiếc máy theo dõi, âm thanh thì thào yếu ớt trong từng hơi thở của người đàn ông kia. Nàng nắm chặt bàn tay lại, và một lần nữa nước mắt nàng lại trào ra. Mặc kệ người đàn ông này có phải là Steve hay không, nỗi thương cảm sâu sắc đến nỗi sự đau đớn lấp đầy trong nàng.

Bằng cách nào đó, đôi chân nàng đưa nàng đến gần chiếc giường. Nàng cẩn thận tránh những ống dẫn và những sợi dây kim loại trong khi không hề rời mắt khỏi khuôn mặt của người đàn ông này - hoặc những gì nhiều nhất nàng có thể thấy. Steve ? Đây thật sự là Steve sao ?

Nàng biết Payne muốn gì. Anh ta không thực sự đánh vần nó ra, nhưng anh ta cũng không thực sự cần phải làm thế. Anh ta muốn nàng kéo tấm chăn ra và nghiên cứu người đàn ông đang nằm đây bất tỉnh và tàn phế, trần truồng chỉ trừ những chỗ bị thương được băng lại. Anh ta nghĩ nàng sẽ có sự am hiểu thân thiết của một người vợ với thân thể của chồng, nhưng quả thật năm năm là một khoảng thời gian dài. Nàng có thể nhớ nụ cười của Steve, cái ánh nhìn lấp lánh quỷ quyệt trong đôi mắt màu nâu đậm của anh, nhưng những chi tiết khác đã nhạt nhoà đi rất nhiều trong ký ức nàng.

Sẽ chẳng có vấn đề gì đối với người này nếu nàng kéo tấm chăn ra và nhìn rõ anh. Anh ta đang hôn mê, anh ta có thể chết, ngay cả bây giờ, dù với tất cả những thứ máy móc kỳ diệu đang được nối với cơ thể. Anh ta sẽ chẳng bao giờ biết. Và như Payne nói, nàng có thể phục vụ cho Tổ quốc nàng nếu bằng cách nào đó nàng có thể nhận dạng người đàn ông này có phải là Steve Crossfield hay không.

Nàng không thể ngừng nhìn anh ta. Anh ta bị thương quá nặng. Làm thế nào một người có thể bị thương đến mức như thế này mà vẫn còn sống ? Nếu anh ta tỉnh dậy ngay lúc này liệu anh ta có mong ước được sống ? Liệu anh ta có thể đi lại được nữa không ? Hay sử dụng cánh tay ? Nhìn ? Nghĩ ? Hay anh ta sẽ bị shock bởi vì những vết thương của mình và nói với các bác sĩ, "Cám ơn, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ nắm lấy cơ hội của mình ở Cổng thiên đàng.

Nhưng có lẽ anh ta có mong ước được sống dữ dội. Có lẽ đó chính là thứ đã giúp anh ta sống

sót đến giờ này, một ý niệm sâu sắc trong vô thức. Một quyết tâm mạnh mẽ đến mức có thể dịch chuyển được những trái núi.

Do dự nàng vươn tay ra và chạm vào cánh tay phải của anh ta, ngay phía trên những dải băng đang che phủ những vết bỏng của anh ta. Làn da anh quá nóng đến nỗi nàng thình lình giật mạnh tay về trong kinh ngạc. Nàng những tưởng rằng anh có thể lạnh. Hơi nóng này là một dấu hiệu khác của sự sống mạnh mẽ vẫn đang bùng cháy trong anh, trái ngược với sự tĩnh lặng bên ngoài. Một cách chậm chạp bàn tay nàng quay trở lại với cánh tay anh, nhẹ nhàng dựa vào làn da trơn nhẵn ngay bên dưới khuỷ tay anh, cố gắng không làm xáo trộn cái mũi kim IV đang nhỏ từng giọt chất lỏng vào tĩnh mạch anh.

*(**IV** : Intravenous (tiêm) vào trong tĩnh mạch / ven)*

Anh thật ấm áp. Anh vẫn đang sống.

Trái tim nàng đập dồn dập trong lồng ngực, một vài cảm xúc mãnh liệt dâng tràn trong nàng cho đến khi nàng tưởng như có thể nổ tung vì cố gắng kiểm soát nó. Nó làm nàng choáng váng khi nghĩ đến những gì anh đã trải qua, vậy mà anh vẫn đang phải chiến đấu, bất chấp sự bấp bênh, nghị lực trong anh quá mãnh liệt và quá kiêu ngạo để mà chấp nhận từ bỏ. Nếu như có thể, nàng mong rằng mình có thể chịu đựng những đau đớn này cho anh.

Cơ thể anh đã bị xâm phạm quá đủ. Những mũi kim tiêm đâm sâu trong tĩnh mạch của anh, những dây sắt và những cực điện nhặt nhạnh và lan truyền theo mỗi nhịp tim của anh. Cứ như là anh vẫn chưa có đủ những vết thương, các bác sĩ còn lồng thêm nhiều ống lưu dẫn vào ngực và sườn anh, tất nhiên còn có thêm nhiều ống dẫn khác nữa. Mỗi ngày có một đám người lạ đến nhìn anh và đối xử với anh cứ như anh chẳng là gì cả ngoài một lát thịt, tất cả để giữ lại mạng sống của anh.

Nhưng nàng sẽ không xâm phạm vào sự riêng tư của anh, không phải theo cách này. Sự nhún nhường có lẽ chẳng có ý nghĩa gì với anh cả, những nó vẫn là sự lựa chọn của anh.

Mọi sự chú ý của nàng đều tập trung vào anh, không gì khác trên thế giới này tồn tại trong khoảnh khắc này, ngoại trừ người đàn ông đang nằm lặng lẽ trên giường bệnh này. Đây có phải là Steve không ?. Liệu nàng có cảm nhận được cảm giác gì thân thuộc trong anh, ngoại trừ sự biến dạng méo mó và lớp băng gạc ? Nàng cố gắng nhớ lại.

Steve có từng cơ bắp như thế này không ? Tay anh có từng dày thế này, ngực anh có từng sâu thế này ? Anh có thể đã thay đổi, tăng cân, làm nhiều công việc tay chân có thể làm vai và tay anh phát triển hơn, bởi vậy nàng không thể dựa vào những đặc điểm này. Đàn ông thường nặng hơn ở ngực khi họ trưởng thành.

Ngực anh đã được cạo. Nàng nhìn vào đám lông tối màu mọc lởm chởm của anh. Steve từng có lông ngực, dù không nhiều lắm.

Râu của anh ? Nàng nhìn vào quai hàm của anh, nàng có thể nhìn nó, nhưng mặt anh bị sưng đến nôi nàng không thể tìm thấy bất kỳ điểm nào thân quen. Ngay cả môi anh cũng sưng tấy lên.

Cái gì đó ươn ướt chảy xuống má nàng, và trong nỗi kinh ngạc nàng vội lấy tay quệt ngang mặt. Nàng thậm chí đã không nhận ra mình đang khóc.

Payne quay lại căn phòng và lặng lẽ đưa cho nàng chiếc khăn tay của anh ta. Khi nàng đã lau đi nước mắt anh ta dẫn nàng rời khỏi chiếc giường, cánh tay anh ta thật ấm áp và thoải mái xung quanh hông nàng, để nàng dựa vào anh ta. “Tôi xin lỗi”, cuối cùng anh ta tỏ ý. “Tôi biết nó không hề dễ dàng.”

Nàng lắc đầu, cảm thấy như một đứa ngốc khi trở nên suy sụp như vậy, nhất là với những gì nàng phải nói với anh ta. “Tôi không biết. Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể nói đó có phải là Steve hay không, tôi chỉ…không thể.”

“Anh ta có khả năng là Steve không ?” Payne hỏi một cách kiên trì.

Jay day day thái dương. “Có thể. Tôi không thể nói chắc. Có qua nhiều băng.”

“Tôi hiểu. Tôi biết nó khó khăn đến thế nào. Nhưng tôi cần có gì đó để nói với cấp trên. Liệu chồng cô có cao như vậy không ? Có gì đó ở anh ta quen thuộc không ?”

Nếu anh ta hiểu, tại sao anh ta lại cứ thúc giục như vậy ? Cơn đau đầu của nàng trở nên trầm trọng hơn chỉ sau vài giây. “Tôi cũng không biết !” Nàng khóc “Tôi chắc Steve cũng cao khoảng tầm đó, nhưng thật khó mà nói khi anh ấy đang nằm như thế. Steve có mái tóc sẫm màu và đôi mắt màu nâu, nhưng tôi thậm chí còn không thể nói thế về người đàn ông này !”

Payne nhìn xuống nàng. “Trên bệnh án ghi”. Anh ta lặng lẽ nói. “Tóc nâu và mắt nâu”.

Trong một khoảnh khắc thông tin đó không thể xâm nhập được vào trong tâm trí nàng, rồi sau đó đôi mắt nàng mở lớn. Nàng không hề nhận ra một chút gì ở người đàn ông đó, nhưng nàng vẫn đang mụ mị trong cơn bão xúc cảm mà người đàn ông đó gây ra cho nàng : thương hại, đúng thế, nhưng đồng thời cũng kính sợ, bởi anh ta vẫn đang sống và chiến đấu, rồi một sự tôn trọng gần như sửng sốt cho sự kiên định và nghị lực mà anh phải có.

Vô cùng yếu ớt, khuôn mặt nàng tái lại, nàng nói. “Vậy anh ta phải là Steve, phải không ?”

Một thoáng nhẹ nhõm lướt qua khuôn mặt của Payne, rồi biến mất trước khi nàng có thể chắc chắn nó đã ở đó. Anh ta gật đầu. “Tôi sẽ báo cho người của tôi biết bà đã xác nhận nhân dạng của anh ta. Anh ta là Steve Crossfield”.

Chương 2

Buổi sáng hôm sau Jay tỉnh dậy nằm lặng im trên giường, quan sát căn phòng khách sạn xa lạ và cố gắng định hướng bản thân. Những sự kiện trong ngày hôm qua phần lớn thật mập mờ, ngoại trừ ký ức rõ ràng về người đàn ông bị thương nằm trong bệnh viện. Steve. Người đàn ông đó là Steve.

Đáng lẽ nàng phải nhận ra anh. Cho dù năm năm đã qua, nàng đã từng yêu anh. Phải có cái gì đó ở anh thân quen với nàng, bỏ qua những vết thâm méo mó và những vết sưng phồng. Một cảm giác tội lỗi kỳ lạ tấn công nàng, dù nàng biết nó thật lố lăng, nhưng nó giống như là nàng đã để ký ức về anh bị đẩy xuống bằng một cách nào đó, nhỏ tới mức nó trở nên không đáng kể trong cuộc đời nàng để có thể nhớ anh trông như thế nào.

Nhăn mặt, Jay rời khỏi giường. Đấy, lại một lần nữa, nàng để những vấn đề đè nặng lên nàng. Steve luôn luôn bảo nàng nên để mọi thứ nhẹ bớt đi, giọng của anh nhiều khi đầy nôn nóng. Đó cũng là một lý do khiến họ trở nên xung khắc. Nàng đã quá cứng nhắc, quá gắn kết với mọi vấn đề của cuộc sống hàng ngày và thế giới xung quanh nàng, trong khi Steve sung sướng trượt trên bề nổi.

Sáng hôm đó nàng được tự do trở về New York, nhưng nàng lại không mong muốn làm thế. Hôm nay mới thứ Bảy, chẳng có gì phải vội vã miễn là nàng quay lại kịp để đi làm vào sáng thứ Hai. Nàng không muốn phải ngồi trong căn hộ của mình cả hai ngày cuối tuần và ủ ê nghiền ngẫm về việc nàng đã gia nhập vào thành phần thất nghiệp như thế nào, hơn nữa nàng còn muốn nhìn thấy Steve lần nữa. Dường như đó cũng là những gì Payne mong muốn. Anh ta không hề đề cập đến việc sắp xếp cho nàng trở lại New York.

Nàng đã quá mệt mỏi đến nỗi nàng đã ngủ rất say, và do đó quầng thâm dưới mắt nàng không đậm như mọi khi. Nàng nhìn vào cái gương trong phòng tắm, tự hỏi liệu việc bị sa thải có phải là một dạng may mắn trá hình. Nàng đã quá thúc bách bản thân đến nỗi nó khiến sức khoẻ của nàng trở nên xấu đi, nàng sụt cân quá nhiều, đến nỗi chỉ còn lại da bọc xương, phờ phạc và gầy mòn, nhất là khi không trang điểm. Nàng nhìn lại bản thân trong gương. Nàng chưa bao giờ cũng như sẽ không bao giờ là một mỹ nhân, nhưng nàng đã từng xinh đẹp. Đôi mắt xanh thẫm cùng với mái tóc nâu vàng mật ong dày và bóng mượt luôn là những những nét đặc biệt nhất của nàng, dù phần còn lại của khuôn mặt có thể diễn tả là bình thường.

Steve sẽ nói gì khi anh nhìn thấy nàng bây giờ ? Liệu anh có cảm thấy thất vọng, và thẳng thừng nói vậy với nàng ?

Tại sao nàng không thể đẩy anh ra khỏi tâm trí ? Cũng là tự nhiên khi quan tâm đến anh, khi cảm thấy thương hại anh bởi tình trạng thương tổn khủng khiếp của anh, nhưng nàng không thể ngừng băn khoăn về những gì anh sẽ nghĩ hay sẽ nói về nàng. Không phải với ngài Steve đã từng là, con người quyến rũ nhưng không đáng tin cậy trong quá khứ, mà là với anh bây giờ : cứng cáp hơn, mạnh mẽ hơn, với mong ước sống mãnh liệt đã giữ anh còn sống và đối mặt với

quá nhiều khó khăn. Người đàn ông đó sẽ nghĩ gì về nàng ? Liệu anh ấy có còn muốn nàng ?

Cái suy nghĩ đó khiến mặt nàng nóng bừng, rồi nàng giật người khỏi chiếc gương để quay sang tắm táp. Nàng đang trở nên điên rồ ! Anh là người tàn tật, Ngay cả bây giờ, chẳng có gì chắc chắn rằng anh sẽ sống sót, bất chấp bản tính kiên cường của anh. Và thậm chí nếu anh làm được, anh có thể không còn hoạt động được như trước nữa. Ca phẫu thuật thị lực có thể không thành công, họ không thể biết được kết quả cho đến khi tháo băng. Anh có thể bị liệt não. Anh có thể mất khả năng đi đứng, nói chuyện thậm chí là tự ăn.

Bất lực, nàng cảm thấy những giọt nước mắt ấm nóng lại bắt đầu chảy dài trên má. Tại sao nàng lại khóc vì anh bây giờ ? Tại sao nàng lại không thể ngừng khóc vì anh ? Mỗi lần nàng nghĩ đến anh nàng lại bắt đầu khóc, thật là kỳ cục, khi mà nàng thậm chí còn không thể nhận ra anh.

Payne gọi nàng lúc mười giờ, vì vậy nàng bắt bản thân ngừng khóc và chuẩn bị sẵn sàng. Nàng còn nhiều thời gian, rồi sau đó, ngạc nhiên khi nàng cảm thấy đói. Nàng thường không ăn sáng, chống đỡ bản thân với một nguồn cung cà phê bất tận cho đến bữa trưa, khi dạ dày nàng bắt đầu thiêu đốt và nàng sẽ không thể ăn nhiều. Nhưng giờ đây khi sự căng thẳng của công việc đã biến mất, nàng lại thấy đói.

Nàng gọi bữa sáng từ phục vụ phòng và nhận được bữa sáng của mình trong một khoảng thời gian ngắn đến đáng kinh ngạc. Ngã nhào vào chiếc khay như một nạn nhân chết đói, nàng ăn ngấu nghiến món trứng và bánh mỳ nướng trong một thời gian kỷ lục, khi Payne gõ cửa phòng nàng, nàng đã hoàn thành bữa sáng được hơn nửa giờ rồi.

Không hề làm ra vẻ, Payne nghiên cứu kỹ khuôn mặt người phụ nữ này với đôi mắt sắc sảo chăm chú và phân tích mọi chi tiết. Cô ta đã khóc. Điều này thực sự tác động đến cô ta, và dù nó giống như những gì họ muốn, anh ta vẫn hối tiếc về việc cô ta bị thương tổn. Sáng nay trông cô ta cũng khá hơn hẳn, với một chút màu sắc trên khuôn mặt. Đôi mắt kỳ diệu đó lớn hơn và sáng hơn so với hình ảnh trong ký ức anh ta, nhưng đó là một phần kết quả của nước mắt. Anh ta chỉ hy vọng cô ta không phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

“Tôi đã gọi điện kiểm tra tình trạng của anh ấy”, anh ta báo cáo trong khi nắm lấy tay nàng. “Tin tốt là dấu hiệu sự sống của anh ấy đã khả quan hơn. Anh ấy vẫn hôn mê, nhưng sóng não đang hoạt động tốt hơn và các bác sĩ cảm thấy lạc quan hơn trước đây. Anh ấy thực sự làm tốt hơn cả mong đợi.”

Nàng không chỉ ra rằng họ đã từng nghĩ rằng anh sẽ chết, nên bất kỳ thứ gì cũng tốt hơn thế. Nàng không muốn nghĩ đến việc anh đã tiến gần đến cái chết như thế nào. Bằng cách nào đó mà chính nàng cũng không thể hiểu được, Steve đã trở nên quá quan trọng với nàng ngay giây phút nàng đứng bên cạnh giường anh và chạm vào cánh tay anh.

Cái bệnh viện Hải quân màu trắng to lớn này trở nên rộn ràng vào buổi sáng hơn là buổi tối trước đó, hai lính gác khác đứng trước cửa khu ICU nơi có phòng của Steve. Một lần nữa họ

dường như biết rõ Payne, Jay tự hỏi anh ta đã đến đây bao nhiêu lần để kiểm tra Steve, và tại sao anh ta lại thấy cần thiết phải ở đây. Như anh ta đã làm sáng nay, anh ta có thể kiểm tra tình hình của Steve bằng điện thoại. Như thể Steve đã khiến cho chính bản thân anh trở nên cực kỳ quan trọng, và Payne muốn ở gần ngay khi Steve phục hồi ý thức, một lúc nào đó.

Payne để nàng tự vào phòng, anh ta nói anh ta muốn nói chuyện với một người khác. Jay thờ ơ gật đầu, ngay từ đầu mọi sự chú ý của nàng đã tập trung vào Steve. Nàng đẩy cửa và bước vào, bỏ mặc Payne đứng trong hành lang gần như chưa nói hết câu. Một nụ cười ân hận nhăn nhó yếu ớt lướt qua miệng anh ta khi anh ta nhìn vào cánh cửa đã đóng lại, rồi sau đó anh ta quay đi và nhanh nhẹn rời khỏi hành lang.

Jay nhìn chăm chú vào người đàn ông đang nằm trên giường. Steve. Bây giờ khi nàng đang nhìn lại anh lần nữa, vẫn có một chút khó khăn để chấp nhận rằng đó là Steve. Nàng biết một Steve sôi nổi, luôn tràn trề sức sống, bây giờ nhìn anh tĩnh lặng thế này khiến nàng như bị ném khỏi sự cân bằng.

Anh vẫn ở yên trong cùng một tư thế từ tối hôm trước, những cỗ máy vẫn lặng lẽ rên rỉ và kêu bíp bíp. Mùi thuốc khử trùng bệnh viện tràn ngập trong mũi nàng, và đột nhiên nàng băn khoăn tự hỏi nếu, trong một góc nào đó của trí não, anh có thể nhận biết mùi hương. Liệu anh có thể nghe tiếng người nó, dù anh không có khả năng phản ứng lại ?

Nàng bước đến cạnh giường và chạm vào cánh tay anh như nàng đã làm đêm qua. Nhiệt độ trong anh làm nóng ran những đầu ngón tay của nàng bất chấp hơi lạnh từ chiếc điều hoà nhiệt độ. Những dải băng bao quanh khiến anh như một xác ướp, và đôi môi sưng phồng của anh giống những bức tranh biếm hoạ hơn là đôi môi của người đàn ông nàng đã từng hôn, yêu, cưới, cãi vã và cuối cùng là li dị. Chỉ có mỗi làn da tay nóng ấm của anh khiến anh dường như có thật với nàng.

Anh có cảm thấy gì không ? Liệu anh có nhận thấy cái chạm của nàng.

“Steve ?” nàng thì thầm, giọng nàng run rẩy. Thật là buồn cười khi nói chuyện vơi một xác ướp bất động, trong khi biết rằng anh có lẽ vẫn đang chìm sâu trong hôn mê và không nhận biết được bất kỳ thứ gì, và thậm chí nếu có một phép màu để anh có thể nghe thấy nàng, anh cũng không có khả năng phản ứng lại. Nhưng dù biết tất cả những điều đó, có cái gì đó trong nàng vẫn nài ép nàng thử. “Em…Jay đây”. Thỉnh thoảng anh hay gọi nàng là Jay kì dị, khi anh thực sự tức nàng anh gọi nàng là Janet Jean. Biệt danh của nàng có từ khi nàng còn rất nhỏ. Cha mẹ nàng gọi nàng là Janet Jean, nhưng anh trai nàng, Wilson, đã làm ngắn nó lại thành J.J., rồi tự nhiên nó thành Jay. Khi nàng bắt đầu đi học, tên của nàng, không thể thay đổi được, Jay.

“Anh đã đau đớn”, nàng nói với Steve, vẫn vuốt ve cánh tay anh. “Nhưng anh sẽ không sao cả. Chân anh bị gãy, và cả hai đều được bó bột. Đó là lý do anh không thể dịch chuyển chúng. Họ đã đặt ống dẫn vào họng anh, giúp anh thở, đó là lý do anh không thể nói. Anh không thể nhìn vì anh có những dải băng quấn quanh mắt. Đừng lo lắng. Họ đang chăm sóc anh rất tốt tại đây.”

Liệu có phải là một lời dối trá khi nói rằng anh sẽ ổn ? Nàng không biết nói gì khác với anh cả. Nếu anh có thể nghe nàng, nàng phải giả vờ với anh, chứ không phải cho anh thêm điều gì khác để mà lo lắng.

Hắng giọng, rồi nàng bắt đầu kể với anh về năm năm qua, những gì nàng đã làm sau vụ li dị. Nàng thậm chí còn nói với anh rằng nàng đã bị sa thải, và nàng đã muốn đấm vỡ mũi Farrell Wordlaw như thế nào. Và đến tận bây giờ nàng vẫn muốn đấm vỡ mũi hắn đến thế nào.

Giọng nói thật êm dịu và vô cùng âu yếm. Anh không hiểu từng lời, vì sự vô thức vẫn đang bao trùm trí óc anh trong màn đen tăm tối, nhưng anh nghe thấy giọng nói, cảm nhận nó, giống như cái gì đó ấm áp đang chạm vào da anh. Nó làm anh đỡ cô đơn, sự tiếp xúc nhỏ xíu lờ mờ đó.

Có gì đó mạnh mẽ và sống còn trong anh tập trung vào sự tiếp xúc, khao khát nó, buộc anh bước ra khỏi đêm đen, dù anh cảm nhận được những con quái vật đầy nanh vuốt đang chờ đợi anh, chờ để vò xé thịt da anh với những con dao nóng bỏng và những chiếc răng tàn bạo. Anh sẽ phải chịu đựng chúng trước khi chạm đến được giọng nói đó, và anh đang yếu vô cùng. Anh có thể không làm được. Tuy thế giọng nói đó vẫn với đến anh, lôi kéo anh như nam châm, nâng anh thoát khỏi tình trạng không cảm giác đang giam giữ anh.

“Em còn nhớ bé búp bê em nhận được vào Giáng sinh khi em mới bốn tuổi”, Jay nói, những lời nói cứ tự động phát ra. Giọng nàng thật khẽ và mơ màng. “Bé thật mềm mại và mịn màng, giống như một em bé thật, nó có mái tóc quăn nâu và một đôi mắt thật to cùng màu, với đôi lông mi dài cả inch có thể đóng lại khi em đặt Bé nằm xuống. Em đặt tên Bé là Chrissy, theo tên người bạn thân nhất trên đời của em. Em lôi bé đi khắp nơi cho đến khi bé bị sờn giống như một chiếc túi thu nhỏ của những quý cô vậy. Em ngủ cùng bé, đặt bé lên ghế bên cạnh em khi em ăn, và em cưỡi chiếc xe đạp ba bánh của mình vòng quanh rồi lại vòng quanh nhà cùng với bé ngồi trên chỗ ngồi ngay trước mặt em. Rồi khi bắt đầu lớn lên, em mất đi sự yêu thích với Chrissy. Em đặt với lên giá cùng với những bé búp bê khác và dần quên bé. Nhưng lần đâu tiên em nhìn thấy anh, Steve, em đã nghĩ “Anh ấy có đôi mắt của Chrissy”. Đó là cách em thường gọi những đôi mắt nâu khi em còn bé tý và không phân biệt được màu sắc. Anh có đôi mắt của Chrissy”.

Hơi thở của anh dường như trở nên chậm và sâu hơn. Nàng không thể chắc chắn, nhưng nàng tưởng như có một nhịp điệu khác lên và xuống trong lồng ngực anh. Âm thanh hơi thở của anh rin rít vào và ra qua ống dẫn nơi cuống họng. Những ngón tay của nàng dịu dàng cọ xát cánh tay anh, duy trì sự tiếp xúc nhỏ nhoi dù cho có gì đó trong nàng đớn đau khi chạm vào làn

da anh.

"Em từng nói với anh vài lần rằng anh có đôi mắt Chrissy, nhưng em không nghĩ rằng anh thích chuyện đó". Nàng cười, âm thanh làm ấm lên căn phòng đầy những thứ máy móc rền rĩ không chút hơi người. "Anh luôn luôn cố bảo vệ cái chất nam tính của mình. Một nhà phiêu lưu không nên có đôi mắt Chrissy, phải không ?"

Đột nhiên tay anh co giật, và chuyển động đó làm nàng hoảng hốt đến nỗi nàng giật mạnh tay khỏi anh, mặt nàng tái nhợt. Ngoại trừ việc thở, đó là lần đầu tiên anh chuyển động, dù nàng biết đó có lẽ là sự co giật cơ bắp vô thức. Mắt nàng lướt nhìn mặt anh nhưng chẳng có gì cả. Băng gạc che phủ mất hai phần ba đầu anh, và đôi môi thâm tím của anh thì bất động. Chậm chạp nàng chìa tay ra và chạm vào tay anh lần nữa, nhưng anh vẫn nằm im, sau một khoảnh khắc nàng lại tiếp tục nói chuyện với anh, lan man trong miền ký ức thủa ấu thơ của nàng.

Frank Payne lặng lẽ mở cửa và dừng lại, lắng nghe những lời thầm thì của người phụ nữ này. Cô ta vẫn đứng cạnh chiếc gường, chết tiệt, có lẽ cô ta chẳng hề dịch chuyển đến một inch rời khỏi người đang nằm kia, và cô ta đã ở đây – anh ta kiểm tra chiếc đồng hồ của mình - gần ba giờ đồng hồ. Nếu cô ta là vợ của người đàn ông này, anh ta còn có thể hiểu được, nhưng cô ta là vợ cũ, và chính cô ta là người đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ. Vậy mà cô ta đứng đó, tập trung mọi sự chú ý vào người đàn ông này, như thể cô ta đang nguyện cầu để anh ta có thể khá hơn.

"Một chút cà phê thì thế nào ?" anh ta dịu dàng hỏi, không muốn làm cô ta giật mình, nhưng dù sao thì đầu cô ta cũng đã giật mạnh, đôi mắt mở lớn.

Nàng mỉm cười "Nghe thật hay". Nàng rời xa chiếc giường, rồi dừng lại và quay lại nhìn, một cái cau mày khiến lông mày nàng nhíu lại với nhau. "Tôi ghét phải bỏ anh ấy lại một mình. Nếu anh ấy hiểu những gì đang xảy ra, chắc sẽ thật là khủng khiếp khi nằm đó, mắc kẹt và đau đớn nhưng lại không hiểu tại sao, nghĩ rằng mình chỉ cô đơn một mình."

"Anh ấy không biết gì cả", Payne trấn an nàng, ước gì điều này khác đi. "Anh ấy đang hôn mê, và ngay bây giờ, sẽ là tốt hơn nếu anh ấy giữ nguyên tình trạng này".

"Đúng vậy", Jay đồng ý, biết rằng người đàn ông này đã đúng. Nếu Steve tỉnh lại bây giờ, anh ấy sẽ phải chịu đựng nỗi đau đớn khôn cùng."

Nhận thức le lói mờ nhạt đầu tiên đã biến mất, giọng nói ấm áp đó đã rời xa và để anh lại không phương hướng. Không có gì dẫn đường, anh lại chìm vào trong bóng tối và hư vô.

Frank nấn ná lại quán ăn tự chọn và ngạc nhiên vì vị ngon của cà phê. Nó chẳng phải là loại cà phê tuyệt hảo, thực ra nó cũng chẳng ngon gì cho lắm, nhưng nó cũng tốt hơn những gì anh ta mong đợi. Mẻ tiếp theo có thể sẽ chẳng ngon được như thế này, vì vậy anh ta muốn tận hưởng lâu nhất có thể. Không chỉ như vậy, anh ta không chắc chắn làm thế nào để gợi ra cái chủ đề mà anh ta đã nghĩ đến suốt bữa ăn trưa, nhưng anh ta phải làm việc này. Người đó đã làm rõ : Jay Granger phải ở lại. Anh ta không chỉ muốn người phụ nữ này nhận dạng bệnh nhân và bỏ đi, anh ta muốn cô ta phải trở xúc động đến nỗi để hết tâm trí vào ít nhất đủ để quyết định ở lại. Và Người đó luôn có được những gì anh ta muốn.

Frank thở dài. "Nếu cô ta phải lòng anh ta ? Chết tiệt, anh biết anh ta. Phụ nữ luôn bò theo anh ta. Họ không thể cưỡng lại anh ta." *(wivy : Đang trông như xác ướp thế thì phụ nữ bò theo làm sao được).*

"Cô ta có thể bị tổn thương", Người đó nhận định, dù thế vẫn có chất thép trong giọng nói của Người đó. "Nhưng cuộc sống của anh ta đang ở mức báo động, và sự lựa chọn của chúng ta bị giới hạn. Vì bất kỳ lý do gì Steve Crossfield đã ở đó khi nó xảy ra. Chúng ta biết điều đó, và bọn kia cũng biết thế. Chúng ta không có một danh sách khả thi để lựa chọn. Crossfield là lựa chọn *duy nhất*".

Anh ta không cần phải nói nhiều hơn thế. Khi mà Crossfield là lựa chọn duy nhất, vợ cũ của anh ta cũng trở thành lựa chọn duy nhất vì là người duy nhất có thể nhận dạng anh ta.

"McCoy đã mua được nó chưa ?" Người đó đột nhiên hỏi.

"Toàn bộ chín thước" Rồi sau đó giọng Frank trở nên sắc nhọn "Anh không nghĩ rằng Gilbert McCoy là…"

Người đó ngắt lời. "Không. Anh chàng đó không phải. Nhưng McCoy là một điệp viên sắc bén. Nếu anh chàng đó đã mua được nó, có nghĩa là chúng ta đang làm tốt công việc, mọi thứ đang đi theo chiều hướng chúng ta muốn."

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ta ở bên cạnh anh ta khi anh ta tỉnh dậy ?"

"Chẳng sao cả. Các bác sĩ nói anh ta sẽ bị bối rối và không thể định hướng để có thể nghe được. Họ sẽ giám sát anh ta, và sẽ cho chúng ta biết khi nào họ bắt đầu đem anh ta ra khỏi mớ lộn xộn đó. Chúng ta có thể giữ cô ta rời xa phòng của anh ta mà không bị nghi ngờ, nhưng cẩn thận đấy. Nếu anh ta bắt đầu hiểu chuyện, khiến cô ta rời khỏi căn phòng nhanh nhất có thể, cho đến khi chúng ta có thể nói chuyện với anh ta. Nhưng sẽ không có nhiều nguy hiểm nếu chuyện đó xảy ra."

"Anh đang khuấy cốc cà phê đó đến gần vỡ tan cái cốc rồi". Giọng nói của Jay phá vỡ những suy tư của anh ta, anh ta nhìn lên nàng, rồi lại nhìn xuống cốc cà phê. Anh ta đã khuấy nó lâu đến nỗi nó đã nguội đi. Anh ta phải nhăn mặt vì tiếc một cốc cà phê không tệ.

“Tôi đang cố nghĩ làm sao để đề nghị một số vấn đề với cô” anh ta thừa nhận

Jay tặng cho anh ta một cái nhìn bối rối. “Chỉ có một cách duy nhất. Hỏi đi.”

“Được rồi”. Anh ta lấy một hơi dài. “Đừng quay lại New York ngày mai. Liệu cô có thể ở lại đây với Steve ? Anh ấy cần cô. Anh ấy sẽ cần cô nhiều hơn nữa.”

Những từ ngữ đánh mạnh vào nàng. Steve chưa bao giờ cần nàng. Nàng đã quá nhiệt tình, muốn ở anh nhiều hơn nữa, từ mối quan hệ của họ, hơn cả những gì anh có để cho. Anh luôn luôn muốn có một khoảng cách mỏng manh giữa họ, về mặt tinh thần và cảm xúc, quả quyết rằng nàng làm anh “ngột ngạt”. Nàng nhớ lại lần anh đã quát tháo những từ đó vào nàng, và nàng nghĩ đến người đàn ông đang nằm lặng lẽ trên giường bệnh, và một lần nữa nàng cảm nhận cảm giác nản lòng của điều không thực tế.

Chậm rãi, nàng lắc đầu. “Steve là một kẻ cô đơn. Anh nên biết như vậy từ những nguồn thông tin anh biết về anh ấy. Anh ấy không cần tôi lúc này, sẽ không cần tôi khi anh ấy tỉnh dậy, và có lẽ thậm chí sẽ không thích cái ý tưởng có ai đó chăm sóc cho anh ấy, ít nhất là vợ cũ của anh ấy.”

“Anh ta sẽ vô cùng rối loạn khi tỉnh dậy. Cô sẽ là sợi dây an toàn cho anh ta, khuôn mặt duy nhất anh ta quen, một ai đó anh ta có thể tin tưởng, một ai đó có thể trấn an anh ta. Anh ta là một bệnh nhân hôn mê nhờ thuốc…các bác sĩ có thể nói rõ cho cô biết hơn tôi. Nhưng họ nói anh ta sẽ vô cùng bối rối và kích động, thậm chí là mê sảng. Sẽ là giúp ích rất nhiều khi có một ai đó anh ta biết có mặt ở đó.”

Thực tế khiến nàng lắc đầu lần nữa. “Tôi xin lỗi, ngài Payne. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ cần tôi ở đó, nhưng đằng nào tôi cũng sẽ không ở lại, dù tôi có thể. Tôi bị sa thải hôm qua. Tôi có hai tuần trước khi có quyết định chính thức để giải quyết nốt công việc. Tôi không có đủ khả năng làm việc trong hai tuần đó, và tôi phải tìm một công việc khác.”

Anh ta thì thào qua hàm răng. “Cô đã có một ngày chó chết phải không ?”

Nàng cười, bất chấp tính nghiêm trọng của tình huống, “Đó là sự diễn tả tốt về nó, đúng vậy”. Càng biết rõ về Frank Payne, nàng càng thích anh ta hơn. Chẳng có gì nổi bật ở anh ta : anh ta có chiều cao trung bình, cân nặng trung bình, với mái tóc nâu xám và đôi mắt xám sáng ngời. Anh ta có khuôn mặt dễ thương, nhưng không đáng ghi nhớ lắm. Và ở anh ta có một sự vững vàng mà nàng cảm nhận được và có thể tin cậy được.

Anh ta trầm ngâm. “Có khả năng chúng tôi có thể làm gì đó cho hoàn cảnh của cô. Để tôi kiểm tra lại trước khi cô đăng ký chuyến bay. Cô có muốn có cơ hội nói với ông chủ của mình đi nhận một sự bất ngờ chớp nhoáng ?”

Jay tặng cho anh ta một nụ cười vô cùng ngọt ngào, và lần này anh ta là người phá lên cười.

Không phải đến tận sau đó nàng mới nhận ra rằng lời đề nghị có nghĩa rằng họ chắc chắc rằng Steve sẽ sống. Nàng quay về phòng của Steve, đứng bên cạnh giường anh, và dịu dàng nắm lấy tay anh khi sự nhẹ nhõm ngập tràn trong nàng. "Anh sẽ làm được", nàng thì thầm. Khi đó là lúc hoàng hôn gần buông xuống, và nàng đã dành ra gần như là cả ngày đứng bên cạnh giường anh. Một vài lần, một y tá hay một người phục vụ đã yêu cầu nàng bước ra ngoài, nhưng ngoại trừ những lần đó và lần nàng đi ăn trưa với Frank, nàng luôn ở bên Steve. Nàng đã nói cho đến khi cổ họng nàng khô khốc, nói đến khi nàng không thể nghĩ ra cái gì để nói cả và sự im lặng bao trùm, nhưng thậm chí khi đó nàng vẫn giữ tay anh. Có thể anh biết nàng ở đây.

Một y tá bước vào và dành cho nàng một cái nhìn hiếu kỳ nhưng không hề đề nghị nàng rời khỏi căn phòng. Thay vì thế cô ta khiểm tra máy theo dõi và ghi vài dòng ghi chú lên tập giấy. "Thật là kỳ lạ", cô ta lầm bầm. "Nhưng cũng có thể không phải. Bằng cách nào đó tôi nghĩ cậu bé của chúng ta biết khi nào cô ở đây. Nhịp tim của anh ta mạnh hơn và sự hô hấp của anh ta điều hoà hơn khi cô ở đây với anh ta. Khi cô rời khỏi phòng để ăn trưa những dấu hiệu sự sống của anh ta giảm đi, sau đó lại tăng trở lại khi cô quay lại. Tôi chú ý thấy chuyện này lặp lại mỗi lần khi chúng tôi đề nghị cô rời phòng. Thiếu tá Lunning sẽ hứng thú với những biểu đồ này đây."

Jay nhìn chằm chằm vào cô y tá, rồi tới Steve. "Anh ấy *biết* tôi ở đây ?"

"Không phải một cách có nhận thức" người y tá nhanh nhảu nói "Anh ta sẽ không thức dậy và nói chuyện với cô, không phải với lượng thuốc an thần mà anh ta đang nhận được. Nhưng ai biết được anh ta cảm nhận được những gì ? Cô đã nói chuyện với anh ta cả ngày đúng không ? Phần nào đó chắc đã thấm vào, ở mức độ nào đó. Cô chắc phải rất quan trọng với anh ta, đến nỗi anh ta phản ứng với cô như vậy."

Người y tá rời khỏi căn phòng. Trong cơn choáng váng, nàng quay lại nhìn Steve. Kể cả nếu anh bằng cách nào đó cảm nhận được sự hiện diện của nàng, tại sao nó có thể ảnh hưởng đến anh như vậy ? Và rồi nàng không thể phớt lờ giả thiết của cô y tá, bởi vì bản thân nàng cũng chú ý rằng nhịp thở của anh có phần thay đổi. Điều này thật quá khó tin, bởi vì Steve dù sao cũng chưa bao giờ cần đến nàng. Anh luôn thích ở bên nàng, nhưng có gì đó trong anh luôn giữ nàng ở một khoảng cách tuy nhỏ nhưng đáng kể. Bởi vì anh không thể đáp trả lại tình yêu của nàng, anh không cho phép bản thân chấp nhận một tình yêu sâu sắc. Tất cả những gì Steve mong muốn là một mối quan hệ nông cạn, một tình yêu nhẹ nhàng, chơi bời có thể kết thúc mà không hối tiếc. Mối quan hệ của họ đã kết thúc bằng cách đó, và nàng hiếm khi nghĩ về anh sau khi họ chia tay. Tại sao bây giờ nàng lại trở nên quan trọng với anh ?

Rồi sau đó nàng phát ra một tràng cười thấp vào lúc nàng hiểu ra. Steve không hề phản ứng lại với nàng, anh đang phản ứng với sự tiếp xúc và giọng nói thường xuyên đến với anh, hơn là sự tiếp xúc và những lời nói vô tư máy móc của những người chữa bệnh xung quanh anh. Bất kỳ ai cũng có thể làm như vậy. Frank Payne cũng có thể đứng đây và nói chuyện cùng anh và cho một kết quả tương tự.

Một giờ sau đó nàng nói lại đúng như vậy, khi Thiếu tá Lunning nghiên cứu các biểu đồ và vuốt quai hàm của ông ta, thỉnh thoảng lại nhìn nàng với một thái độ trầm tư. Frank đứng một bên, cẩn thận không biểu lộ gì qua nét mặt, nhưng ánh mắt sắc nhọn của anh ta không để lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Thiếu tá Lunning là một trong những bác sĩ quân sự hàng đầu, một người đã hiến dâng tất cả cho sự nghiệp chữa bệnh và phục vụ quân đội. Ông ta không thường trú ở Bethesda, nhưng ông ta không hề thắc mắc cái mệnh lệnh đã dựng ông ta dậy ngay giữa đêm và đem ông ta đến đây. Ông ta và một vài bác sĩ khác đã được giao nhiệm vụ phải giữ lại được mạng sống của người đàn ông này. Dù lúc đó họ còn chưa biết tên của anh ta. Giờ đây đã có một cái tên trên biểu đồ của ông ta, nhưng họ vẫn chẳng biết tại sao người đàn ông này lại quá quan trọng như vậy. Dù sao điều đó cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt, Thiếu tá Lunning sẽ sử dụng bất kỳ vũ khí hay thủ tục nào ông ta có thể tìm được để giúp đỡ bệnh nhân của mình. Ngay bây giờ, một trong những thứ vũ khí đó là người phụ nữ trẻ gầy gò với đôi mắt xanh thẫm và cái miệng đầy đặn trông có vẻ nồng nàn này. *(ông này là bác sĩ mà bậy thật – wivy : bác sĩ vẫn là người mà)*.

"Tôi không nghĩ chúng ta có thể phớt lờ biểu đồ này, cô Granger", vị Thiếu tá thẳng thắn nói. "Anh ta phản ứng với giọng của cô, không phải của tôi, không phải của ngài Payne, không phải của bất kỳ y tá nào, ngài Crossfield không chìm quá sâu vào hôn mê. Anh ta tự thở và vẫn phản ứng. Không phải không có lý do khi cho rằng ông ta có thể nghe thấy tiếng cô. Anh ta có thể không hiểu rõ và chắc chắn không thể phản ứng, nhưng chắc chắn có khả năng rằng anh ta có thể nghe."

"Nhưng tôi hiểu rằng sự hôn mê của anh ấy là do ảnh hưởng của thuốc", Jay quả quyết. "Khi người ta bị ảnh hưởng vì thuốc, không phải họ sẽ hoàn toàn bất tỉnh sao ?"

"Có rất nhiều mức hôn mê khác nhau. Để tôi làm rõ những vết thương của anh ta một cách rõ ràng. Anh ta chỉ đơn giản là bị gãy cả hai chân, chẳng có gì ngăn cản anh ta ấy đi lại được bình thường. Anh ta bị bỏng cấp độ hai ở cánh tay và bàn tay, nhưng trầm trọng nhất là ở lòng bàn tay và những ngón tay, cứ như anh ta nắm phải một chiếc ống nóng, hoặc có lẽ đã dùng tay che chắn cho khuôn mặt. Lá lách của anh ta bị vỡ, và chúng tôi phải cắt bỏ nó. Một bên phổi bị thủng và bị suy. Nhưng phần tồi tệ nhất trong số những thương tổn của anh ta là ở trên đầu và mặt. Xương sọ của anh ta bị nứt đoạn, và xương mặt bị vỡ."

"Chúng tôi đã thực hiện những ca phẫu thuật ngay lập tức để chữa lại những thương tổn, nhưng để kiểm soát sự sưng phồng của não bộ và ngăn ngừa những thiệt hại lớn hơn, chúng tôi phải sử dụng một liều lượng lớn thuốc an thần. Điều đó đã giữ anh ta trong tình trạng hôn mê. Bây giờ, hôn mê càng sâu, não bộ càng ít hoạt động. Trong cơn hôn mê sâu bệnh nhân thậm chí không có khả năng tự hô hấp. Mức độ hôn mê phụ thuộc vào khả năng chịu đựng thuốc của bệnh nhân, điều mà mỗi người mỗi khác. Khả năng chống đỡ của ngài Crossfield dường như có chút cao hơn thông thường, bởi vậy tình trạng hôn mê của anh ta không sâu như nó có thể. Chúng tôi chưa hề tăng liều lượng thuốc, bởi vì nó có thể không cần thiết. Khi đến lúc, chúng tôi sẽ từ từ giảm liều lượng thuốc và đem anh ta ra khỏi tình trạng hôn mê. Khi đó anh ta sẽ

phải dựa vào chính mình, nhưng tôi có thể thẳng thắn nói với cô rằng, anh ta chắc chắn đã khá hơn từ khi cô có mặt ở đây cùng anh ta. Vẫn còn nhiều điều chúng tôi không biết về trí óc và ảnh hưởng của nó đến cơ thể như thế nào, nhưng chúng tôi biết rằng nó thực sự có ảnh hưởng."

"Ngài đang nói rằng anh ấy sẽ khoẻ lại nhanh hơn nếu tôi ở đây ?"

Vị Thiếu tá cười toe toét. "Đó là tất cả kết luận".

Jay cảm thấy thật mệt mỏi và hỗn loạn, cứ như là nàng đã ở trong một nhà kính hàng giờ và cố gắng tìm lối thoát, nhưng lại chỉ tìm thấy hết ảnh ảo dối trá này đến một ảo ảnh khác. Nó không chỉ bởi những con người này, tất cả đều khăng khăng đòi nàng ở lại, một phần còn vì cái gì đó bên trong nàng. Điều gì đó đã xảy ra khi nàng chạm vào Steve, điều gì đó nàng không hiểu nổi. Nàng chưa từng cảm nhận nó trước đây, kể cả khi họ cưới nhau. Dường anh đã trở nên quan trọng hơn, điều gì đó thật khác biệt trong cách nàng cảm nhận nhưng lại không thể định nghĩa.

Nàng ước rằng họ đã không đặt gánh nặng này lên vai nàng. Nàng không muốn ở lại. Cảm giác lạ lẫm về Steve trong nàng khiến nàng cảm thấy bị đe doạ. Nếu nàng rời đi bây giờ, nó sẽ không có cơ hội để phát triển. Nhưng nếu nàng ở lại… Nàng đã bị huỷ hoại bởi vụ ly dị của họ, năm năm trước, bởi vì tình yêu giữa họ mãi mãi không lớn lên, mãi mãi không thể sâu đậm hơn. Cuối cùng nó chỉ đơn giản là bị phai nhạt đi. Nhưng Steve bây giờ đã khác, anh đã thay đổi trong năm năm qua, trở thành một người đàn ông sở hữu sức mạnh mà nàng có thể cảm nhận được ngay cả khi anh không có ý thức. Nếu nàng yêu anh một lần nữa, có lẽ nàng sẽ không bao giờ vượt qua được nó.

Nhưng nếu nàng bỏ đi, nàng sẽ ngập chìm trong hối tiếc bởi nàng đã không ở đó và giúp đỡ anh.

Nàng cần tìm một công việc khác. Nàng phải quay lại New York và bắt đầu làm gì đó để giữ cuộc sống của nàng khỏi bị vỡ vụn. Nhưng nàng đã quá mệt mỏi với sự thúc ép điên cuồng, những chỉ thị và những hợp đồng liên miên. Nàng không muốn đi nhưng cũng sợ ở lại.

Frank nhìn thấy sự căng thẳng trên mặt nàng, cảm thấy sự run rẩy trong nàng. "Hãy đi dạo loanh quanh một lúc nhé", anh ta nói, bước lên phía trước và nắm lấy tay nàng. "Cô cần phải nghỉ. Gặp lại ngài sau, Thiếu tá."

Thiếu tá Lunning gật đầu. "Cố gắng thuyết phục cô ấy ở lại. Anh chàng này thật sự cần cô ấy."

Khi ra đến hành lang, Jay lầm bầm "Tôi ghét khi mọi người nói xung quanh tôi, cứ như tôi không có ở đó. Tôi mệt mỏi vì bị chỉ đạo lắm rồi." Nàng đang nghĩ đến công việc của mình khi nàng nói ra điều này, nhưng Frank gửi nàng một ánh mắt sắc như dao.

“Tôi không có ý đặt cô lên một vị trí khó khăn”, anh nói một cách ngoại giao. “Chỉ là chúng tôi cực kỳ cần phải nói chuyện với chồng cô…xin lỗi, chồng cũ. Tôi cứ quên mất. Dù sao đi nữa, chúng tôi sẵn lòng làm bất cứ điều gì có thể để giúp anh ta hồi phục.’

Jay cho tay vào trong túi áo, chậm rãi bước đi như thể đang suy xét một cái gì đó. “Có phải Steve sẽ bị bắt giữ vì những gì anh ấy đã làm, bất kể đó là gì ?”

Frank không hề ngắc ngứ chút nào về điểm này “Không”, anh ta nói với một thái độ cực kỳ chắc chắn. Người đàn ông đó sẽ nhận được tất cả, những loại thuốc tốt nhất, sự bảo vệ tốt nhất mà đất nước của anh ta có thể cung cấp cho anh ta, Frank chỉ ước rằng anh ta có thể nói cho Jay biết tại sao, nhưng đó là điều không thể được. “Chúng tôi nghĩ anh ta chỉ đơn giản là ở sai địa điểm sai thời điểm, một người ngoài cuộc vô tội. Nhưng sau đó, chúng tôi nghĩ rằng như thể anh ta đã được chọn vướng vào tình huống này. Thậm chí có khả năng anh ta đang cố gắng giúp đỡ khi mọi thứ nổ tung vào mặt anh ta.”

“Theo nghĩa đen”.

“Đúng vậy, thật không may. Bất kỳ điều gì anh ta có thể nhớ đều sẽ giúp cho chúng tôi.”

Họ đi đến phòng đợi và anh ta mở cửa vì vậy nàng có thể đi trước anh ta. Họ chỉ có một mình, cảm ơn trời. Anh ta bước tới máy bán cà phê và đẩy đồng xu vào trong nó. “Cà phê ??”

“Không, cám ơn”, Jay mệt mỏi đáp lại khi nàng ngồi xuống. Dạ dày của nàng đang yên ổn, và nàng không muốn làm xáo trộn nó với thứ đồ uống độc hại từ những cái máy đó. Nàng không hề chú ý rằng mình đã mệt đến đâu, nhưng bây giờ sự mỏi mệt đang cuốn nàng đi trong những đợt sóng trào dâng, nó khiến nàng thấy choáng váng.

Frank ngồi xuống đối diện nàng, đưa lên môi chiếc cốc Styrofoam “Tôi đã nói chuyện với cấp trên của mình, giải thích hoàn cảnh của cô” anh ta bắt đầu “Liệu cô có ở lại nếu cô không phải lo lắng tìm một công việc khác ?”

(Styrofoam : một loại chất nhựa dẻo để làm chén cốc…)

Nàng để mí mắt mình trĩu xuống khi nàng day day trán trong nỗ lực buộc bản thân tập trung vào những điều anh ta nói. Nàng không thể nhớ được nàng đã từng mệt mỏi như thế này lần nào chưa, cứ như là toàn bộ năng lượng trong nàng đã bị rút cạn. Ngay cả tâm trí nàng cũng cảm thấy tê liệt. Cả ngày dài nàng tập trung dữ dội vào Steve như thể mọi thứ khác đã trở nên lu mờ, và giờ đây nàng phải để bản thân thư giãn, sự kiệt sức đang tàn phá nàng, một sự mệt mỏi rã rời cả về tinh thần cũng như cơ thể.

“Tôi không hiểu lắm” nàng lầm bầm. “Tôi phải đi làm để có thu nhập. Và kể cả khi anh có thể sắp xếp cho tôi bằng cách nào đó, tôi không thể vừa làm việc vừa ở lại đây được.”

“Ở lại đây sẽ là công việc của cô” Frank giải thích, mong rằng mình không phải thúc cô ta

như vậy. Cô ta trông như thể tất cả những gì cô ta có thể làm bây giờ là ngồi thẳng. Nhưng có thể cô ta sẽ dễ dàng bị thuyết phục hơn vào lúc này, với sự mệt mỏi làm mờ đi lý trí. "Chúng tôi sẽ lo chỗ ở cho cô và chịu mọi chi phí. Đó là những gì chúng tôi quan tâm."

Nàng mở mắt và nhìn chằm chặp vào anh ta một cách hoài nghi. "Anh *trả* tiền để tôi ở đây ?"

"Đúng vậy".

"Nhưng tôi không muốn tiền để ở cạnh anh ấy ! Tôi muốn giúp anh ấy, anh không hiểu điều đó sao ?"

"Nhưng cô không thể, bởi vì điều kiện tài chính của mình" Frank nói, gật gù. "Chúng tôi đề nghị được giải quyết vấn đề đó cho cô. Nếu bản thân cô giàu có, liệu cô có do dự trong việc ở lại."

"Tất nhiên là không ! Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp anh ấy, nhưng cái ý tưởng nhận tiền này thật là khó chịu."

"Chúng tôi không trả tiền cho cô để ở cạnh anh ấy, chúng tôi trả tiền để cô *có thể* ở cạnh anh ấy. Cô không thấy điểm khác biệt sao ?"

Nàng chắc đang bị mất trí, bởi vì nàng có nhìn thấy sự khác biệt giữa hai điểm mà anh ta vừa mới đề cập đến. Và ánh mắt của anh ta ân cần đến nỗi theo bản năng nàng đã tin tưởng anh ta, dù cho nàng cảm thấy có nhiều thứ đang diễn ra mà nàng không hiểu.

"Chúng tôi sẽ tìm một căn hộ gần đây cho cô, để cô có thể dành nhiều thời gian hơn với anh ấy," Frank tiếp tục, với chất giọng dỗ dành và đầy lý lẽ. "Chúng tôi vẫn sẽ giữ lại căn hộ ở New York cho cô, vì vậy cô vẫn sẽ có nơi để về. Nếu cô đồng ý ngay bây giờ, chúng tôi có một chỗ ở tại đây sẵn sàng để cô dọn vào ngay thứ Hai."

Nhất định phải có những lý do nào đó nàng có thể sử dụng, nhưng nàng không thể nghĩ ra được bất kỳ điều gì. Frank đang dỡ bỏ hết mọi chướng ngại, điều này khiến nàng cảm thấy sẽ thật thấp kém và nhỏ mọn nếu nàng từ chối điều mà anh ta đề nghị, khi mà anh ta đã phải vượt qua rất nhiều rắc rối và họ - bất kể là ai – đã rất mong nàng ở lại.

"Tôi sẽ phải về nhà" nàng bất lực nói. "Về New York. Tôi cần thêm quần áo, và sẽ phải bỏ việc". Đột ngột, nàng phá lên cười. "Nếu có khả năng bỏ công việc mà vốn dĩ tôi đã bị sa thải."

"Tôi sẽ sắp xếp cho cô"

"Anh nghĩ tôi sẽ ở đây trong bao lâu ?" Nàng ước chừng khoảng hai đến ba tuần, nhưng nàng muốn chắc chắn. Nàng sẽ phải làm gì đó với thư từ và những công ty cung cấp dịch vụ gas, nước, điện của nàng.

“Một vài tháng, ít nhất là như thế. Cũng có thể dài hơn.”

“Vài tháng !”

“Anh ấy sẽ phải tập luyện vật lý trị liệu”

“Nhưng khi đó anh ấy đã có ý thức. Tôi tưởng rằng anh chỉ muốn tôi ở lại cho đến khi điều tồi tệ nhất đã qua đi.”

Anh ta hắng giọng “Chúng tôi muốn cô ở lại cho đến khi anh ấy được ra viện, ít ra là như thế.” Anh ta cố bẻ gẫy dần mọi ý kiến của nàng, đầu tiên chỉ là đem nàng đến đây, bây giờ là cố thuyết phục nàng rằng Steve cần đến nàng, sau đó là để nàng ở lại một thời gian. Anh ta chỉ hy vọng rằng nó sẽ thành công.

“Nhưng tại sao ?”

“Anh ta sẽ cần cô. Anh ta sẽ phải chịu đựng đau đớn. Tôi chưa từng kể cho cô điều này trước đây, nhưng anh ấy cần phải phẫu thuật mắt. Sẽ mất khoảng sáu đến tám tuần trước khi anh ta có thể tháo băng ở mắt. Anh ta sẽ trở nên rối loạn, đau đớn, và họ sẽ bắt anh ta chịu nhiều đau đớn hơn nữa trong quá trình trị liệu. Trên tất cả, có khả năng anh ấy không nhìn được nữa. Jay, cô là sợi dây an toàn của anh ta.”

Nàng lãnh đạm ngồi đó, nhìn anh ta chằm chằm. Nó giống như thể, sau tất cả, bây giờ dù đã quá trễ, Steve sẽ cần nàng hơn họ từng nghĩ.

Chương 3

Cảm giác thật lạ khi quay lại New York. Jay bay về vào chiều Chủ Nhật và bỏ ra hàng giờ để gói ghém quần áo và đồ dùng cá nhân, nhưng ngay cả căn hộ của nàng cũng thật lạ lẫm, nàng không còn thuộc về nơi này nữa rồi. Nàng gói đồ một cách tự động trong khi tâm trí thì đặt trong phòng bệnh ở Bethesda. Anh thế nào rồi ? Nàng đã dành cả buổi sáng ở bên anh, không ngừng trò chuyện và vuốt ve tay anh, vậy mà nàng vẫn cảm thấy điên cuồng khi phải rời xa anh lâu như vậy.

Vào sáng thứ Hai nàng mặc trang phục làm việc lần cuối cùng, và nhận thức rõ một cảm giác hết sức nhẹ nhõm. Cho đến khi nó chấm dứt, nàng chưa từng nhận ra công việc đó nặng nề đến đâu, và nàng đã bắt bản thân liều mạng cạnh tranh đến thế nào. Tranh đua là một việc tốt, nhưng không phải với cái giá là sức khoẻ của nàng, dù một phần của nó có thể đổ cho tính cách nhiệt tình của chính nàng. Nàng đã đổ tất cả tâm trí, sự quan tâm và năng lượng vào công việc đó, không để lại bất cứ thứ gì như một cái van vô hình. Nàng đã may mắn vì đã không mọc một cái nhọt nào, còn hơn là những triệu chứng khắc nghiệt của bệnh đau bảo tử, thường xuyên đau đầu và mất ngủ.

Khi nàng đến được văn phòng của nàng trong toà cao ốc nhiều tầng đặt văn phòng của rất nhiều công ty, nàng tìm kiếm xung quanh cho đến khi tìm được một cái hộp cac-tông, rồi nhanh nhẹn dọn dẹp bàn làm việc của nàng, cho hết mọi vật dụng cá nhân vào chiếc hộp. Cũng chẳng nhiều lắm : một thỏi son môi, một đôi vớ quần dự trữ, một gói khăn giấy nho nhỏ, một chiếc bút bi vàng đắt tiền, hai bức tranh tường nhỏ. Nàng vừa mới hoàn thành và đang với tới chiếc điện thoại gọi cho Farrell Wordlaw để yêu cầu một cuộc gặp thì đường dây điện thoại nội bộ kêu.

"Ngài Clements của EchoSystem trên đường dây số ba, thưa bà Granger."

Jay nhấn nút. "Làm ơn chuyển mọi cuộc gọi của tôi cho Duncan Wordlaw."

"Vâng thưa bà Granger."

Lấy một hơi dài, Jay gọi cho Farrell bằng đường dây nội bộ. Hai phút sau nàng bước có chủ đích đến văn phòng của ông ta.

Ông ta cười nhẹ với nàng, cứ như không có chuyện gì từng xảy ra ba ngày trước vậy. "Cô trông rất khoẻ, Jay." Ông ta trơn tru nói. "Có gì đó cần nói ?"

"Không nhiều" nàng đáp lại. "Tôi chỉ muốn để ngài biết tôi không có khả năng làm việc trong hai tuần chuẩn bị ngài dành cho tôi. Sáng nay tôi đến đây để dọn dẹp bàn làm việc và tôi đã để lại chỉ dẫn rằng mọi cuộc gọi của tôi sẽ được chuyển cho Duncan."

Nàng còn hơn cả thoả mãn khi nhìn ông ta trở nên tái nhợt. "Không thể được !" ông ta ngắt lời, bật thẳng dậy. "Chúng tôi cần cô để hoàn thành nốt những việc chưa được giải quyết…"

"Và huấn luyện Duncan làm thế nào để làm tốt công việc của tôi", nàng ngắt lời, giọng nàng mỉa mai.

Giọng của ông ta đầy vẻ đe doạ. "Trong hoàn cảnh này, tôi không cho là tôi có thể cho cô vị trí đề cử mà tôi đã dự định. Cô sẽ không được làm việc trong lĩnh vực ngân hàng đầu tư nữa, nhất là khi không có lời giới thiệu tốt."

Đôi mắt xanh sẫm của nàng bình tĩnh và lạnh lùng khi nàng nhìn chằm chằm vào ông ta "Tôi không định làm trong lĩnh vực ngân hàng đầu tư nữa, cảm ơn."

Từ những gì thấy được ông ta cho rằng nàng nhất định đã tìm được một công việc khác, điều này đã lấy đi tác dụng đòn bẩy mà ông ta đã định sử dụng với nàng. Jay quan sát ông ta, gần như thấy được bánh xe thay đổi khi ông ta xem xét những lựa chọn của mình. Nàng thực sự bỏ lại họ trong khó khăn, và đó là lỗi của ông ta, vì ông ta đã sa thải nàng. "Thực ra, có lẽ tôi đã quá hấp tấp", ông ta nói, buộc giọng mình thể hiện cái sự ấm áp gia trưởng. "Điều này thực sự sẽ để lại tiếng xấu cho công ty này, và cho cô, nếu những vấn đề trên bàn làm việc của cô chưa được

giải quyết triệt để. Có lẽ nếu tôi thêm vào hai tuần lương như là tiền thanh toán hợp đồng, cô sẽ xem xét lại việc rời bỏ chúng tôi một cách vội vã như vậy chứ ?"

Nàng bị cho rằng sẽ tuân theo khi ông ta vẫy vẫy củ cà rốt màu nhiệm của tiền bạc trước mũi nàng ư. "Cám ơn, nhưng không" nàng từ chối. "Điều này là không thể được. Tôi sẽ không ở trong thành phố."

Sự hoang mang bắt đầu hiện lên trên mặt ông ta. Nếu những hợp đồng nàng đang xử lý thất bại, công ty sẽ mất đi hàng triệu đola. "Nhưng cô không thể làm thế ! Cô sẽ ở đâu ?"

Ngay từ đầu Jay đã có thể tưởng tượng những cuộc gọi hoảng loạn của Duncan. Nàng tặng cho Farrell một nụ cười lãnh đạm. "Bệnh viện Hải quân Bethesda, nhưng tôi sẽ không nhận bất kỳ cuộc gọi nào."

Ông ta trông tuyệt đối sửng sốt. "Bệnh…bệnh viện hải quân ?" , ông ta thốt lên.

"Đó là trường hợp gia đình khẩn cấp", nàng giải thích khi nàng bỏ đi.

Khi nàng bước ra ngoài lần nữa với chiếc hộp các tông nho nhỏ nhét dưới tay, nàng cười lớn với niềm vui trọn vẹn vì việc đã thất nghiệp, vì đã có thể đặt cái ánh nhìn hoảng sợ đó vào mắt Farrell Wordlaw. Nó cũng gần tuyệt vời bằng việc có thể bóp cổ hắn ta. Và giờ đây nàng được tự do về với Steve, bị lôi kéo bởi sự thúc bách mạnh mẽ được ở cùng anh là điều mà nàng có thể sẽ chẳng bao giờ hiểu nổi hoặc từ chối.

Nàng đã định đặt vé máy bay, nhưng vì toàn bộ số hành lý và đồ gia dụng nàng đem về D.C., Frank đã sắp xếp cho nàng một chuyến bay đặc biệt, và nàng đã ngạc nhiên một cách thích thú khi anh ta gặp nàng ở sân bay. "Tôi không biết anh sẽ ở đây!" nàng kêu lên.

Anh ta không thể ngăn mình cười với cô ta. Mắt cô ta lấp lánh như đại dương, và những vết nhăn của sự căng thẳng đã biến mất khỏi khuôn mặt cô ta. Cô ta trông như vừa hưởng thụ triệt để việc rời bỏ công việc của mình, và anh ta nói lại đúng như thế.

"Nó khá là…thoả mãn", nàng thừa nhận, mỉm cười lại với anh ta. "Steve hôm nay thế nào ?"

Frank nhún vai. "Không tốt như trước khi cô rời đi". Điều này hết sức kỳ lạ, nhưng nó là sự thật. Mạch đập của anh ta yếu và nhanh hơn, hơi thở nông và không đều. Dù cho anh ta không có ý thức, nhưng người đàn ông này thực sự cần Jay.

Mắt nàng tối lại vì lo lắng và nàng cắn môi mình. Sự thôi thúc được quay lại với Steve càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn, như một chuỗi xiềng xích vô hình đang trói buộc nàng.

Nhưng đầu tiên nàng phải ổn định lại trong căn hộ Frank đã thu xếp cho nàng, điều gì đó đã lấy mất quá nhiều thời gian và ăn mất sự kiên nhẫn của nàng. Căn hộ chỉ bằng một nửa nếu so với căn hộ ở New York của nàng, thực ra chỉ có hai phòng - phòng khách và phòng ngủ. Nhà

bếp là một chỗ kín đáo trong góc, và có một góc phòng thụt lại nho nhỏ để dùng làm chỗ ăn uống. Nhưng căn hộ khá là thoải mái, dù sao đi nữa thì nàng cũng đã dự định sẽ dùng hầu hết thời gian ở lại bệnh viện. Đây chỉ đơn giản là một nơi để ngủ và dùng một vài bữa ăn.

"Tôi đã chuẩn bị cho cô một chiếc xe hơi" Frank nói khi anh ta bê chiếc hộp cuối cùng vào. Anh ta cười nhăn nhở trước cái nhìn ngạc nhiên của nàng. "Đây không phải là New York. Cô sẽ cần một phương tiện để đi lại". Anh ta lấy ra những chiếc chìa khoá từ túi áo và bỏ xuống bàn. "Cô có thể ra vào bệnh viện tuỳ ý. Cô có giấy phép để gặp Steve bất kỳ lúc nào. Tôi sẽ không ở quanh suốt ngày như trước được, nhưng bất kỳ lúc nào tôi rời khỏi đây sẽ có một đặc vụ khác ở gần."

"Anh có vào bệnh viện với tôi bây giờ không ?"

"Bây giờ ?"Anh ta hỏi, lần này đến lượt anh ta ngạc nhiên."Cô không dỡ đồ sao?"

"Tôi có thể dỡ đồ sau. Tôi muốn gặp Steve bây giờ."

"Được thôi." Cá nhân anh ta cho rằng kế hoạch đang được thực hiện hơi quá thuận lợi, nhưng điều này cũng không thể tránh được. "Tại sao cô không đi theo tôi bằng xe của cô, như thế cô có thể làm quen với đường phố và nhớ đường đến bệnh viện ? Uh…cô biết lái, đúng không ?"

Mỉm cười, nàng gật đầu. "Tôi chỉ mới sống ở New York được năm năm. Ở những nơi khác mà tôi sống, tôi đều cần ô tô hết. Nhưng cảnh báo trước, tôi không lái xe nhiều lắm trong thời gian đó, vì vậy phải cho tôi cơ hội để làm quen với nó lần nữa."

Thực ra, lái xe cũng khá giống đi xe đạp : một khi bạn đã học, bạn sẽ không thể quên được những kỹ năng đó. Sau khi mất một lúc để làm quen với hệ thống của xe, Jay đi theo xe của Frank mà không gặp nhiều khó khăn cho lắm. Nàng vốn luôn luôn là một lái xe vững vàng và cẩn thận ; Steve lại mới là kẻ liều lĩnh, lái quá nhanh, nắm lấy mọi cơ hội để vượt lên.

Không phải mãi tới lúc nàng bước vào phòng bệnh của anh và đến gần giường thì nàng mới cảm thấy nút thắt của sự căng thẳng sâu tận trong lòng nàng mới được nới lỏng. Nàng nhìn xuống cái đầu được băng bó của anh, chỉ có mỗi đôi môi và quai hàm thâm tím sưng phồng là nhìn thấy được, và trái tim nàng đả kích một cách đau đớn vào xương sườn. Với sự cẩn thận vô hạn nàng đặt những ngón tay của mình lên cánh tay anh và bắt đầu nói.

"Em về rồi đây. Em phải về New York ngày hôm qua để đóng gói đồ đạc và bỏ việc. Nhớ nhắc em kể với anh chuyện này vào một ngày nào đó. Dù sao đi nữa, em cũng sẽ ở lại đây với anh cho đến khi anh khoẻ lại."

Giọng nói đó đã quay lại. Chầm chậm nó thấm qua từng lớp tăm tối đang vây quanh tâm trí anh, tạo thành một mối liên kết mong manh với nhận thức của anh. Anh vẫn chưa hiểu những từ ngữ đó, nhưng vẫn không nhận ra rằng mình không hiểu. Giọng nói chỉ đơn giản là, giống như ánh sáng ở nơi trước đây trống rỗng. Thỉnh thoảng giọng nói thật điềm tĩnh và thỉnh thoảng nó lại gợn đôi chút thích thú. Anh vẫn chưa nhận thức được sự thích thú, chỉ có mỗi sự thay đổi trong âm điệu.

Anh muốn nữa. Anh cần phải đến gần hơn với âm thanh đó, và anh bắt đầu thử đấu tranh để thoát khỏi màn sương u ám đang phủ mờ tâm trí. Nhưng mỗi lần anh thử, một nỗi đau dữ dội, thiêu đốt tràn ngập toàn bộ cơ thể anh bắt đầu gặm nhấm anh, và anh phải rút lui, quay trở lại với bóng tối an toàn. Rồi giọng nói lại cám dỗ anh trở lại, cho đến khi con quái vật tấn công lần nữa và anh phải rút lui.

* * *

Cánh tay anh co giật theo cách nó đã từng co giật một lần trước đó, và lần nữa chuyển động làm Jay thảng thốt giật mạnh tay nàng ra khỏi anh. Nàng ngừng nói và nhìn chằm chằm vào anh. Sau đó, với một sự ngập ngừng không đáng kể, nàng đặt lại bàn tay nàng lên cánh tay anh và tiếp tục những gì nàng đang nói. Tim nàng đập mạnh. Nó chắc phải là một sự co giật cơ bắp vô thức do bị buộc trong một tư thế quá lâu. Anh không thể đang cố gắng thử phản ứng, bởi vì lượng thuốc an thần họ đang nhồi cho anh theo đúng nghĩa đen đã đóng lại hầu hết những chức năng trong não bộ của anh. Hầu hết, nhưng không phải là tất cả, Thiếu tá Lunning đã nói thế. Nếu Steve nhận thức được nàng, có thể nào anh đang thử giao tiếp ?

"Anh tỉnh rồi à ?" nàng dịu dàng hỏi. "Anh có thể giật cánh tay mình lần nữa không ?"

Cánh tay anh bất động dưới những ngón tay nàng, và với một cái thở dài nàng lần nữa tiếp tục cuộc trò chuyện lan man của mình. Trong một khoảnh khắc nàng đã có một cảm nhận mạnh mẽ đến nỗi nó đã thuyết phục được nàng rằng anh đã tỉnh, bất chấp mọi điều họ đã nói với nàng.

Nàng quay lại bệnh viện vào sáng hôm sau trước khi bầu trời phương đông mang trên mình một màu xanh xám. Nàng không ngủ được, một phần là do cảm giác không mấy thân thuộc xung quanh, nhưng nàng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho việc ở trong một căn hộ xa lạ được. Nàng đã nằm thao thức trong bóng tối, tâm trí nàng khuấy động khi nàng cố thử phân tích và giảm bớt sự đoan chắc ngớ ngẩn rằng, trong một thoáng chốc, Steve đã thực sự cố gắng với tới nàng theo cái cách duy nhất mà anh có thể. Nhưng, trong tất cả mọi phân tích của nàng, logic chẳng có nghĩa gì mỗi lần nàng nhớ lại cảm giác đã bùng cháy trong nàng.

Dừng lại ! Nàng chế giễu bản thân khi nàng lướt trên thang máy để đến tầng ICU. Trí tưởng tượng của nàng đang trôi đi cùng nàng, được cung cấp bởi cái khuynh hướng tính cách hoàn toàn nhận chìm bản thân vào trong sự quan tâm. Nàng chưa bao giờ từng là một người điềm tĩnh xa cách, những người có thể vứt bỏ mọi cảm xúc trong một giới hạn cẩn trọng, dù rằng

nàng đã gần như phá hỏng sức khoẻ của nàng khi cố gắng trở thành một người như thế. Bởi vì đã quá mong Steve phục hồi trở lại, nàng đã tưởng tượng ra những phản ứng đó trong khi không hề có.

Phòng của anh bừng sáng với ánh đèn, bất chấp giờ giấc, khi mà ánh sáng hay bóng tối hầu như không là gì với tình trạng hiện nay của anh. Nàng đã thuyết phục y tá để đèn để cho tiện. Nàng đóng cửa lại, vây họ trong một cái kén riêng tư, rồi bước đến giường anh. Nàng chạm vào tay anh. "Em đây", nàng dịu dàng nói.

Anh hít vào một hơi thật sâu, ngực anh rung lên yếu ớt.

Điều đó đánh mạnh vào nàng, giật mạnh nàng như một sợi dây thừng đột nhiên bị kéo căng. Cái cảm nhận sâu sắc của sự nhận biết lẫn nhau trải dài giữa họ, một mối liên kết vượt ra khỏi mọi logic, vượt qua mọi cách diễn đạt, hiện hữu một lần nữa, và lần này còn mạnh mẽ hơn. Bằng cách này hay cách khác anh đã nhận ra nàng. Và anh đang chiến đấu để vươn tới chỗ nàng.

"Anh có nghe thấy em không ?" nàng thầm thì yếu ớt, mắt nàng khoá vào anh. "Hay anh cảm nhận được sự tiếp xúc của em ? Có phải vậy không ? Anh có cảm thấy nó khi em chạm vào tay anh không ? Anh nhất định đang sợ hãi và bối rối, bởi vì anh không biết điều gì đang xảy ra và anh đang cố gắng thoát ra, nhưng anh dường như không thể làm bất kỳ thứ gì hoạt động. Anh sẽ ổn thôi, em hứa, nhưng điều này sẽ mất thời gian."

Giọng nói đó. Có gì trong giọng nói đó lôi kéo anh, bất chấp nỗi đau đang đợi để cấu xé anh mỗi khi anh rời bỏ bóng tối. Anh sợ sự đau đớn đó, nhưng anh muốn nhiều hơn nữa sự ấm áp của giọng nói đó. Anh muốn đến gần với nó…với nàng. Có lúc quá mập mờ để anh có thể nhớ hay thậm trí nhận thức rõ ràng, anh nhận ra đó là giọng phụ nữ. Nó mỏng manh và là dấu vết duy nhất của sự an toàn trong dòng xoáy trống rỗng tối tăm trong tâm trí và thế giới của anh. Anh biết rất ít, nhưng anh biết giọng nói đó; một vài bản năng nguyên thuỷ trong anh nhận ra nó và khao khát nó, cho anh sức mạnh để chiến đấu với nỗi đau và bóng tối. Anh muốn nàng biết anh ở đây.

Cánh tay anh co giật, chuyển động quá chậm để có thể là sự co giật cơ bắp vô thức. Lần này Jay không giật tay nàng ra. Thay vì thế nàng cọ xát ngón tay nàng lên làn da anh, trong khi mắt nàng tập trung vào vẻ mặt anh.

“Steve ? Anh định co giật tay anh ? Anh có thể làm thế lần nữa không ?”

Kỳ quặc. Một vài từ có nghĩa. Những từ còn lại chẳng hề có nghĩa gì cả. Nhưng nàng ở đó, gần hơn, giọng nói rõ ràng hơn. Anh chỉ có thể nhìn thấy bóng tối, như thể thế giới chưa từng tồn tại, nhưng giờ đây nàng đã ở gần hơn. Đau đớn hành hạ cơ thể anh, những đợt sóng lớn của nó làm mồ hôi đọng đầy trên da anh, nhưng anh không muốn từ bỏ sau khi đã tiến xa được đến thế này, không muốn lại rơi vào khoảng không đen tối.

Tay anh ? Đúng, nàng muốn anh cử động tay anh. Anh không biết rằng anh có thể làm được hay không. Nó đau kinh khủng đến nỗi anh không biết được liệu anh có thể giữ vững, liệu anh có thể cố gắng được nữa không. Liệu nàng có bỏ đi nếu anh không cử động cánh tay mình ? Anh không thể chịu đựng bị bỏ lại lần nữa, nơi mà mọi thứ đều thật lạnh lẽo, tối tăm và trống rỗng, không phải sau khi anh đã đến được gần hơn với sự ấm áp của nàng.

Anh thử thét lên nhưng không được. Đau đến không thể tin được, nó đang chặt anh thành những mảnh nhỏ như một con thú điên với răng nanh và móng vuốt, xé toạc anh ra.

Anh cử động.

* * *

Cử động chỉ vừa đủ, một cái giật nhẹ, nàng đã có thể bỏ lỡ nó nếu tay nàng không ở trên tay anh. Anh toát mồ hôi, ngực và vai lấp lánh dưới ánh đèn huỳnh quang chói loà. Tim nàng đập thình thịch khi nàng vươn gần tới anh, cái nhìn của nàng tập trung vào môi anh.

“Steve, anh có thể nghe thấy em không ? Jay đây. Anh không thể nói vì anh có một ống dẫn nơi thanh quản. Nhưng em ở ngay đây. Em sẽ không rời anh.”

Từ từ đôi môi bầm tím của anh tách ra, cứ như là anh đang cố gắng lắp ghép những từ ngữ rời rạc lại với nhau. Jay nghiêng người về phía anh, hơi thở ngắt quãng, ngực nàng nhức nhối, khi anh nỗ lực bắt môi và lưỡi chuyển động thành lời. Nàng cảm nhận được ảnh hưởng của cả sự liều lĩnh tuyệt vọng và quyết tâm ngoan cố của anh, chống lại mọi logic, anh chiến đấu với sự đau đớn và thuốc để có thể nói một từ. Nó giống như là anh *không thể* chịu thua, bất chấp cái giá phải trả là gì đi nữa. Có gì đó trong anh không cho phép anh chịu thua.

Một lần nữa anh thử, đôi môi nhợt nhạt, sưng phồng của anh dịch chuyển chậm rãi quằn quại đau đớn. Lưỡi anh cử động, bắt nó định hình thành lời :

"Đau"

Ngực nàng trở nên đau buốt, và nàng nuốt vội một hơi dài. Nàng không hề cảm thấy nước mắt lăn dài trên má. Dịu dàng nàng vỗ về tay anh. "Em sẽ quay lại ngay. Họ sẽ cho anh thứ gì đó như thế anh sẽ không bị đau nữa. Em sẽ chỉ rời anh một phút thôi, và em hứa em sẽ trở lại."

Nàng chạy nhanh về phía cửa và giật tung nó ra, suýt ngã nhào vào hành lang. Nàng chắc phải ở đây lâu hơn nàng tưởng, bởi vì ca trực thứ ba đã về và ca trực thứ nhất đã quay lại với nhiệm vụ. Frank và Thiếu tá Lunning đang đứng trong phòng y tá, đang nói chuyện với giọng nói nhỏ và gấp rút ; cả hai người ngước lên khi nàng chạy về phía họ, và một thoáng khiếp sợ hoài nghi tràn đầy trong mắt Frank.

"Anh ấy tỉnh rồi !" nàng nghẹn ngào. "Anh ẩy nói anh ấy đau. Làm ơn, ngài phải cho anh ấy thứ gì đó…"

Họ lao qua nàng, gần như đẩy nàng sang một bên *(wivy : thô lỗ quá !)* . Frank nói "Chuyện này đáng lẽ không xảy ra", bằng một giọng nặng nề đến nỗi nàng còn không thể chắc chắn đó là giọng của anh ta.

Nhưng dường như nó đúng là giọng của anh ta, dù cho từ ngữ thật là vô lý. Cái gì đáng lẽ không xảy ra ? Steve không nên tỉnh lại ? Hay họ đã nói dối nàng ? Hay cuối cùng thì họ mong rằng anh ấy nên chết đi ? Không, không thể như thế, nếu không Frank sẽ không phải vượt qua bao nhiêu rắc rối như vậy để bắt nàng ở lại.

Y tá gấp rút vào phòng của Steve, nhưng khi Jay cố đi vào nàng lại bị hộ tống một cách kiên quyết về phía hành lang. Nàng đứng bên ngoài, lắng nghe những giọng nói náo động câm lặng bên trong, cắn chặt môi dưới và lau đi những dòng lệ chậm chạp tuôn trào trên má. Đáng lẽ ra nàng phải ở bên trong đó. Steve cần nàng .

Bên trong phòng, Frank quan sát Thiếu tá Lunning nhanh nhẹn kiểm tra những dấu hiệu sự sống và hoạt động sóng não của Steve. "Không nghi ngờ gì nữa", vị thiếu ta thờ ơ xác nhận trong khi ông ta làm việc. "Anh ta đang tỉnh lại"

"Anh ta đang trong tình trạng dùng thuốc an thần mà, vì Chúa !" Frank quả quyết. "Làm sao anh ta có thể tỉnh lại cho đến khi ngài giảm liều lượng thuốc ?"

"Anh ta chống lại nó. Anh ta có một thể trạng khủng khiếp, và người phụ nữ đang ở ngoài sảnh kia có ảnh hưởng mạnh mẽ đến anh ta. Adrenaline là một loại thuốc kích thích mạnh. Còn hơn thế nữa, anh ta có một sức mạnh và sự chịu đựng phi thường. Huyết áp của anh ta tăng và tim hoạt động mạnh hơn, tất cả mọi dấu hiệu kích thích của adrenaline."

"Có phải ngài sẽ tăng liều lượng thuốc ?"

“Không. Sự hôn mê đã giữ não bộ của anh ta không sưng và tạo thêm thương tổn. Dù sao tôi cũng sắp đem anh ta thức dậy. Anh ta chỉ đẩy nhanh thời gian biểu lên một chút. Chúng tôi sẽ tiếp tục giữ anh ta dưới tác dụng của thuốc giảm đau, nhưng anh ta sẽ không tiếp tục hôn mê nữa. Anh ta có thể tỉnh dậy.”

“Jay cho rằng anh ta bị đau. Liệu anh ta có thể cảm thấy đau, trong khi anh ấy vẫn còn ảnh hưởng của thuốc.”

“Nếu anh ta có đủ nhận thức để giao tiếp, anh ta cũng đủ tỉnh táo để cảm thấy đau.”

“Liệu anh ta có hiểu những gì chúng ta nói ?”

“Có khả năng. Tôi muốn nói anh ta chắc chắn có thể nghe thấy chúng ta, nhưng hiểu rõ thì lại là chuyện khác.”

“Sẽ mất bao lâu trước khi chúng tôi có thể hỏi chuyện anh ta ?”

Thiếu tá Lunning ném cho anh ta một cái nhìn khắt khe. “Không cho đến khi sự sưng phồng trên mặt và thanh quản của anh ra lún xuống vừa đủ để tôi có thể rút ống lưu dẫn ra. Tôi sẽ nói vấn đề này vào một tuần khác. Và đừng mong chờ anh ta là một cái bình thông tin. Anh ta có thể không hề nhớ chuyện gì đã xảy ra cho mình, và thậm chí nếu anh ta thực sự nhớ, nó có thể mất hàng tháng tới.”

“Liệu có gì nguy hiểm rằng anh ta có thể để lộ một vài thông tin mật cho Jay ?”. Frank không muốn nói quá nhiều. Thiếu tá Lunning biết Steve là một bệnh nhân cực kỳ quan trọng, nhưng ông ta không biết bất kỳ một chi tiết nào.

“Không thể có khả năng này. Anh ta quá bàng hoàng và rối loạn, thậm chí là mê sảng, và dù ở trong bất cứ trường hợp nào, anh ta vẫn chưa có khả năng nói được. Tôi hứa với anh, anh sẽ là người đầu tiên gặp mặt anh ra khi chúng tôi lấy ống lưu dẫn ra.”

Frank nhìn chăm chăm vào hình thể lặng im trên giường ; người đàn ông này đã ở tình trạng vô thức quá lâu, vẫn thật khó khăn khi chấp nhận rằng con người này có thể nghe và cảm nhận, rằng con người này thậm chí còn tạo ra một cố gắng giao tiếp. Nhưng với những hiểu biết của anh ta về người đàn ông này, Frank nhận ra rằng anh ta đáng ra phải chuẩn bị sẵn sàng cho cái gì đó như thế này. Người đàn ông này chưa bao giờ từ bỏ, chưa bao giờ ngừng tranh đấu, thậm chí khi đối phương quá mạnh đến nỗi những người khác sẽ bỏ đi ngay, và vì anh ta đã sống sót qua nhiều hoàn cảnh mà những người khác không thể, giống như lần này. Hầu hết mọi người chưa bao giờ từng trải những chuyện như thế mà vẫn cười nhăn nhở với một quyết tâm mạnh mẽ, dữ dội như anh ta.

“Những thương tổn não lâu dài nào có thể xảy ra ?” Anh ta hỏi nhỏ, nhớ rằng Steve có thể nghe được, và chẳng có cách nào chắc chắn anh ấy có thể hiểu được bao nhiêu.

Thiếu tá Lunning thở dài. “Tôi không biết. Anh ta hồi phục một cách xuất sắc, chú ý ngay rằng, điều này có ý nghĩa rất nhiều. Nó có thể rất nhỏ đến nỗi anh không có khả năng kể ra sự khác biệt, nhưng tôi không đặt cược vào bất kỳ thứ gì bây giờ. Đơn giản là tôi không thể nói. Thực tế rằng anh ta tỉnh dậy và phản ứng với cô Granger là hoàn toàn không thể ngờ tới. Anh ta nhảy cóc đến vài giai đoạn của quá trình phục hồi. Tôi chưa từng thấy điều gì như thế này trước đây. Các giai đoạn thông thường là, đầu tiên là trạng thái sững sờ, nó tạo nên sự kích thích mãnh liệt để đánh thức anh ta dậy, sau đó là tình trạng mê sảng và cực kỳ kích động, giống như là quá trình điện não anh ta trở nên điên loạn. Sau đó anh ta sẽ trở nên trầm lặng hơn, nhưng vẫn sẽ rất bối rối. Trong giai đoạn tiếp theo anh ta sẽ như một người máy. Anh ta sẽ có khả năng trả lời các câu hỏi, nhưng không có khả năng thực hiện bất cứ cái gì ngoại trừ những bài tập cơ vật lý đơn giản. Các chức năng não bộ cao hơn sẽ trở lại từ từ.”

“Và anh ta đang ở trong giai đoạn nào ?”

“Anh đã đã có khả năng giao tiếp, như là anh ta đã ở trong tình trạng tự động hoá, nhưng tôi nghĩ anh ta hiện giờ đang bị thoái lui. Hẳn là anh ta phải cố gắng kinh khủng mới làm được nhiều thế.”

“Khi ngài giảm lượng thuốc an thần, anh ta sẽ có khả năng giao tiếp nhiều hơn?”

“Có lẽ. Việc bất ngờ xảy ra này có thể lặp lại. Anh ta có thể trở lại với giai đoạn cổ điển hơn của sự bình phục.”

Bực bội, Frank hỏi, “Có điều gì mà ngài chắc chắn được không ?”

Thiếu tá Lunning tặng cho anh ta một cái nhìn thật điềm tĩnh và thật dài. “Có. Tôi chắc chắn rằng sự hồi phục của anh ta phụ thuộc vào cô Granger. Giữ cô ấy ở quanh. Anh ta sẽ cần đến cô ấy.”

“Liệu cô ấy có được an toàn khi ở bên cạnh anh ta trong khi ngài đưa anh ta ra khỏi tác động của thuốc.”

“Tôi yêu cầu điều này. Cô ấy có lẽ sẽ giữ anh ta bình tĩnh. Tôi cực kỳ chắc chắn không muốn anh ta đập phá lung tung với dây truyền trong lồng ngực. Liệu cô ấy có khả năng chịu đựng nó ?”

Frank nhướn mày. “Cô ấy mạnh mẽ hơn vẻ ngoài của mình”. Và Jay, một cách kỳ lạ đã hiến dâng hết bản thân cho Steve trong một cách mà anh không hề ngờ tới và cũng chẳng hiểu cho lắm. Nó giống như là có thứ gì đó kéo cô ta lại với anh ta, nhưng lại chẳng hề có một nền tảng cơ bản nào cho cái kiểu lôi cuốn đó. Có lẽ sau này, khi anh ta tỉnh táo, ảnh hưởng của anh ta đối với phụ nữ từng luôn làm những vị cấp trên của anh ta phải lắc cái đầu của họ trong sự hoài nghi. Nhưng hiện giờ anh ta chỉ như là một xác ướp, không có khả năng sử dụng sự quyến rũ nổi tiếng của anh ta, vì vậy chắc phải có một điều gì khác.

Frank phải để Người đó biết chuyện gì đã xảy ra.

Đột nhiên cánh cửa bật mở và Jay bước vào đồng thời ném cho họ một cái nhìn gay gắt, rõ ràng, thách họ dám ném nàng ra ngoài lần nữa. “Tôi ở lại”, nàng nói thẳng thừng, di chuyển đến bên cạnh Steve và đặt bàn tay nàng lên cánh tay anh. Cầm nàng bưởng bỉnh nhướn lên. “Anh ấy cần tôi, và tôi sẽ ở đây.”

Thiếu tá Lunning nhìn từ nàng đến Steve rồi đến Frank. “Cô ấy ở lại”, ông ôn tồn nói, rồi tham khảo hồ sơ trong tay mình. “Ok, tôi sẽ bắt đầu giảm lượng thuốc an thần, để hoàn toàn đem anh ta ra khỏi sự hôn mê. Sẽ tốn khoảng hai mươi tư đến ba mươi sáu tiếng, và tôi không biết anh ta sẽ phản ứng như thế nào, vì vậy tôi muốn anh ta chịu sự theo dõi cả ngày.” Ông ta liếc nhìn Jay. “Cô Granger, tôi có thể gọi cô là Jay ?”

“Vâng”, nàng thì thầm.

“Một y tá sẽ túc trực ở đây với anh ta toàn bộ thời gian cho đến khi anh ta hoàn toàn tỉnh thuốc. Phản ứng của anh có lẽ không đoán trước được. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, điều quan trọng là cô sẽ phải rời khỏi đường đi và sẽ không cản trở bất kỳ điều gì chúng tôi phải làm. Cô có hiểu không ?”

“Có.”

“Tôi có thể tin tưởng cô sẽ không ngất đi hay làm gì vướng víu ?”

“Vâng”

“Được rồi. Tôi mong chờ điều đó”. Cái nhìn quân đội nghiêm nghị của ông ta đánh giá nàng, và ông ta chắc hẳn là phải đoan chắc một lần nữa bởi những gì ông ta thấy, bởi vì ông ta đưa ra một cái gật gù chấp thuận. “Sẽ không dễ dàng đâu, nhưng tôi nghĩ cô sẽ chịu được.”

Jay đặt lại sự chú ý của nàng vào Steve, bỏ mặc mọi người khác trong phòng như thể họ không còn tồn tại. Nàng không thể ngăn mình được. Anh xua đuổi mọi người khác ra khỏi ý thức nàng, san phẳng họ thành những nhân vật hoạt hình một chiều. Chẳng có gì ngoài anh, và từ khi anh phải cố gắng chịu sự đau đớn quằn quại để nói được với nàng, cảm giác về anh trở nên mạnh hơn cả trước đó. Nó tàn phá nàng, làm nàng kinh hãi, bởi vì nó hoàn toàn nằm ngoài những kinh nghiệm trước đây của nàng, nhưng nàng lại không thể chiến đấu lại nó. Thật là kỳ lạ, tầm ảnh hưởng của Steve lên nàng đang trở nên mãnh mẽ hơn bao giờ hết, hơn cả khi anh có toàn bộ giác quan và cơ thể, và cả sự quyến rũ của anh. Giờ đây anh ở tình trạng bất động và, phần quan trọng nhất, vô tri vô giác, nhưng có gì đó sâu sắc và nguyên thuỷ lôi kéo nàng đến với anh. Chỉ ở trong cùng phòng với anh đã khiến trái tim nàng loạn nhịp, da thịt nóng bừng như thể máu nàng đang chạy đua trong từng tĩnh mạch, tiếp thêm sinh lực cho nàng.

“Em quay lại rồi đây”, nàng thì thầm với anh, chạm nhẹ vào cánh tay anh. “Anh có thể ngủ lại.

Đừng lo lắng, đừng cố chống lại cơn đau…cứ để nó đi. Em ở đây với anh và em sẽ không rời đi. Em sẽ canh gác cho anh, và em sẽ ở đây khi anh thức dậy lần nữa."

Chậm rãi hơi thở của anh trở nên đều đặn hơn, mạch chậm dần. Huyết áp dần thấp hơn. Tiếng rít từ ống lưu dẫn nơi thanh quản của anh trở nên mờ nhạt giống như chiếc ống dẫn không hề tồn tại ở đó. Jay đứng bên cạnh giường anh, những ngón tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh khi anh chìm vào giấc ngủ.

Nàng ở đâu ? Anh thức giấc, thét lên trong im lặng khi anh cào xé đường đi xuyên qua màn đêm đen tối và sự đau đớn dẫn đến một nỗi kinh hoàng còn lớn hơn thế nữa. Nỗi đau dường như đang nuốt sống anh, nhưng anh có thể chịu đựng điều đó bởi vì trái ngược lại tác động của nó, nỗi đau chỉ là thứ yếu so với sự trống rỗng khủng khiếp. Chúa ơi, phải chăng anh đã bị chôn sống ? Anh không thể cử động, không thể nhìn, không thể phát ra một âm thanh nào, như thể cơ thể anh đã chết nhưng tâm trí anh vẫn sống. Kinh hãi, anh cố gắng thét lên lần nữa nhưng không thể.

Đây là đâu ? Chuyện gì đã xảy ra ?

Anh không biết. Chúa cứu giúp, anh không biết !

"Em đây", giọng nói dỗ dành ngâm nga. "Em biết anh đang hoảng sợ và không hiểu gì, nhưng em ở đây. Và em sẽ ở cạnh anh."

Giọng nói đó. Nó thật thân quen. Trong những giấc mơ. Không, không phải mơ. Cái gì đó sâu sắc hơn thế. Nó ở trong ruột, trong xương, trong mọi tế bào, trong gene, trong từng nhiễm sắc thể của anh. Nó là một phần trong anh, và anh tập trung vào nó với một cường độ mãnh liệt, một sự thừa nhận gần như đau đớn. Lúc này đây nó là một người ngoài hành tinh kỳ lạ, cố gắng liên kết với trí não anh, nhưng trí não anh lại chẳng sản sinh ra được cái gì cả.

"Các bác sĩ nói anh có lẽ sẽ cực kỳ bối rối", giọng nói tiếp tục. Giọng nói thật bình tĩnh và dịu dàng, vương chút khàn khàn yếu ớt, như thể nàng đang khóc. Nàng. Đúng. Đó dứt khoát là một phụ nữ. Anh có một ký ức mơ hồ rằng giọng nói đó mời gọi anh, kéo anh ra khỏi bóng tối nghẹt thở và xa lạ

Nàng bắt đầu ngâm nga kể về những vết thương, và anh lắng nghe giọng nàng với sự tập trung dữ dội, từ từ nhận ra rằng nàng đang nói về anh. Anh đã bị thương. Không chết, không bị chôn sống.

Đợt sóng triều cường của sự khuây khoả rút kiệt mọi sức lực trong anh.

Nàng vẫn ở đó vào lần tiếp theo anh chạm đất, và lần này sự kinh hãi ban đầu kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn hơn. Với đôi chút tỉnh táo, anh quyết định nàng bị khản giọng hơn là đang khóc.

Nàng luôn ở đó. Anh không có khái niệm về thời gian, chỉ có nỗi đau và bóng tối, nhưng dần dần anh nhận ra rằng có hai loại bóng tối. Một ở trong tâm trí anh, làm tê liệt tư duy của anh, nhưng anh có thể chiến đấu với nó. Chậm chạp thứ bóng tối ấy trở nên nhỏ hơn. Rồi lại có một loại bóng tối khác, sự thiếu vắng ánh sáng, không có khả năng nhìn thấy. Một lần nữa anh đã có thể trở nên hoảng sợ nếu như nàng không ở đó. Hết lần này đến lần khác nàng giải thích, như thể nàng biết anh chỉ từ từ nhận thức được những lời của nàng. Anh không mù, có những lớp băng trên mắt anh, nhưng anh không mù. Đôi chân anh bị gãy, nhưng rồi anh sẽ đi lại được. Tay anh bị bỏng nặng, nhưng anh sẽ lại sử dụng chúng. Có một ống lưu dẫn nơi thanh quản của anh để giúp anh hô hấp, chẳng bao lâu nữa nó sẽ được tháo ra và anh sẽ lại nói được.

Anh tin nàng. Anh không biết nàng, nhưng anh tin tưởng nàng.

Anh cố gắng suy nghĩ, nhưng những từ ngữ được phóng ra rồi lại quay về trong đầu anh cho đến khi anh không thể hiểu rõ chúng. Anh không biết…Có quá nhiều điều anh không biết. Anh không biết gì cả. Nhưng anh lại không thể nắm bắt được những từ ngữ và sắp xếp chúng trên một trật tự tốt hơn để anh có thể biết được những gì mà anh không biết. Nó chỉ là chẳng có nghĩa gì cả, và anh thì quá mệt để chiến đấu.

Cuối cùng anh đã thức giấc để tìm ra rằng những suy nghĩ của anh đã trở nên rõ ràng hơn, sự hỗn loạn khác đi, bởi vì những từ ngữ trở nên có nghĩa hơn dù cho chẳng có gì khác làm được. Nàng đã ở đó. Anh có thể cảm thấy bàn tay nàng trên cánh tay mình, có thể nghe được chất giọng hơi khàn khàn của nàng. Nàng đã ở suốt bên cạnh anh ? Đã bao lâu rồi ? Tưởng chừng như là vĩnh viễn, và nó đay nghiến anh, bởi vì anh cảm thấy đáng lý ra anh phải biết một cách chính xác.

Có quá nhiều điều anh muốn biết, và anh lại chẳng thể hỏi. Sự thất vọng ăn mòn anh, và cánh tay anh gập lại dưới những ngón tay nàng. Chúa ơi, điều gì sẽ xảy ra với anh nếu nàng bỏ đi ? Nàng là mối liên kết duy nhất anh có giữa thế giới bên ngoài với cái nhà tù được tạo bởi chính cơ thể anh, mối liên kết của anh với thế giới bên ngoài, cửa sổ duy nhất trong thế giới tăm tối của anh. Và đột nhiên anh cần phải biết, tất cả trong anh thống nhất thành một, một suy nghĩ duy nhất, một từ duy nhất : *Ai ?*

Đôi môi anh định hình thành từ và được sinh ra trong im lặng. Đúng, đó là từ mà anh muốn. Tất cả những gì anh muốn biết đã được tổng kết lại trong một từ nhỏ bé.

Jay dịu dàng đặt những ngón tay của nàng lên đôi môi sưng phồng của anh. “Đừng cố nói”, nàng thì thầm. “Hãy sử dụng hệ thống chữ viết nhé. Em sẽ đọc bảng chữ cái, và mỗi khi em đọc lên chữ cái anh muốn, anh giật cánh tay anh. Em sẽ đọc bảng chữ cái lặp đi lặp lại cho đến khi chúng ta đánh vần được những gì anh muốn nói. Anh có thể làm thế không ? Một cái giật là đúng, hai cái là sai.”

Nàng đang kiệt sức, đã hai ngày trôi qua kể từ lần đầu tiên anh tỉnh dậy, và nàng đã ở bên cạnh anh hầu hết khoảng thời gian đó. Nàng đã nói cho đến khi giọng nàng gần như không nói

nổi nữa, những lời nói của nàng đem đến cho anh một chiếc cầu nối từ cơn hôn mê của anh về với thực tế. Nàng biết khi nào anh thức giấc, cảm nhận được sự hoảng sợ của anh, cảm thấy được sự vùng vẫy cố gắng thấu hiểu chuyện gì đã xảy ra của anh. Nhưng đây là lần đầu tiên anh cử động môi mình, và nàng đã quá mệt để mà có khả năng nắm lấy nhưng gì anh cố gắng nói. Trò chơi alphabe này là thứ duy nhất nàng có thể nghĩ ra để họ có thể giao tiếp, nhưng nàng không biết liệu anh có khả năng tập trung đủ để nó có kết quả không.

Cánh tay anh co giật. Chỉ một cái.

Nàng lấy một hơi thật sâu, bắt buộc sự kiệt quệ của nàng biến mất. "Được rồi. Chúng ta bắt đầu nhé. A… B… C… D…"

Nàng bắt đầu từ bỏ hy vọng khi nàng chậm chạp đọc gần hết bảng chữ cái rồi mà cánh tay anh vẫn nằm bất động dưới bàn tay nàng. Dù sao thì nó cũng là một vụ đánh cuộc khó thành công. Thiếu tá Lunning đã nói có thể mất nhiều ngày để trí óc của Steve có thể đủ rõ ràng để anh có thể thực sự hiểu được những gì xảy ra xung quanh anh. Rồi khi nàng nói "W" và cánh tay anh giật nhẹ.

Nàng dừng lại "W ?"

Cánh tay anh lại giật nhẹ. Một lần. Đó là "Đúng"

Niềm vui ngập tràn trong nàng . "Được rồi, W là chữ cái đầu tiên. Đến chữ thứ hai nào. A… B…"

Cánh tay anh giật nhẹ ở chữ H.

Rồi một lần nữa ở chữ O.

Anh dừng ở đó.

Jay sửng sốt. "*Ai* ? Có thế thôi ? Anh muốn biết em là ai ?".

Tay anh lại giật nhẹ. *Đúng.*

Anh không biết, anh thực sự không biết. Nàng không thể nhớ được rằng nàng đã đề cập đến nàng là ai, trừ lần đầu tiên nàng bắt đầu trò chuyện với anh. Có phải nàng nghĩ anh sẽ nhớ ra giọng của nàng sau năm năm không gặp ?

"Em là Jay", nàng dịu dàng nói. "Vợ cũ của anh".

Chương 4

Anh nằm im. Jay có cảm tưởng rằng nàng có thể cảm thấy anh đang co rút lại, dù anh không hề di chuyển một bắp thịt nào. Một nỗi đau sắc bén đột ngột bùng nổ bên trong, và nàng tự trách bản thân. Nàng đã mong đợi điều gì ? Anh không thể bật dậy và ôm nàng, anh không thể nói, và có lẽ anh đang kiệt sức. Nàng biết tất cả những điều đó, vậy mà nàng vẫn có cảm giác anh đang lùi xa khỏi nàng. Có phải anh bực bội vì bản thân đã quá phụ thuộc vào nàng ? Steve đã luôn luôn xa vời theo một cách kỳ lạ, anh luôn giữ một khoảng cách với người khác. Hay anh bực bội vì cái thực tế rằng bây giờ nàng là người đang ở đây với anh, hơn là vài người y tá xa lạ. Rút cuộc thì, một mức độ chắc chắn của sự độc lập còn lại khi dịch vụ chấm dứt, hoàn thành bởi vì nó là một công việc. Dịch vụ cá nhân mang theo một cái giá không thể trả bởi đola, và Steve không thích thế.

Nàng cố để giọng của mình thật thản nhiên dù nàng không hề cảm thấy thế. “Anh có còn câu hỏi nào khác không ?”

Hai cái giật nhẹ. *Không.*

Nàng đã từng bị đẩy đi quá nhiều lần đến nỗi giờ đây nàng có thể nhận ra nó, thậm chí dù cho đó là một thông điệp tế nhị và không hề được nói ra. Nó làm nàng tổn thương. Nàng nhắm mắt lại, chiến đấu đạt được sự kiềm chế để có thể phát ra lời nói lần nữa. Chỉ là một khoảnh khắc trước khi nàng nói ra. “Anh có muốn em ở trong đây với anh không ?”

Anh nằm im một lúc lâu. Rồi tay anh giật nhẹ. Rồi lại giật nhẹ một lần nữa. *Không.*

“Được rồi. Em sẽ không làm phiền anh nữa.” Sự kiểm soát trong nàng bật ra, giọng nàng yếu ớt và căng thẳng. Nàng không muốn đợi để xem anh có bất kỳ một phản ứng nào, nàng quay đi và bước ra ngoài. Nàng gần như phát ốm. Ngay cả bây giờ, phải cố gắng lắm nàng mới có thể bước ra và để anh lại một mình. Nàng muốn ở cạnh anh, bảo vệ anh, chiến đấu vì anh. Chúa ơi, nàng sẽ gánh lấy sự đau đớn cho anh nếu nàng có thể. Nhưng anh không muốn nàng. Anh không cần nàng. Nàng đã luôn đúng khi nghĩ rằng anh sẽ không cảm kích sự cố gắng của nàng vì lợi ích của anh, nhưng cái cảm giác giữa họ quá lớn đến nỗi nàng đã lờ đi lợi ích của bản thân và để Frank thuyết phục nàng ở lại.

Tốt thôi, ít ra thì nàng cũng nên để Frank biết sự tạm trú của nàng đã kết thúc, và nàng sẽ rời khỏi đây. Những vấn đề của nàng vẫn không thay đổi, nàng vẫn phải tìm một công việc mới. Moi ra một đồng xu từ trong ví tiền, nàng đã tìm ra một cái điện thoại trả trước và gọi theo số điện mà Frank đã đưa cho nàng. Hai ngày vừa qua anh ta đã không dành nhiều thời gian ở bệnh viện như trước, thực tế, anh ta cũng chẳng có mặt ở đây suốt những ngày qua.

Anh ta trả lời một cách nhanh chóng, và nghe thấy giọng nói bình thản của anh ra cũng giúp nàng khuây khoả phần nào. “Jay đây. Tôi muốn anh biết công việc của tôi đã kết thúc. Steve không muốn tôi ở bên cạnh anh ấy nữa.”

“Cái gì ?” Anh ta nghe như giật nẩy mình. “Làm sao cô biết ?”

“Anh ấy nói với tôi.”

“Làm sao anh ấy có thể làm thế được ? Anh ấy không thể nói, và anh ấy không thể viết. Thiếu tá Lunning đã nói anh ấy vẫn khá là mơ hồ.”

“Anh ấy đã khá lên nhiều trong sáng nay. Chúng tôi làm theo một phương thức”, nàng mệt mỏi giải thích. “Tôi đọc bảng chữ cái, và anh ấy ra dấu với cánh tay khi tôi đọc đến chữ cái anh ấy muốn. Anh ấy có thể đánh vần từ ngữ và trả lời câu hỏi. Một cái giật nghĩa là ‘có’ và hai cái nghĩa là ‘không’ “

“Cô đã nói với Thiếu tá Lunning chưa ?” Frank hỏi gay gắt.

“Chưa, tôi chưa gặp ông ấy. Tôi chỉ muốn cho anh biết rằng Steve không muốn tôi ở với anh ấy.”

“Chuyển máy cho Lunning. Tôi muốn nói chuyện với ông ta. Ngay bây giờ.”

Đối với một người đàn ông khá là dễ chịu, Frank cũng có thể ra lệnh khi anh ta muốn, Jay nghĩ như vậy khi nàng đến phòng trực ban và yêu cầu Thiếu tá Lunning nghe máy. Năm phút sau, ông ta xuất hiện, trông mệt mỏi, làu nhàu, và mặc đồ phẫu thuật. Ông ta lắng nghe Jay, sau đó, không một lời nào, bước đến chỗ cái điện thoại trả trước và lặng lẽ nói chuyện với Frank. Nàng không thể biết họ đang nói gì, nhưng khi ông ta gác máy ông ta gọi một y tá và đến thẳng phòng của Steve.

Jay chờ đợi ở hành lang, đấu tranh để kiểm soát sự xúc động trong mình. Dù cho nàng hiểu Steve và đã đoán trước được chuyện này, nó vẫn làm nàng bị tổn thương. Sự đau đớn trong nàng còn lớn hơn cả trước đây, khi cuộc hôn nhân của họ tan vỡ. Nàng cảm thấy bị…phản bội, bị tước đoạt, như thể bản thân nàng đã mất đi một phần nào đó, và nàng chưa bao giờ cảm thấy như thế này trước đây cả. Trước đây nàng chưa từng cảm thấy liên kết mạnh mẽ như thế này với anh. Thôi thì, điều này cũng chỉ là một minh chứng hoàn hảo rằng cảm xúc trong nàng đã dẫn dắt nàng nhìn nhận vấn đề thành một tình huống đơn giản là không có thật. Đến bao giờ nàng mới học được bài học đây ?

Thiếu tá Lunnning đã ở trong phòng của Steve một khoảng thời gian dài, và một đội hình dày đặc y tá cứ vào vào ra ra. Chỉ trong vòng nửa giờ đồng hồ sau, Frank đến, mặt anh ta căng thẳng và nghiêm trang. Anh ta siết chặt cánh tay của Jay an ủi khi anh ta đi qua nàng, nhưng không hề dừng lại để nói. Anh ta, cũng như thế, biến mất vào trong phòng của Steve, như là có điều gì vô cùng quan trọng đang diễn ra trong đó.

Jay bước đến chiếc đi văng dành cho khách, ngồi lặng im với bàn tay đặt lên đùi trong khi cô cố gắng lập kế hoạch xem mình nên làm gì tiếp theo. Trở lại New York, đương nhiên rồi, và kiếm một công việc. Nhưng cái ý nghĩ ném bản thân lại vào cái thế giới kinh doanh đó khiến nàng rùng mình. Nàng không muốn quay lại đó. Nàng không muốn rời xa Steve. Thậm chí ngay cả bây giờ, nàng vẫn không muốn rời xa anh.

Gần một tiếng sau, Frank tìm thấy nàng ở phòng chờ. Anh ta nhìn nàng với một cái nhìn sắc bén trước khi bước đến máy bán cà phê và mua hai cốc. Jay ngước nhìn lên và mỉm cười với anh ta khi anh ta đến gần nàng. “Trông tôi có cần thứ đó không ?” Nàng nhăn nhó hỏi, gật gù về phía cốc cà phê.

Anh ta đẩy chiếc cốc về phía nàng. “Tôi biết. Vị của nó còn tệ hơn cả vẻ ngoài. Dù sao thì cũng uống nó đi. Nếu cô không cần nó bây giờ, một phút nữa cô cũng cần nó thôi.”

Nàng nhận lấy chiếc cốc và nhấp một chút cái dung dịch nóng bỏng đó, nhăn mặt trước cái mùi vị của nó. Thật là bí ẩn, làm sao một ai đó có thể khiến một hỗn hợp nước và cà phê trở nên có vị kinh khủng như vậy. “Tại sao tôi sẽ cần nó trong vài phút tới ? Kết thúc rồi, phải không ? Steve bảo tôi đi. Hiển nhiên rằng anh ấy không muốn tôi ở đây, vì vậy sự hiện diện của

tôi chỉ làm anh ấy khó chịu thêm và làm chậm lại quá trình hồi phục của anh ấy."

"Nó chưa kết thúc", Frank nói, nhìn xuống cốc cà phê của anh ta và giọng nói dứt khoát của anh ta khiến Jay phải nhìn soi mói vào anh ta. Anh ta trông thật phờ phạc, và lo lắng tạo nên thêm vài nếp nhăn trên mặt của anh ta.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống nàng và nàng ngồi thẳng dậy. "Có chuyện gì ?", nàng hỏi. "Có phải anh ấy lại hôn mê ?"

"Không."

"Thế rút cuộc là có chuyện gì ?"

"Anh ấy không nhớ gì cả", Frank nói một cách đơn giản. "Không gì cả. Anh ta bị mất trí nhớ."

Frank đã đúng, nàng cần cà phê. Nàng uống cốc cà phê đó, rồi lại lấy thêm một cốc khác. Đầu nàng quay cuồng, và nàng cảm thấy như nàng đã bị ai đó đấm thẳng vào bụng. "Sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa ?" nàng hỏi, gần như là tự nói với chính mình, nhưng Frank hiểu rõ nàng muốn nói về điều gì.

Frank thở dài. Họ không hề tính đến chuyện này. Họ cần người đàn ông đang nằm kia tỉnh lại, có thể nói, có thể hiểu chuyện gì cần làm. Cái sự đột phát mới này đã làm hỏng toàn bộ kế hoạch. Anh ta thậm chí còn không biết mình là ai ! Làm thế nào anh ta có thể tự bảo vệ bản thân nếu anh ta không hề biết mình phải chống lại ai ? Anh ta còn chẳng thể nhận ra đâu là bạn và đâu là thù.

"Anh ta muốn gặp cô" Frank nói, nắm lấy bàn tay nàng. Nàng giật mình, đã dợm chân rời bước, nhưng anh ta kéo lấy tay nàng và đẩy nàng ngồi lại về phía chiếc ghế. "Chúng tôi đã hỏi anh ta rất nhiều câu hỏi", anh ta tiếp tục. "Chúng tôi sử dụng phương pháp của cô, dù nó khá mất thời gian. Khi cô nói với anh ta cô là vợ cũ của anh ta, nó làm anh ta bối rối, làm anh ta hoảng sợ. Anh ta không thể nhớ ra cô, và anh ta không biết phải làm sao. Nhớ rằng, anh ta vẫn rất dễ rối loạn. Rất khó để anh ta tập trung, dù anh ta đã khoẻ lên nhanh chóng."

"Anh có chắc anh ấy muốn gặp tôi ?" Jay hỏi lại, tim nàng đập thình thịch. Tất cả những gì Frank đã nói, cảm xúc của nàng chỉ tập trung vào câu đầu tiên của anh ta.

"Đúng vậy. Anh ta đánh vần tên cô hết lần này đến lần khác."

Bản năng được đến với anh mạnh đến nỗi nó gần như trở thành đau đớn. Nhưng nàng buộc bản thân ngồi im, để hiểu rõ hơn. "Anh ấy hoàn toàn mất trí nhớ ? Không nhớ một chút gì ?"

"Anh ta thậm chí còn chẳng nhớ tên của chính mình". Frank thở dài lần nữa, một âm thanh nặng nề. "Anh ta chẳng nhớ bất kỳ điều gì về vụ nổ hoặc tại sao anh ta ở đây. Không gì cả. Hoàn toàn trống không. Khốn kiếp !" Những lời cuối hoàn toàn lộ rõ sự thất vọng không làm gì được

của anh ta.

"Thiếu tá Lunning nghĩ gì ?"

"Ông ta nói chứng mất trí nhớ hoàn toàn là cực kỳ hiếm gặp. Thường thì bệnh nhân hay gặp chứng mất trí nhớ ngắn hạn, quên mất toàn bộ tai nạn và bất kỳ chuyện gì xảy ra ngay trước đó. Với chấn thương đầu như Steve đã chịu, mất trí nhớ không phải là không được tiên liệu trước, nhưng kiểu này…" Anh ta làm điệu bộ vô vọng.

Nàng thử nhớ bất kỳ cái gì nàng đã từng đọc về chứng mất trí nhưng tất cả những gì đến với tâm trí nàng là những chi tiết kịch nghệ như trong opera vậy. Lúc nào cũng vậy bệnh nhân phục hồi lại ký ức sau chứng mất trí nhớ khi trải qua những giây phút cao trào kịch tính, như là ngăn chặn một kẻ giết người hay cố bảo vệ bản thân khỏi bị giết. Đó là những chi tiết cường điệu, nhưng đó là tất cả những gì nàng có thể nhớ.

"Liệu anh ấy có lấy lại được trí nhớ ?"

"Có lẽ thế. Ít nhất là một phần. Chẳng có cách nào chắc chắn cả. Ký ức có thể bắt đầu quay lại ngay lập tức, hoặc có thể mất hàng tháng trước khi anh ta có thể nhớ lại được bất cứ thứ gì. Thiếu tá Lunning nói ký ức của anh ta sẽ quay lại theo từng mảng và phần nhỏ, thường thường thì những ký ức cũ nhất sẽ quay lại trước."

Có lẽ. Hầu như. Có thể. Thường thường. Tất cả đều thêm vào thứ mà họ đơn giản là không biết. Trong thời gian đó Steve bị đặt trên giường, không có khả năng nói, nhìn hay cử động. Tất cả những gì anh ấy có thể làm là nghe và nghĩ.

Sẽ như thế nào khi bị trôi dạt khỏi mọi thứ thân quen, kể cả bản thân ? Anh chẳng liên quan đến bất cứ ai, bất cứ điều gì. Cái ý nghĩ về nỗi khiếp sợ thầm kín mà anh đang phải trải qua dường như bóp nát trái tim nàng.

"Cô vẫn sẵn lòng ở lại chứ ?" Frank hỏi, đôi mắt sáng của anh ta lấp đầy sự quan tâm. "Dù biết rằng sẽ mất hàng tháng thậm chí hàng năm ?"

"Hàng năm ?" nàng yếu ớt lặp lại lời anh ta. "Nhưng anh chỉ muốn tôi ở lại cho đến khi ca phẫu thuật mắt của anh ấy hoàn tất."

"Chúng tôi không biết rằng anh ta sẽ chẳng nhớ bất kỳ cái gì. Thiếu tá Lunning nói ở quanh những sự vật và con người quen thuộc sẽ giúp kích thích trí nhớ của anh ta, tạo cảm giác ổn định cho anh ta."

"Anh muốn tôi ở cạnh cho đến khi anh ấy lấy lại được ký ức", Jay tuyên bố, đặt nó thành lời. Cái ý tưởng này làm nàng hoảng sợ. Nàng càng ở lâu bên cạnh Steve bao nhiêu, tác động của anh đối với nàng sẽ càng mạnh lên bấy nhiêu. Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng yêu anh sâu đậm hơn

cả lần đầu tiên, rồi lại mất anh lần nữa khi anh quay lại cuộc sống tùy tiện của mình ? Nàng sợ rằng nàng đã quan tâm đến anh quá nhiều để mà đơn giản bước ra. Làm sao nàng có thể bỏ đi trong khi anh cần nàng.

"Anh ta cần cô", Frank nói, lặp lại những ý nghĩ của nàng. "Anh ta đòi gặp cô. Anh ta phản ứng về cô vô cùng mạnh mẽ đến mức anh ta cứ làm xáo trộn mọi chẩn đoán của Thiếu tá Lunning. Và chúng tôi cần cô, Jay. Chúng tôi cần cô giúp đỡ anh ta bằng mọi cách cô có thể, bởi vì chúng tôi cần biết những gì anh ta biết."

"Nếu như cảm tính không tác động được đến tôi thì thử bằng lòng yêu nước ?" Nàng mệt mỏi hỏi lại, dựa đầu vào chiếc ghế nhựa nhồi đệm màu cam đằng sau mình. "Điều đó là không cần thiết. Tôi sẽ không bỏ anh ấy. Tôi không biết chuyện gì sẽ diễn ra, hay chúng ta sẽ xử lý nó như thế nào nếu anh ấy không lấy lại ký ức của mình sớm, nhưng tôi sẽ không bỏ rơi anh ấy."

Cô ấy đứng dậy và bước đi, Frank ngồi đó trong giây lát nhìn chằm chằm vào chiếc cốc trong tay mình. Từ những Jay vừa nói, anh ta biết rằng Jay đã cảm thấy mình bị lợi dụng, nhưng cô ấy bằng lòng để họ làm thế bởi vì Steve quá quan trọng với cô ấy. Anh ta phải nói cho Người đó biết về sự tiến triển mới này, rồi anh ta tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra. Họ dựa vào sự tham gia tự nguyện của Steve, vào những tài năng và kỹ năng của anh ta. Giờ đây họ phải để anh ta bước ra ngoài đường vô dụng như một đứa bé bởi vì anh ta chẳng thể nào nhận ra được nguy hiểm, hoặc mạo hiểm nói cho anh ta biết những sự việc có thể làm chậm lại sự hồi phục của anh ta. Thiếu tá Lunning đã vô cùng cứng rắn về chuyện làm anh ta rối loạn sẽ là việc tệ nhất họ có thể làm. Anh ta cần sự thanh bình và yên tĩnh, một sự ổn định về cảm xúc ; ký ức của anh sẽ quay lại nhanh hơn dưới những điều kiện đó. Bất kể Người đó quyết định như thế nào, Steve vẫn nằm trong nguy hiểm. Và nếu Steve gặp nguy hiểm, thì Jay cũng vậy.

Thật khó khăn cho Jay khi nàng bước vào phòng bệnh của Steve sau khi bức tường cảm xúc của nàng đã bị lấy đi. Nàng cần thời gian để trấn tĩnh bản thân, nhưng nàng lại cảm thấy sức hút giữa họ lần nữa ; nó đang lớn lên thật mạnh mẽ khiến nàng phải ở trong phòng với anh, chạm vào anh. Anh cần nàng ngay bây giờ, hơn là nàng cần thời gian. Nàng mở cửa và cảm nhận được sự tập trung chú ý của anh vào nàng, dù đầu anh không hề dịch chuyển. Giống như là anh đang nín lấy hơi thở của mình.

"Em quay lại rồi đây", nàng lặng lẽ nói, bước tới giường anh và đặt bàn tay nàng lên cánh tay anh. "Dường như em không thể vắng mặt được."

Cánh tay anh gấp gáp giật mạnh, vài lần liền, và nàng hiểu thông điệp đó. "Được rồi", nàng nói, và bắt đầu đọc bảng chữ cái.

Xin lỗi.

Nàng có thể nói gì đây ? Phủ nhận rằng mình đã khó chịu ? Anh biết nhiều hơn thế. Anh cảm thận được sức hút giữa họ cũng như nàng cảm thấy, bởi vì anh đứng ở đầu bên kia của sợi dây

vô hình. Anh quay mặt về phía nàng, đôi môi thâm tím của anh tách ra như chờ đợi câu trả lời của nàng.

"Được rồi", nàng nói. "Em không nhận ra em đã làm anh sốc đến thế nào"

Phải.

Thật là kỳ khi bao nhiêu sự biểu lộ của anh có thể được đặt vào chỉ trong một chuyển động, nhưng nàng cảm nhận được sự gượng gạo của anh và nhận thức được anh vẫn đang choáng váng. Choáng váng, nhưng vẫn trong tầm kiểm soát. Sự tự chủ của anh thật đáng ngạc nhiên.

Nàng bắt đầu đánh vần lần nữa.

Sợ.

Sự thú nhận này đánh mạnh vào nàng ; nó là điều gì đó mà Steve của ngày xưa sẽ không bao giờ thừa nhận, nhưng người đàn ông mà anh trở thành ngày nay lại mạnh mẽ hơn nhiều đến nỗi anh có thể thừa nhận nó mà vẫn không mất đi phần nào sức mạnh của mình. "Em biết, nhưng em sẽ ở bên cạnh anh chừng nào anh còn muốn em", nàng hứa.

Chuyện gì đã xảy ra ? Anh làm nên một câu hỏi bằng một cử động hướng lên nhẹ nhàng của cánh tay.

Giữ giọng mình bình tĩnh, Jay kể cho anh về vụ nổ nhưng không hề cho anh bất kỳ chi tiết nào. Cứ để anh nghĩ rằng anh đơn giản là bị tai nạn.

Mắt ?

Vậy là anh không hề hiểu những gì nàng đã nói với anh trước đây và cần được làm yên lòng. "Anh sẽ có thêm ca phẫu thuật mắt nữa, nhưng những chuẩn đoán đều theo chiều hướng tốt. Anh sẽ lại nhìn thấy, em hứa."

Liệt ?

"Không ! Anh bị gẫy cả hai chân và chúng đang được bó bột. Đó là lý do anh không thể cử động chúng."

Ngón chân.

"Những ngón chân của anh ?" nàng hoang mang hỏi lại. "Chúng vẫn còn đó."

Môi anh chuyển động rất nhẹ, một nụ cười đau đớn. *Chạm vào chúng.*

Nàng cắn môi. "Okay". Anh muốn nàng chạm vào những ngón chân của anh để anh biết rằng

anh vẫn cảm thấy chúng, như một sự bảo đảm lần nữa rằng anh không hề bị liệt. Nàng bước đến cuối giường và kiên quyết gập tay qua những ngón chân trần của anh, để vùng da thịt lạnh lẽo của anh hấp thụ nguồn nhiệt từ lòng bàn tay của nàng. "Anh có cảm thấy không ?"

Có. Lần nữa anh đưa ra nụ cười với một phần đau đớn.

"Còn gì nữa không ?"

Bàn tay.

"Chúng bị bỏng, và đang được băng lại, nhưng chúng không phải bị bỏng cấp độ ba. Bàn tay anh sẽ ổn thôi."

Ngực. Đau.

"Anh bị suy phổi, và có một ống dẫn trong ngực anh. Đừng giãy dụa lung tung."

Ngồ ngộ.

Nàng cười. "Em không hề biết bất kỳ ai có thể im lặng mà vẫn mỉa mai trong cùng một lúc."

Họng.

"Anh có một ống lưu dẫn nơi thanh quản vì anh thở không được ổn."

Vỡ mặt ?

Nàng thở dài. Anh muốn được biết, không phải được bảo vệ. "Vâng, vài cái xương mặt của anh bị vỡ. Anh không bị biến dạng, nhưng những vết sưng làm anh khó thở. Ngay khi giảm sưng, họ sẽ lấy ống lưu dẫn ra."

Bỏ chăn ra và kiểm tra….

"Em sẽ không làm thế !" nàng bực bội nói, dừng đánh vần khi nàng nhận ra anh định nói gì. Rồi nàng phải cười phá lên khi anh bắt đầu trông như mất kiên nhẫn. "Mọi thứ vẫn còn đó mà, tin em đi."

Có thể hoạt động ?

"Anh sẽ phải tự tìm hiểu thôi !"

Khó tính.

"Em không có khó tính, và tốt nhất là anh phải cư xử cho phải phép hoặc là em sẽ tìm một y

tá để thay dây truyền cho anh. Khi đó anh sẽ tìm ra những gì anh muốn biết bằng cách khó khăn đấy." Ngay khi nàng nói xong nàng đã cảm thấy mình thẹn đỏ cả mặt, và nó cũng chẳng giúp nàng ngăn anh mỉm cười lần nữa. Nàng không định nói theo cách đó.

Sự cố gắng tập trung quá lâu làm anh mệt mỏi, và chỉ một phút sau anh đánh vần. *Buồn ngủ.*

"Em không định làm anh mệt", nàng lầm bầm. "Ngủ đi nào."

Ở lại ?

"Vâng, em ở lại. Em sẽ không quay lại căn hộ của mình mà không nói với anh." Cổ họng nàng nghẹn lại với nhu cầu cần được bảo đảm của anh, và nàng đứng cạnh chiếc giường với bàn tay đặt trên cánh tay anh cho đến khi hởi thở của anh sâu hơn, với nhịp đều đặn.

Thậm chí sau đó nàng vẫn cảm thấy thật miễn cưỡng để dứt tay nàng ra khỏi anh, và nàng đứng bên cạnh anh trong khoảng thời gian thật lâu. Với một nụ cười trên môi. Tính cách của anh thật mạnh mẽ đến nỗi nó vẫn trào ra dù sự giao tiếp của anh bị hạn chế. Anh muốn biết sự thật về tình trạng của mình, không phải những lời hứa mập mờ hay nước đôi. Anh có lẽ không biết tên mình, nhưng điều đó cũng chẳng thay đổi bản chất con người anh. Anh mạnh mẽ, mạnh hơn nhiều so với trước đây. Bất kể chuyện gì đã từng xảy ra cho anh trong năm năm vừa qua cũng đã tôi luyện anh, giống như thép chịu nhiệt. Anh đã cứng rắn hơn, mạnh mẽ hơn, bền bỉ hơn, ý chí của anh sôi sục giống như vùng năng lượng đang phát ra từ anh. Oh, trước đây anh là một kẻ bất lương quyến rũ, một kẻ liều lĩnh và táo bạo quỷ quái, với một tia lấp lánh phản chiếu trong mắt anh đã khiến bao nhiêu trái tim phụ nữ phải trao đảo. Nhưng giờ đây anh thật … nguy hiểm.

Từ ngữ làm nàng giật mình hoảng hốt, nhưng khi nàng xem xét lại, nàng nhận ra rằng từ đó diễn tả chính xác người đàn ông mà anh đã trở thành. Anh là một kẻ nguy hiểm. Nàng không hề cảm thấy bị đe doạ bởi anh, nhưng sự nguy hiểm không hề cần thiết lập thành một lời đe doạ. Anh trở nên nguy hiểm bởi vì sự sắt đá trong anh, ý chí không thể khuất phục ; khi người đàn ông này quyết định làm gì đó, sẽ chẳng an toàn nếu làm vướng lối đi của anh. Khoảng thời gian năm năm vừa qua, có gì đó đã hoàn toàn thay đổi anh và nàng không chắc rằng nàng có muốn biết đó là gì. Nó phải là một biến cố lớn, một điều gì đó khủng khiếp, mới có thể làm biến đổi tính cách và quyết tâm trong anh đến vậy. Nó như thể anh đã bị lột bỏ đến tận những yếu tố cần thiết trần trụi của sự tồn tại con người, bị buộc phải loại bỏ tất cả những cá tính không cần thiết để tồn tại và nhận những nét cần thiết mới. Những gì còn lại thật rắn chắc và thuần khiết, không thể phá vỡ và dai dẳng kỳ lạ. Đây là một người đàn ông sẽ không thừa nhận bị đánh bại, tự bản thân anh không hiểu bị đánh bại là gì.

Trái tim nàng đập nặng nề khi nàng đứng đó nhìn xuống anh, mọi sự chú ý của nàng tập trung vào anh đến nỗi dường như họ là hai kẻ duy nhất trên trái đất. Anh làm nàng sợ hãi, và anh thu hút nàng thật mạnh mẽ đến nỗi nàng giật bàn tay khỏi cánh tay anh ngay khi suy nghĩ đó xuất hiện. Chúa ơi ! Nàng phải là một con ngốc khi để bản thận bị mắc trong chiếc bẫy đó

lần nữa. Thậm chí hơn cả trước đây, Steve là một kẻ cô độc trong bản chất, nhân cách của anh mài mòn đến nỗi anh hoàn toàn chỉ biết đến bản thân. Nàng đã bước ra khỏi mối quan hệ này trước đây mà không bị tổn thương nhiều, nhưng điều gì sẽ xảy đến cho nàng lần này nếu nàng để bản thân quan tâm đến anh quá nhiều ? Nàng thấy sợ hãi, không chỉ bởi nàng đang bấp bênh trên bờ vực của một nỗi đau xé ruột, nhưng cũng bởi nàng thậm chí đã dám nghĩ đến việc trở nên gần gũi với anh hơn. Nó giống như việc nhìn ngắm một con báo trong chuồng, đứng bên ngoài chấn song và bạn biết bạn được an toàn, nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn rõ ràng cản nàng lại.

Làm tình với anh đã từng thật … thú vị, nồng nàn theo một cách phóng đãng. Giờ đây nó sẽ như thế nào ? Liệu sự phóng đãng đã biến mất chưa ? Nàng nghĩ chắc thế. Cách làm tình của anh giờ đây chắc phải thật nồng nhiệt và nguyên sơ, giống như anh, giống như bị bắt giữ trong bão tố vậy.

Nàng nhận thức rõ điều đó đến nỗi nàng có thể thở rõ ràng, và nàng buộc bản thân bước ra xa khỏi giường anh. Nàng không hề muốn anh có ý nghĩa nhiều đến vậy với nàng. Và nàng vô cùng sợ hãi rằng anh đã ảnh hưởng đến nàng tới mức đó rồi.

“Chúng ta sẽ làm gì đây ?” Frank lặng lẽ hỏi, đôi mắt sáng của anh gặp một đôi mắt đen không có chút cảm xúc.

“Chơi hết những gì chúng ta có”, Người đó trả lời cũng lặng lẽ như thế. “Chúng ta phải làm thế. Nếu chúng ta làm bất kỳ điều gì bất bình thường bây giờ, nó có thể đánh động ai đó, và anh ta thì lại không có khả năng nhận diện kẻ thù của mình.”

“Có gì may mắn trong việc lần tìm Piggot không ?”

“Chúng ta mất dấu của hắn ở Beirut, nhưng chúng ta biết hắn móc nối với những tên bạn cũ. Hắn sẽ xuất hiện lần nữa, và chúng ta sẽ chờ.”

“Chúng ta phải giữ anh bạn của chúng ta sống sót đến khi chúng ta có thể khử Piggot”, Frank nói, giọng anh ta trở nên cau có.

“Chúng ta sẽ làm được. Bằng cách này hay cách khác, chúng ta phải giữ những tên giết người của Piggot khỏi chạm tay đến chỗ anh ta.”

“Khi anh ta lấy lại ký ức của mình, anh ta sẽ không thích những gì chúng ta đã làm đâu.”

Một nụ cười ngắn chạm đến cái miệng cứng rắn của Người đó. “Anh ta sẽ làm sống dậy cả một địa ngục chết người, phải không ? Nhưng tôi sẽ không mạo hiểm với chương trình bảo-vệ-nhân-chứng cho đến khi anh ta có thể tự lo cho bản thân, và thậm chí ngay cả sau đó nữa. Chương trình đó đã bị đâm thủng trước đó, và hoàn toàn có thể bị đâm thủng lần nữa. Mọi thứ xoay quanh việc bắt giữ Piggot.”

“Anh có từng ước mình quay trở lại chiến trường để có thể tự mình săn tìm hắn không ?”

Người đó tựa xuống, móc tay mình ra sau đầu. “Không. Tôi đã bị thuần hóa rồi. Tôi thích được về nhà vào buổi tối với Rachel và bọn trẻ hơn. Tôi không thích cứ phải trông chừng phía sau lưng.”

Frank gật gù, nghĩ đến khoảng thời gian khi cái lưng của Người đó là mục tiêu của mọi kẻ giết thuê và khủng bố. Giờ đây anh ta được an toàn, bước khỏi hướng hoạt động chính… ít ra đó là những gì được công bố. Trên danh nghĩa là Người đó không tồn tại, thậm chí những người làm theo lệnh của anh ta không hề biết những mệnh lệnh đó đến từ anh ta. Anh ta được chôn vùi sâu thẳm trong bộ máy hành chính cồng kềnh và phức tạp, được bảo vệ bởi rất nhiều khúc quanh và chỗ ngoặt, đến nỗi chẳng có cách nào để kết nối anh ta với công việc anh ta thực sự làm cả. Tổng thống biết về anh ta, nhưng Frank nghi ngờ việc phó tổng thống cũng biết về sự tồn tại của anh ta, hay là bất kỳ vị bộ trưởng, tham mưu trưởng hoặc đầu não của cơ quan đã tuyển dụng anh ta. Người đó tự mình quyết định ai là người anh ta có thể tin tưởng, Frank là một trong số đó. Và cả người đàn ông đang nằm trong bệnh viện Hải quân Bethesda kia nữa.

Hai ngày sau, họ lấy ống truyền khỏi ngực của Steve bởi vì phổi anh đã liền và xẹp lại. Khi họ để Jay vào lại phòng, nàng tiến vội về phía giường anh, vuốt ve cánh tay và vai anh cho đến khi hơi thở anh điều hòa lại và lớp sương mịn của mồ hôi trên cơ thể anh bắt đầu khô đi.

“Kết thúc rồi, kết thúc rồi”, nàng thầm thì.

Anh cử động cánh tay, một dấu hiệu cho thấy anh muốn đánh vần và nàng bắt đầu đọc bảng chữ cái.

Chẳng vui.

“Không hề”, nàng đồng ý.

Thêm ống.

“Có một cái trên bụng anh, để cho anh ăn”. Nàng cảm nhận được những cơ bắp của anh căng ra như thể anh tiên liệu trước được cơn đau sẽ tới, rồi anh đánh vần ra một lời-nói-tục-đầy-súc-tích. Bàn tay nàng di chuyển trên khắp ngực anh với một sự cảm thông, cảm thấy sự thô ráp của lông anh khi chúng mọc lên, và tránh những vết thương nơi ống truyền đi vào cơ thể anh.

Anh hít một hơi thật dài và buộc bản thân từ từ thư giãn.

Nâng tay.

Nàng phải mất vài giây để hiểu được điều đó. Anh chắc phải nhức nhối đến không thể tin được khi phải nằm dài lâu như thế, không có khả năng dịch chuyển đôi chân hay là đôi tay. Lần

duy nhất hai cánh tay anh dịch chuyển là khi thay băng. Nàng nhấn chiếc điều khiển để nâng phần đầu của chiếc giường, rời xa anh chỉ trong một inch hay khoảng như thế, giữ tay nàng trên cánh tay anh để anh có thể ra hiệu cho nàng khi anh muốn nàng dừng lại. Anh hít thêm vài hơi dài khi trọng tâm cơ thể anh chuyển xuống vùng hông và phần thân dưới, rồi sau đó di chuyển cánh tay để dừng nàng lại. Đôi môi anh dịch chuyển trong lời nguyền nín lặng, những cơ bắp của anh siết chặt chống lại cơn đau, nhưng sau một lúc anh điều chỉnh được và bắt đầu thư giãn lần nữa.

Jay quan sát anh, đôi mắt xanh thẫm của nàng phản chiếu lại nỗi đau mà anh phải chịu, nhưng anh đang phục hồi dần từng ngày, và nhìn thấy sự tiến bộ đó khiến nàng tràn đầy một sự vui sướng cuồng nhiệt. Những chỗ sưng phồng trên mặt anh đang dần lún xuống, đôi môi anh gần như trở lại bình thường, dù những vết thâm tím vẫn còn đọng lại trên quai hàm và cổ họng anh.

Nàng gần như có thể cảm nhận được sự mất kiên nhẫn trong anh. Anh muốn được nói, được nhìn, được bước đi, có khả năng được tự mình di chuyển sức nặng trên giường. Anh đang bị cầm tù trong chính cơ thể mình và anh không thích thế. Nàng nghĩ nó chắc phải gần với địa ngục lắm khi bị cắt lìa với chính cái tên của mình như anh phải chịu. Nhưng anh không hề từ bỏ, anh hỏi thêm nhiều câu hỏi mỗi ngày, cố gắng lấp đầy những ký ức bị thiếu sót bằng cách tạo nên những ký ức mới, có lẽ là hy vọng một vài từ thần kỳ có thể đem anh quay lại là chính anh. Jay trò chuyện với anh ngay cả khi anh không hề đặt câu hỏi, nàng hy vọng những cuộc chuyện trò vẩn vơ như thế có thể cho anh những thông tin và cái nhìn tổng thể. Ngay cả khi chỉ là sự im lặng, nó cũng là một cái gì đó. Nếu anh không muốn nàng nói anh sẽ nói với nàng.

Một chuyển động của cánh tay anh đánh thức nàng, và nàng bắt đầu bảng chữ cái.

Kết hôn khi nào?

Nàng dường như nín thở. Đó là câu hỏi riêng tư đầu tiên mà anh đặt ra với nàng, lần đầu tiên anh muốn biết về mối quan hệ trong quá khứ của họ. “Chúng ta kết hôn trong ba năm”, nàng cố gắng để nói một cách bình thản. “Chúng ta li hôn năm năm trước.”

Tại sao ?

“Nó không phải là một vụ li hôn thù địch”, nàng trầm ngâm. “Hoặc là một cuộc hôn nhân không thân thiện. Chúng ta tách ra, và cuối cùng thì li hôn dường như là một thủ tục hơn là bất kỳ một thay đổi đáng kể nào trọng cuộc đời của chúng ta.”

Em đã muốn gì ?

Bây giờ thì đó là một câu hỏi đáng giá hai-mươi-ngàn-đola. Nàng đã muốn gì ? Nàng đã luôn chắc chắn về cuộc đời nàng cho đến ngày thứ Sáu đó khi nàng bị đuổi việc và Frank Payne đã đem Steve quay lại cuộc đời nàng. Giờ đây nàng chẳng chắc chắn về điều gì cả, quá nhiều thứ

đã thay đổi và xảy ra cùng một lúc, làm cuộc đời nàng bị nảy lên một cấp bậc hoàn toàn khác. Nàng nhìn vào Steve và cảm thấy anh đang kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của nàng.

"Sự ổn định, em đoán thế. Em muốn được ổn định cuộc sống hơn anh. Chúng ta đã vui vẻ cùng nhau, nhưng chúng ta không thực sự phù hợp với nhau."

Con cái ?

Ý nghĩ đó làm nàng giật mình. Thật kỳ lạ, khi họ còn kết hôn, nàng không hề sốt ruột bắt đầu một gia đình tý nào. "Không, không con cái". Nàng không thể hình dung ra được việc mang những đứa trẻ của Steve. Giờ đây… ôi Chúa ơi, giờ đây cái ý tưởng đó lay động đến tận xương tủy nàng.

Tái hôn ?

"Không, em chưa bao giờ tái hôn. Em nghĩ anh cũng vậy. Khi Frank thông báo cho em về tai nạn của anh, anh ta hỏi em xem liệu anh có bất kỳ một mối quan hệ khác hoặc những người bạn thân thiết nào không, vì vậy chắc anh vẫn ở độc thân."

Anh tỉ mỉ lắng nghe, nhưng sự hứng thú của anh đột nhiên nhạy bén hơn. Nàng có thể cảm thấy nó, giống như một cái chạm vào da nàng.

Không gia đình ?

"Không. Cha mẹ anh mất rồi, và nếu anh có bất kỳ người bà con nào, thì em chưa từng biết về họ". Nàng di chuyển xung quanh kể cho anh rằng anh đã là trẻ mồ côi từ khi còn rất nhỏ và được nuôi dưỡng trong nhà nuôi dưỡng. Việc không có một gia đình dường như làm anh bối rối, dù anh chưa từng tỏ ra rằng điều đó làm anh phiền lòng suốt thời gian họ vẫn còn kết hôn.

Anh nằm đó bất động và những đường nét trên miệng anh thật dữ tợn. Nàng có cảm giác có rất nhiều câu hỏi anh muốn đặt ra với nàng, nhưng sự phức tạp của những câu hỏi đó cản trở anh. Để tâm trí anh ngừng nghĩ về những câu hỏi anh không thể hỏi và những câu trả lời anh sẽ không ưa, nàng bắt đầu kể cho anh nghe việc họ đã gặp nhau như thế nào, và từ từ miệng anh trở nên thư giãn.

"…và kể từ cuộc hẹn hò đầu tiên của chúng ta, em đã hơi vụng về. Hơn cả một chút vụng về ấy chứ, nếu anh muốn biết sự thật. Những cuộc hẹn đầu tiên luôn khốn khổ phải không anh ? Đó là một ngày mưa, và nước thì sũng trên đường. Chúng ta bước ra khỏi xe của anh, và một chiếc xe tải chạy phải vũng nước khổng lồ ngay lúc chúng ta đến lề đường. Cả hai chúng ta đều ướt sũng, từ đầu tới chân luôn. Và chúng ta đứng đó cười khằng khặc với nhau như hai kẻ ngốc hoàn toàn. Em thậm chí còn không muốn nghĩ tới cảnh em đã trông như thế nào, nhưng anh có một vũng nước bùn nhỏ giọt trên mũi."

Đôi môi anh giật giật, như thể anh cười cũng đau nhưng lại không thể ngừng cười.

Chúng ta đã làm gì ?

Nàng tặc lưỡi. “Chẳng có gì nhiều để chúng ta có thể làm, với cái vẻ ngoài của chúng ta khi đó. Chúng ta quay lại căn hộ của em, và trong khi quần áo được giặt chúng ta ngồi xem ti vi và chuyện trò. Chúng ta chẳng thể tới kịp bữa tiệc mà chúng ta định tham dự. Rồi cuộc hẹn này lại dẫn tới một cuộc hẹn khác, và năm tháng sau chúng ta kết hôn.”

Anh hết hỏi câu hỏi này rồi lại đến câu hỏi khác, như một đưa trẻ lắng nghe những câu chuyện thần tiên và lại muốn nhiều hơn nữa. Biết được rằng anh đang với tới một phần trong anh, phần đã bị mất đi thông qua sự trống rỗng trong ký ức, nàng không ngừng nghỉ tường thuật lại những nơi họ đã đến, những việc họ đã làm, những người họ đã gặp, hy vọng rằng một vài chi tiết nho nhỏ sẽ cung cấp tia lửa cần thiết để đem tất cả quay lại. Giọng nàng trở nên khàn khàn, và cuối cùng anh xoay xở để lắc nhẹ đầu anh.

Xin lỗi.

Nàng nắm lấy cánh tay anh, thấy hiểu. “Đừng lo lắng”, dịu dàng nàng nói. “Nó sẽ quay hết trở lại thôi. Chỉ là sẽ mất thời gian một chút thôi.”

Nhưng nhiều ngày trôi qua và ký ức của anh vẫn không trở lại – thậm chí không một tia sáng le lói trong sự liên kết với quá khứ. Nàng có thể cảm thấy sự tập trung mãnh liệt của anh trong từng lời nàng thốt ra, như thể anh đang thúc đẩy bản thân nhớ lại. Ngay cả bây giờ, sự tự kiểm soát trong anh thật phi thường, anh không hề cho phép bản thân trở nên thất vọng hay mất kiểm soát. Anh cứ tiếp tục cố gắng, giữ cho những xúc cảm trong tầm kiểm soát như thể anh nhận thấy bất kỳ sự thay đổi cảm xúc đột ngột nào cũng có thể khiến cho sự phục hồi của anh quay trở lại điểm khởi đầu. Cánh tay anh hoàn toàn bình phục, và anh làm việc với nó với một sự chuyên tâm tập trung không bao giờ có thể lay động.

Frank có ở đó vào ngày họ lấy ống lưu dẫn ra khỏi họng của Steve, và anh ta chờ đợi trong hành lang bệnh viện với Jay, nắm lấy tay nàng. Nàng nhìn anh ta dò hỏi, nhưng anh ta chỉ đơn thuần lắc đầu. Một vài phút sau một tiếng rên khản đặc đau đớn phát ra từ phòng của Steve khiến nàng giật nảy lên, và bàn tay Frank siết chặt lấy tay nàng. “Cô không thể vào trong đó”, anh ta dịu dàng nói. “Họ cũng lấy ống dẫn ở bụng của anh ấy ra nữa.”

Tiếng rên la của Steve, âm thanh đầu tiên anh phát ra là môt thanh âm đau đớn. Nàng bắt đâu run rẩy, mọi bản năng trong nàng muốn hét lên bắt nàng đến với anh, nhưng Frank giữ nàng lại. Rồi không có bất kỳ tiếng động nào phát ra từ căn phòng, và cuối cùng cánh cửa bật mở, bác sĩ và y tá bước ra. Thiếu tá Lunning ra cuối cùng, và ông ta dừng lại để nói chuyện với Jay.

“Anh ta ổn cả”, ông ta nói, cười cợt một chút vào khuôn mặt căng thẳng của nàng. “Anh ta

thở tốt, và nói nữa. Tôi sẽ không kể cho cô nghe từ đầu tiên của anh ta là gì đâu. Nhưng tôi muốn cảnh báo cô rằng giọng anh ta sẽ không theo cách mà cô nhớ, thanh quản của anh ta đã bị thương tổn, và giọng anh ta sẽ luôn khàn khàn. Nhưng nó rồi sẽ được cải thiện, có điều giọng anh ta sẽ không bao giờ như trước đây."

"Tôi muốn nói chuyện với anh ta ngay lập tức", Frank nói, nhìn xuống Jay, và nàng hiểu rằng có những điều mà anh ra muốn nói với Steve, dù cho Steve không hề nhớ những gì đã xảy ra.

"Chúc may mắn", Thiếu tá Lunning nói, nhăn nhó cười với Frank. "Anh ta không muốn anh đâu, anh ta muốn Jay, và anh ta khá là chuyên quyền về chuyện này."

Vốn dĩ hiểu rõ người đàn ông đó có thể chuyên quyền đến thế nào, Frank không hề ngạc nhiên. Nhưng anh ta vẫn cần phải hỏi Steve một vài câu hỏi, và nếu như đây là ngày may mắn của anh ta, những câu hỏi có thể lôi vài ký ức trở lại. Vỗ nhẹ bàn tay Jay lần nữa, anh ta bước vào phòng của Steve và đóng cửa lại.

Chưa đầy một phút sau, anh ta mở cửa và nhìn vào Jay, vẻ mặt của anh ta có cả thất vọng lẫn thích thú. "Anh ta muốn cô, và anh ta không chịu hợp tác cho đến khi anh ta gặp cô".

"Thế anh đã nghĩ là tôi sẽ hợp tác à ?", một chất giọng gay gắt đòi hỏi ngay đằng sau anh ta. "Jay, đến đây."

Nàng bắt đầu run rẩy lần nữa trước âm thanh của một giọng nói trầm, thô, quá mức trầm và thô hơn nàng nhớ. Nó gần như có sỏi, và nó thật tuyệt vời. Đầu gối nàng co giãn như cao su khi nàng bước qua căn phòng đến với anh, nhưng nàng không hề nhận ra việc nàng thực sự bước đi. Nàng chỉ ở đó, bằng cách nào đó, níu lấy xà ngang của giường anh với nỗ lực giữ bản thân đứng vững. "Em đây", nàng thầm thì.

Anh câm lặng trong một lúc, rồi anh nói, "Anh muốn uống nước."

Nàng gần như phá lên cười lớn tiếng, bởi vì đó là một yêu cầu bình thường có thể được thực hiện bởi bất cứ ai, nhưng rồi nàng thấy sự căng cứng trên quai hàm và môi anh và nhận ra rằng, lần nữa, anh muốn kiểm tra tình trạng của mình, và anh muốn nàng ở đó cạnh anh. Nàng quay ra chiếc bình Styrofoam nho nhỏ chứa đầy đá vụn, thứ mà nàng hay dùng để giữ cho môi anh khỏi khô. Đá đã tan vừa đủ để nàng có thể rót nước gần đầy chiếc cốc. Nàng gắn vào một chiếc ống hút và giữ nó vào môi anh.

Thận trọng anh hút dòng chất lỏng đó vào miệng anh và giữ nó trong một chốc, như thể nó thấm vào màng da mỏng của anh. Rồi, chậm rãi, anh nuốt, và sau đó khoảng một phút anh thư giãn. "Tạ ơn Chúa", anh lầm bầm khản đặc. "Họng anh vẫn cảm thấy sưng. Anh không chắc anh có thể nuốt, và anh cực kỳ chắc chắn rằng anh không hề muốn đống ống dẫn chết dẫm đó quay lại."

Đằng sau Jay, Frank chuyển từ một tràng cười nghẹt thở sang một tràng ho sù sụ.

“Cần gì nữa không anh ?” nàng hỏi.

“Có. Hôn anh.”

Chương 5

Khi nàng mở cửa phòng Steve vào sáng hôm sau, anh quay đầu lại trên chiếc gối và cất tiếng, “Jay”. Giọng anh thật khàn, gần như phát ra từ yết hầu, và nàng tự hỏi có phải anh vừa thức dậy.

Rồi nàng khựng lại, đổ dồn sự chú ý khi nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt bị băng của anh. “Làm sao anh biết ?” Những y tá vào ra khá nhiều, vậy thì sao anh có thể đoán ra đó là nàng.

“Anh cũng không biết”, anh chậm rãi nói. “Có lẽ là do mùi hương của em, hoặc chỉ là cảm giác về em trong căn phòng. Có lẽ anh nhận ra bước chân của em.”

“Mùi hương của em ?” nàng ngây ra. “Em không dùng nước hoa, vì vậy nếu anh ngửi thấy em từ khoảng cách đó thì chắc chắn có gì đó không ổn rồi !”

Môi anh cong lên thành một nụ cười. “Nó là một mùi hương tươi mát, phơn phớt ngọt ngào. Anh thích nó. Thế anh có được nhận một nụ hôn chào buổi sáng không ?”

Tim nàng lỡ một nhịp dài, giống hệt ngày hôm trước khi anh đòi nàng hôn anh. Nàng đã tặng anh một nụ hôn nhẹ nhàng, âu yếm, đôi môi nàng lướt nhẹ lên môi anh, trong khi Frank, đứng kín đáo ở phía sau, cố tỏ ra là mình vô hình ; nhưng nụ hôn đó đã khiến cho nhịp đập trong nàng mất gần mười phút để ổn định lại sau đó. Giờ đây, ngay cả trong khi tâm trí nàng đang hét lên cảnh báo nàng nên cẩn thận, nàng vẫn bước xuyên qua căn phòng, đến với anh và cúi xuống tặng cho anh một nụ hôn nhẹ khác, cho phép đôi môi nàng nấn ná chỉ trong một giây. Nhưng khi nàng bắt đầu rút ra, anh tăng thêm sức ép, miệng anh dán vào môi nàng, và tim nàng đập điên cuồng đòi được giải thoát khỏi chiếc lồng giam trong khi một cơn rùng mình thích thú chạy xuyên suốt cơ thể.

“Anh có vị cà phê”, nàng cố xoay xở để nói nên lời khi cuối cùng cũng đã buộc được bản thân đứng thẳng dậy được, phá vỡ sự tiếp xúc.

Môi anh vốn đã tách ra, với một khoái lạc đầy rung động, nhưng với những lời của nàng chúng mang một vẻ tự mãn. “Họ muốn anh uống trà hay nước táo gì đó”, anh làm những thứ nước ấy nghe như chất độc vậy, “nhưng anh bảo họ phải cho anh uống cà phê.”

“Oh ?” nàng lạnh nhạt hỏi. “Bằng cách nào ? Từ chối không uống bất kỳ thứ gì cho đến khi anh có được cốc cà phê của mình ?”

“Nó có hiệu quả mà”, anh nói, chẳng có vẻ gì là ăn năn cả. Nàng có thể tưởng tượng ra cảnh các y tá vô vọng đến thế nào khi chống lại cái ý chí sắt đá của anh.

Trái ngược với thực tế rằng nàng không còn cần giao tiếp với anh theo cách cũ của họ nữa, bàn tay nàng vẫn đến với cánh tay anh theo thói quen, và nàng đã quá quen với sự tiếp xúc đó đến nỗi nàng còn không chú ý đến điều đó. “Anh thấy thế nào ?” nàng hỏi, rồi nhăn nhó với sự sáo mòn của câu hỏi, nhưng nàng vẫn nói huyên thuyên vì ảnh hưởng của nụ hôn.

“Khó chịu chết lên được.”

“Ồ.”

“Anh đã ở đây bao lâu rồi ?”

Ngạc nhiên, nàng phải dừng lại và tính lại số ngày. Nàng đã dồn hết tâm trí vào anh đến nỗi thời gian dường như không còn có nghĩa lý gì với nàng cả, và nó thật khó để nhớ lại. “Ba tuần.”

“Vậy thì anh đã sống với đống khuôn này nhiều hơn ba tuần ?”

“Em nghĩ vậy…vâng, đúng thế.”

“Được rồi.” Anh nói như thể đang cho phép vậy, và nàng cảm thấy rằng anh sẽ cho chúng thêm ba tuần và không hơn một ngày nào nữa cả, hoặc là anh sẽ tự mình tháo những khuôn thạch cao đó ra. Anh nâng cánh tay trái của mình lên. “Hôm nay anh mất đi một ít kim truyền. Họ lấy những mũi IV ra khoảng một giờ trước.”

“Em thậm chí còn không chú ý !” nàng la lên, cười tủm tỉm trước vẻ tự hào trong chất giọng không còn như trước của anh. Nàng tự hỏi liệu nàng có bao giờ quen được với chất khàn khàn trong nó không, nhưng cùng lúc nàng có thể cảm nhận cơn rùng mình nhẹ trên xương sống mình mỗi khi nàng nghe thấy nó.

“Và anh đã từ chối dùng thuốc giảm đau. Anh muốn cái đầu mình được tỉnh táo. Có quá nhiều câu hỏi anh muốn đặt ra trước đây, nhưng nó tốn rất nhiều thời gian và công sức, và não anh thì quá mập mờ do tác dụng của thuốc, quá nhiều vấn đề. Bây giờ anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Đây là đâu ? Anh nghe em gọi bác sĩ là thiếu tá, vì vậy anh biết anh đang ở trong một bệnh viện quân sự. Câu hỏi là, tại sao ?”

“Anh đang ở Bethesda”, nàng nói.

“Một bệnh viện hải quân ?” Sự ngạc nhiên làm giọng anh càng trở nên thô rám hơn nữa.

“Frank nói anh được đem đến đây vì lý do an ninh. Có những bảo vệ canh gác tại mọi lối vào đến khu vực này. Và đây là một khu vực trung tâm cho mọi bác sĩ phẫu thuật họ lôi về cho anh.”

“Thiếu tá Lunning không thuộc hải quân”, anh nói rõ ràng.

“Không”. Thật đáng ngạc nhiên rằng anh có thể mất đi hầu hết ký ức cơ bản, về bản thân mình, nhưng lại vẫn ghi nhớ kiến thức rằng Bethesda là một bệnh việc hải quân và thiếu tá không phải là một cấp bậc hải quân. Nàng quan sát sự tĩnh lặng của miệng anh khi anh nghiên cứu những gợi ý mà nàng vừa kể cho anh.

“Vậy thì ai đó với tầm ảnh hưởng mạnh đã muốn anh ở đây. Langley, có lẽ thế.”

“Ai cơ ?”

“Chỉ huy sở tình báo, bé yêu. CIA”. Nàng có thể cảm nhận được một cơn ớn lạnh kinh sợ khi anh tiếp tục, “Có lẽ là Nhà trắng, nhưng Langley là khớp nhất. Thế còn Frank Payne ?”

“Anh ấy là một FBI. Em tin anh ấy”, nàng nói một cách chắc chắn.

“Chết tiệt, chuyện này càng ngày càng phức tạp”, anh càu nhàu. “Tất cả những bộ và ngành quân sự khác nhau kết hợp lại như thế này thì không bình thường chút nào. Chuyện gì đang xảy ra ? Kể cho anh về vụ nổ đi.”

“Frank không kể cho anh nghe ?”

“Anh không hỏi hay tự động đưa ra bất kỳ thông tin nào. Anh không biết rõ về hắn.”

Đúng thế, đúng là Steve. Anh luôn luôn kìm lại, thận trọng quan sát mọi thứ, dù nàng đã kết hôn với anh trước khi nàng bắt đầu chú ý đến đặc điểm đó của anh. Anh sử dụng sự quyến rũ của mình như một cái khiên, bởi vậy hầu hết mọi người miêu tả anh như một người thoải mái và đầy ngẫu hứng, trong khi thực tế anh hoàn toàn ngược lại. Anh giữ người khác ra xa khỏi anh, không hề tin tưởng họ và không cho phép bất cứ ai tiến gần đến anh, nhưng họ chưa bao giờ chú ý, bởi vì anh là một diễn viên giỏi. Giờ đây nàng nhận thấy chiếc khiên đó đã biến mất. Người khác có thể chấp nhận anh như bản chất con người anh hoặc rời bỏ anh, anh không quan tâm. Đó là một quan điểm khó chịu, nhưng nàng thấy rằng mình lại thích thế hơn. Nó là thật, không giả dối hay lẩn tránh. Và lần đầu tiên, anh để nàng đến gần anh. Anh cần nàng, tin tưởng nàng. Có lẽ chỉ bởi vì hoàn cảnh, nhưng điều đó đã xảy ra, và nó làm nàng sửng sốt.

“Jay ?” anh thúc giục.

“Em không biết chắc chuyện gì đã xảy ra”, nàng giải thích. “Em không biết tại sao anh lại ở đây. Họ cũng không biết.”

“Họ là ai ?”

“Frank. FBI.”

“Và bất kể ai gã đó làm việc cho”, anh lãnh đạm thêm vào. “Tiếp đi.”

“Frank nói với em rằng anh không hề làm bất cứ thứ gì bất hợp pháp, đó là những gì họ biết. Có lẽ anh chỉ là một người ngoài cuộc vô tội, nhưng anh có tiếng tăm về việc đánh hơi thấy rắc rối, và họ nghĩ anh có lẽ biết điều gì đó về chuyện gì đã xảy ra với hoạt động của họ. Họ dựng lên một cái ngòi, hay bất kỳ cái gì mà anh gọi nó, nhưng ai đó đã gài một quả bom vào địa điểm cuộc họp diễn ra. Anh là người sống sót duy nhất.”

“Loại ngòi gì ?”

“Em không biết. Tất cả những gì Frank nói là nó liên quan đến an ninh quốc gia.”

“Và họ sợ rằng vỏ bọc của người của họ bị lộ ra, nhưng họ không biết chắc, bởi vì những người chơi ở phía kia cũng bị nghiền nát rồi”, anh nói, gần như với chính mình. “Nó có thể là nước đôi trong trò chơi hai mặt, và quả bom được dành cho những kẻ kia. Chết tiệt thật ! Thảo nào họ muốn anh lấy lại được trí nhớ ! Nhưng tất cả những thứ này không hề giải thích cho một điều. Tại sao em lại bị liên đới ?”

“Họ đưa em tới đây để nhận dạng anh”, nàng nói, thờ ơ vuốt ve cánh tay anh như nàng vẫn làm hàng giờ qua.

“Nhận dạng anh ? Họ không biết sao ?”

“Không chắc chắn lắm. Một phần bằng lái xe của anh được tìm thấy, nhưng họ vẫn không chắc chắn rằng anh là…anh, hay là điệp vụ của họ. Hiển nhiên rằng anh và người mật vụ đó có cùng chiều cao và cân nặng, và bàn tay anh thì bị bỏng, nên họ không có khả năng lấy dấu vân tay của anh để nhận dạng”. Nàng dừng lại khi có gì đó lướt qua trong ký ức, nhưng nàng không thể đem những chi tiết khó nắm bắt đó tập trung lại. Trong một khoảnh khắc nó thật gần kề, rồi câu hỏi tiếp theo của Steve làm sự tập trung trong nàng vỡ tan.

“Tại sao họ lại đề nghị em ? Không có ai khác có thể nhận dạng anh à? Hay chúng ta vẫn thân thiết với nhau kể cả sau vụ ly hôn của chúng ta ?”

“Không đâu. Đây là lần đầu tiên em gặp lại anh sau năm năm. Anh luôn là một kẻ đơn độc. Anh không phải loại người có thể là bạn thân của ai đó. Và anh không có bất kỳ gia đình nào, chỉ còn lại em.”

Anh bồn chồn di chuyển, miệng anh mím lại thành một đường khi anh thốt ra một câu rủa ngắn và rõ ràng. “Anh đang cố xử lý những chuyện này”, anh nói ngắn gọn. “Và anh lại cứ đâm thẳng vào một bức tường rỗng chết tiệt. Một vài điều em kể cho anh có vẻ quen, và anh nghĩ, yeah, đó là mình. Rồi một phần của nó như thể em đang kể cho anh nghe về một thằng lạ hoắc nào đó, và anh băn khoăn liệu mình có thực sự biết. Khốn kiếp, làm sao anh có thể biết ?” anh kết thúc với sự thất vọng sống sượng.

Những ngón tay nàng lướt qua cánh tay anh, tặng cho anh sự an ủi mà nàng có thể. Nàng không phí hơi vào những lời an ủi vô vị vì nàng nhận thấy chúng chỉ làm anh giận thêm mà thôi. Và đúng thế, anh vốn đã sự dụng hết quĩ năng lượng của mình với những câu hỏi mà anh đặt ra với nàng, rồi anh nằm đó im lìm trong vài phút, ngực anh nâng lên rồi lại hạ xuống nhanh chóng. Cuối cùng khi nhịp thở của anh chậm lại, và anh càu nhàu, "Anh mệt."

"Anh đã đẩy bản thân quá xa. Nó mới chỉ khoảng ba tuần thôi, anh biết đấy."

"Jay."

"Sao ạ ?"

"Ở lại cạnh anh."

"Vâng. Anh biết là em sẽ ở lại mà."

"Nó thật…xa lạ. Anh thậm trí còn không hình dung được khuôn mặt em trong tâm trí anh, nhưng phần nào đó trong anh lại biết rõ em. Có lẽ ý Chúa còn mạnh hơn cả những ký ức thuần túy."

Chất giọng khản đặc của anh khiến cho những từ ngữ càng trở nên thô nhám sắc cạnh, nhưng Jay cảm thấy như thể một luồng điện đã đánh vào cơ thể nàng, khiến cho làn da nàng ngứa râm ran. Tâm trí nàng choán đầy với những hình ảnh tưởng tượng, nhưng không phải những ký ức đã qua ; trí tưởng tượng của nàng sản sinh ra những ký ức mới, của người đàn ông này với linh hồn thô cứng và chất giọng bị tàn phá, cúi xuống nàng, chiếm lấy nàng trong vòng tay anh, di chuyển giữa hai chân nàng trong vị trí còn trọn vẹn hơn cả những gì nàng từng biết. Hơi thở nàng ngắn lại trong khi bầu ngực nàng trở nên săn và nhức nhối, và bên trong nàng bắt đầu ẩm ướt. Một cảm giác ngứa râm ran khác làm nàng nảy lên, khiến nàng cảm thấy như thể mình đang ở bên bờ đê mê, chỉ đơn thuần bởi những lời nói của anh, giọng nói của anh. Sự phản ứng dữ dội của nàng khiến nàng choáng váng, sợ hãi, và nàng vội giật ra xa khỏi giường anh trước khi nàng có thể kiềm soát hành động của mình.

"Jay ?" Anh lo lắng, thậm chí là một chút hoảng sợ khi anh thấy nàng dịch chuyển ra xa anh.

"Ngủ đi anh", nàng kiềm chế để nói, giọng nàng gần như dưới mức kiểm soát. "Anh cần nghỉ ngơi. Em sẽ ở đây khi anh thức giấc."

Anh giương bàn tay bị băng chặt của mình lên. "Nắm bàn tay anh thì thế nào ?"

"Em không thể làm thế. Nó sẽ làm đau anh."

"Nó sẽ chỉ trộn lẫn với tất cả những cơn đau khác thôi", anh chuyếnh choáng nói. Anh đang dần mất sức một cách nhanh chóng. "Chỉ cần chạm vào anh cho đến khi anh ngủ thôi mà, được không ?"

Jay cảm thấy yêu cầu của anh dường như xuyên thẳng vào tim nàng. Bởi dù anh yêu cầu bất kỳ thứ gì từ nàng cũng làm nàng vẫn bối rối, nhưng nhu cầu được đụng chạm của anh hầu như hơn cả những gì nàng có thể chịu đựng. Nàng bước lại về phía chiếc giường, cuộn tay mình vào tay anh. Ngay khi chạm vào anh nàng đã cảm thấy anh bắt đầu buông lỏng mình, và chỉ trong vòng hai phút anh đã chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Nàng bước ra ngoài, cần được trốn thoát, dù nàng không biết chính xác mình muốn trốn khỏi thứ gì. Nó là Steve, nhưng nó cũng là một thứ gì đó khác nữa, có gì đó bên trong nàng đang lớn dần và trở nên mạnh mẽ hơn. Nó làm nàng kinh hãi ; nàng không muốn nó, ấy vậy mà nàng không thể ngăn cản nó. Nàng chưa từng phản ứng với anh như thế này trước đây, thậm chí ngay cả trong những ngày đầu điên dại, dữ dội của cuộc hôn nhân của họ. Nó chỉ là do tình huống hiện tại mà thôi, nàng nói với bản thân mình, cố tìm cách dỗ dành mình trong suy nghĩ. Nó chỉ là do khuynh hướng ném bản thân hoàn toàn vào một cái gì đó của nàng, tập trung vào nó quá nhiều, chính điều đó đã khiến nàng cảm thấy như thế. Nhưng tự dỗ dành và trốn tránh bản thân đến đâu thì sự thất vọng vẫn tuôn ra khỏi tim nàng, bởi vì phân tích những tình cảm trong nàng không thay đổi được gì cả. Chúa giúp nàng, nàng lại phải lòng anh lần nữa, thậm chí lần này còn có ít lý do để nàng yêu anh hơn lần đầu tiên. Trong suốt ba tuần qua anh chỉ hơn một cái xác ướp một tý thôi, không có khả năng di chuyển hay nói chuyện, vậy mà nàng vẫn bị cuốn vào anh, trói chặt với anh ; và việc yêu anh bây giờ còn nguy hiểm hơn cả trước đây rất nhiều. Anh đã khác nhiều, mạnh mẽ hơn, khắc nghiệt hơn. Thậm chí ngay cả khi anh không có ý thức, nàng đã cảm thấy sức mạnh tinh thần sôi sục của anh, và nàng cần biết điều gì đã xảy ra với anh để đến nỗi làm anh thay đổi quá nhiều đến gần như tổn thương như thế.

Một y tá, người đầu tiên chú ý đến phản ứng của Steve khi anh còn hôn mê với sự hiện diện của Jay, đã dừng lại bên cạnh nàng. “Anh ta thế nào rồi ? Anh ta từ chối dùng thuốc giảm đau sáng nay.”

“Anh ấy đang ngủ rồi. Anh ấy rất dễ mệt mỏi.”

Cô y tá gật đầu, đôi mắt xanh sáng bắt gặp đôi mắt sậm màu hơn của Jay. “Anh ta có một thể chất mạnh đến không thể tin được, hơn bất cứ ai mà tôi từng gặp. Anh ta vẫn còn phải chịu đau nhiều, nhưng anh ta dường như lờ nó đi. Bình thường phải mất ít nhất một tuần nữa trước khi chúng tôi ngừng cho dùng thuốc giảm đau”. Sự cảm phục choán hết giọng cô ta. “Thế cốc cà phê có làm bụng anh ta sôi lên không ?”

Jay phải phá lên cười. “Không. Anh ấy khá tự mãn về nó đấy.”

“Anh ta vô cùng kiên quyết để đòi được cốc cà phê đó đấy. Có lẽ chúng tôi có thể bắt đầu cho anh ta ăn kiêng nhẹ từ ngày mai, để anh ta có thể bắt đầu phục hồi lại sức lực.”

“Liệu chị có biết khi nào thì anh ấy sẽ được thuyên chuyển khỏi khu chăm sóc đặc biệt này không ?”

“Tôi thực sự không rõ. Thiếu tá Lunning là người ra quyết định”. Người y tá mỉm cười trong khi cô ta rời đi, quay trở lại với khu trung tâm.

Jay bước đến phòng chờ dành cho khách để mua nước uống, rồi nàng lợi dụng sự trống trải của căn phòng để dành cho mình một chút riêng tư. Choán đầy trong nàng là cảm giác bứt rứt mơ hồ, và nàng lại không thể xác định một cách chính xác lý do. Hoặc những lý do, nàng nghĩ. Một phần của nó là do Steve, tất nhiên, và cả những phản ứng xúc cảm bất trị của chính nàng với anh nữa. Nàng không hề muốn yêu anh lần nữa, nhưng nàng không biết làm thế nào để chống lại nó, chỉ biết rằng nàng phải làm thế. Nàng không thể lại yêu anh lần nữa được. Nó quá mạo hiểm. Nàng biết thế, nhất quyết bảo bản thân hết lần này đến lần khác rằng nàng không cho phép điều đó xảy ra, thậm chí ngay cả khi nàng nhận biết được rằng có lẽ đã quá trễ rồi.

Một phần khác của cảm giác bứt dứt trong nàng cũng dính líu tới Steve, nhưng nàng không chắc chắn lý do. Cái cảm giác bực mình vì có thứ gì đó thiêu thiếu cứ quấy rầy nàng, có gì đó đáng lẽ nàng phải nhìn ra nhưng lại không thể. Có lẽ Steve cũng cảm thấy nó như nàng, dựa vào tất cả những câu hỏi mà anh đặt ra ; thì anh cũng không tin tưởng Frank cho lắm, dù nàng cho rằng điều đó cũng đúng thôi, theo như hoàn cảnh của Steve. Vậy thì tại sao nàng cứ có cảm giác rằng nàng nên biết nhiều hơn những gì nàng đã biết ? Có phải Steve đang ở trong tình trạng nguy hiểm bởi vì những gì anh đã chứng kiến ? Liệu Steve có thực sự liên quan đến vụ giao dịch không ? Nàng sẽ là kẻ khờ nếu không nhận ra rằng họ giấu nàng nhiều việc, nhưng nàng không mong chờ Frank phun ra tất cả những gì anh ta biết. Không, không phải thế. Nó cái gì đó đáng lẽ ra nàng phải nhận thấy, cái gì đó vô cùng hiển nhiên, vậy mà nàng vẫn bỏ lỡ nó hoàn toàn. Nó là một ít chi tiết nào đó không khớp lắm, và cho đến khi nàng xác định được nó là gì, nàng sẽ không thể loại bỏ được cái cảm giác day dứt khó chịu này.

Steve được đưa ra khỏi khu chăm sóc đặc biệt hai ngày sau đó và được chuyển đến một phòng riêng, và cả những bảo vệ cũng thay đổi vị trí của họ. Căn phòng mới có một chiếc TV, thứ mà phòng ICU thiếu, và Steve cứ nhất định đòi nghe mọi chương trình tin tức mà anh có thể, như thể anh đang tìm kiếm đầu mối có thể buộc tất cả những mảnh bị mất lại cho anh. Vấn đề là anh dường như có hứng thú với tình hình trên toàn thế giới và có thể thảo luận chính trị của những quốc gia khác dễ dàng như với những vấn đề trong nước vậy. Điều này làm Jay bối rối, Steve chưa bao giờ quan tâm đến chính trị, và mức độ hiểu biết sâu sắc của anh hiện tại để lộ ra rằng anh đã trở nên vô cùng phức tạp. Nhắc đến đây, điều này càng cho thấy anh đã liên đới vào cái tình huống đã gần như giết chết anh có lẽ còn hơn cả những gì Frank biết. Hoặc có lẽ Frank đã biết. Xét cho cùng thì, anh ta đã có vài cuộc trao đổi dài và riêng tư với Steve, dù Steve vẫn ở trạng thái cảnh giác. Chỉ với Jay anh mới bỏ đi tính thận trọng của mình.

Những vết thương khác nhau của anh giữ anh lại giường lâu hơn, và không có khả năng dàn xếp với mấy cây nạng thông qua bàn tay bị bỏng của anh được. Tình trạng thiếu hoạt động này ăn dần lấy anh, ăn mòn tính kiên nhẫn và tâm trạng vui vẻ của anh. Anh nhanh chóng quyết định kênh truyền hình nào anh thích, loại bỏ tất cả những kênh giải trí hay truyền hình nhiều tập, nhưng ngay cả những kênh anh thích cũng thiếu cái gì đó, khi mà rất nhiều pha hành động đều thuộc thị giác. Chỉ có thể nghe khiến anh thất vọng, rồi nhanh chóng anh chỉ bật những

kênh tin tức. Jay làm mọi thứ nàng có thể nghĩ ra để giải trí cho anh, anh thích nàng đọc báo cho anh, nhưng hầu hết anh chỉ muốn ngồi chuyện trò.

"Kể cho anh nghe em trông thế nào", một buổi sáng anh nói.

Yêu cầu đó làm nàng bối rối. Thật là xấu hổ đến kỳ quặc khi bị yêu cầu mô tả chính mình. "Ừ thì, em có mái tóc màu nâu", nàng bắt đầu một cách lưỡng lự.

"Dạng nâu nào ? Đo đỏ ? Vàng ?"

"Vàng, em đoán thế, nhưng ở phía tối màu. Màu mật ong."

"Nó có dài không ?"

"Không. Nó gần đến vai em, và cực kỳ thẳng."

"Mắt em màu gì ?"

"Xanh"

"Tiếp đi mà", anh rầy la sau một phút khi nàng chẳng bổ xung thêm chi tiết nào. "Chiều cao của em ?"

"Trung bình thôi. 5 feet 6."

"Thế còn chiều cao của anh ? Chúng ta có vừa vặn với nhau không ?"

Ý nghĩ đó làm cổ họng nàng thắt lại. "Anh cao 6 feet, và có, chúng ta khiêu vũ cùng nhau khá hợp"

Anh quay đôi mắt bị băng của anh về phía nàng. "Anh không có nói đến chuyện khiêu vũ, nhưng vậy thì sao chứ ? Khi anh thoát khỏi cái đống này, hãy đi khiêu vũ lại. Có lẽ anh vẫn chưa quên cách nhảy đâu."

Nàng không biết liệu nàng có thể đứng trong vòng tay anh lần nữa được hay không, nhất là khi những phản ứng của nàng trở nên điên cuồng mỗi khi nàng nghe thấy chất giọng khàn khàn, giòn tan của anh. Nhưng anh đang chờ đợi câu trả lời của nàng, vì vậy nàng nhẹ nhàng nói, "Đó là một cái hẹn."

Anh nâng bàn tay mình lên. "Ngày mai sẽ tháo băng. Tuần sau anh có cuộc phẫu thuật mắt cuối cùng. Đống khuôn bột này sẽ được tháo trong hai tuần. Cho anh một tháng để phục hồi lại sức khỏe. Đến lúc đó những cái băng cũng sẽ được tháo khỏi mắt anh, và chúng ta sẽ vào thành phố."

“Anh chỉ cho bản thân một tháng để lấy lại sức khỏe ? Anh có tham vọng quá không đấy ?”

“Anh đã làm thế trước đây rồi”, anh nói, rồi trở nên bất động. Jay nín thở trong khi nàng quan sát anh, nhưng sau một phút anh chửi thề nhẹ nhàng. “Chết tiệt, anh biết sự việc, nhưng lại không thể nhớ ra chúng. Anh biết anh thích món gì, anh biết tên những người đứng đầu mỗi quốc gia được nhắc đến trong bản tin thời sự, thậm chí anh có thể nhớ được họ trông như thế nào, nhưng anh lại không biết gương mặt của chính mình. Anh biết ai thắng trận chung kết của giải World Series *(một giải bóng rổ ở Mỹ)*, nhưng không biết anh đã ở đâu khi nó diễn ra. Anh biết mùi của những kênh đào ở Venice, nhưng anh lại không thể nhớ mình thậm chí đã từng ở đó chưa”. Anh ngưng lại trong một phút, rồi lặng lẽ nói, “Thỉnh thoảng anh muốn tay không xé nơi này thành từng mảnh.”

“Thiếu tá Lunning đã nói với anh những gì có thể xảy đến”, Jay nói, vẫn đang run rẩy bởi những gì anh nói. Anh đã làm mình liên lụy sâu đến mức nào vào cái thế giới xám màu mà Frank đã bóng gió nói đến ? Nàng cực kỳ sợ hãi rằng Steve đã không còn chỉ là một nhà mạo hiểm mà đã trở thành một người chơi rồi. “Đừng có thương hại chính mình nữa. Ông ta nói ký ức có thể sẽ quay lại nhỏ giọt.”

Một nụ cười nhăn nhở chậm chạp nở trên môi anh, làm sâu hơn những đường nét trên miệng anh và khiến nàng không thể ngưng nhìn chằm chằm như thôi miên vào anh. Môi anh dường như rắn chắc hơn, đầy đặn hơn, như thể chúng vẫn còn sưng nhẹ, hoặc có lẽ vì khuôn mặt anh đã trở nên gầy và già dặn hơn. “Xin lỗi”, anh nói. “Anh sẽ phải xem xét điều đó.”

Cái tính hài hước ương bướng của anh, đặc biệt khi anh có lý do tốt để mà đôi khi tự thương hại bản thân, chỉ làm nàng nhớ lại sức mạnh tinh thần cứng rắn của anh và một lần nữa thổi bay bức tường cảnh giác yếu ớt mà nàng đã dựng quanh trái tim mình. Nàng phải cùng cười với anh, như nàng đã từng làm nhiều năm trước, nhưng giờ đây đã có sự khác biệt. Trước đây, Steve sử dụng tính hài hước như một bức tường để náu mình, giờ đây bức tường đó đã biến mất, và nàng có thể nhìn thấy con người thực sự của anh.

Nàng ở cạnh anh vào buổi sáng hôm sau khi băng được hoàn toàn tháo khỏi hai bàn tay anh. Nàng đã ở đó trước khi thay băng, vì vậy nàng đã từng nhìn những chỗ giộp trên lòng bàn tay và những ngón tay anh khi chúng trông còn tồi tệ hơn lúc này. Những mảng da ửng đỏ vẫn nổi rõ đến tận khủy tay anh, nhưng hai bàn tay anh là tệ nhất. Giờ đây mối nguy hiểm của sự nhiễm trùng đã là quá khứ, phần da non sẽ lành nhanh hơn nếu không có băng, nhưng bàn tay anh sẽ vẫn rất đau nếu anh sử dụng chúng nhiều trong thời gian tới.

Khi nàng so sánh anh bây giờ với lần đầu tiên nàng nhìn thấy anh, bị móc với tất cả những thứ máy móc đó, với rất nhiều dây truyền cắm vào cơ thể anh, dường như chẳng có gì là một điều kỳ diệu cả. Vậy mà mới chỉ có bốn tuần, nhưng anh đã tiến bộ nhiều hơn là con người sống thực vật khi đó, và bây giờ hình ảnh của anh thực sự tác động mạnh với tất cả những ai bước vào phòng anh, thậm chí cả những bác sĩ. Trước đây mặt anh bị sưng và thâm tím, giờ đây những đường nét thô cứng trên quai hàm và những vết nứt của môi anh lại làm nàng bị mê

hoặc. Nàng biết rằng những ca phẫu thuật chỉnh hình đã dựng lại khuôn mặt đã từng vỡ vụn của anh, và nàng tự hỏi những thay đổi nào nàng sẽ thấy được khi những sợi băng được tháo ra hoàn toàn và nàng sẽ có thể thực sự nhìn rõ khuôn mặt anh lần đầu tiên. Quai hàm của anh có chút ít khác biệt, vuông hơn, ít mỡ hơn, nhưng những điều đó đều được dự đoán trước, khi mà anh đã mất quá nhiều cân nặng sau khi bị thương. Râu anh dường như sẫm hơn, bởi anh trông quá nhợt nhạt. Nàng đã cực kỳ quen với hàm và râu của anh, bởi nàng đã luôn phải cạo râu cho anh vào mỗi buổi sáng. Những y tá đã làm việc này cho đến khi anh có lại ý thức và khăng khăng đòi Jay cạo râu cho anh, không ai khác.

Anh không còn những vệt cắt dày của băng gạc bao phủ xung quanh đầu anh. Đã có một vết sẹo trắng to, lởm chởm chạy chéo từ đỉnh đầu anh, và hướng thẳng đến phía trên tai trái, ra phía sau và bên trái đầu anh, nhưng tóc anh đã dài hơn độ dài trung bình cho phép của lính mới trong trại huấn luyện lính thủy quân lục chiến, và nó bắt đầu che phủ vết sẹo. Mái tóc mới tối màu và bóng láng, chưa từng được phơi ra dưới ánh nắng mặt trời. Đôi mắt anh vẫn được che phủ bởi những lớp băng, nhưng dù lớp gạc độn thêm và bao phủ đã trở nên nhỏ hơn trước đây, phần sống mũi và đường cong trên gò má của anh vẫn bị che phủ. Những lớp băng như trêu ngươi nàng, nàng muốn được ngắm khuôn mặt mới của anh, để tự mình đánh giá xem những nhà phẫu thuật chỉnh hình đã làm tốt đến đâu. Nàng muốn được nhìn vào đôi mắt sẫm màu của anh và nhìn thấy tất cả những gì nàng mong đợi trong cuộc hôn nhân của họ và vẫn chưa thể tìm thấy.

“Bàn tay anh vẫn còn nhạy cảm lắm”, vị bác sĩ đã chăm sóc cho những vết bỏng của Steve đã nói khi ông ta cắt đi lớp băng cuối và ra dấu cho một y tá làm sạch chúng. “Cẩn thận với bàn tay mình cho đến khi lớp da mới trở nên dai hơn. Ngay thời điểm này hai bàn tay vẫn còn cứng lắm, nhưng hãy sử dụng chúng, tập luyện cho chúng. Anh không bị tổn thương nào ở gân tay hay dây chằng cả, vì vậy khi đến lúc anh sẽ có thể hoàn toàn sử dụng lại bàn tay mình.”

Chậm chạp, đau đớn, Steve gập cong những ngón tay lại, nhăn nhó mặt khi anh làm thế. Anh chờ cho đến khi vị bác sĩ và những y tá rời khỏi phòng, rồi gọi, “Jay ?”

“Em ở đây.”

“Chúng trông thế nào ?”

“Đỏ”, nàng thật thà trả lời.

Anh lại gập những ngón tay lần nữa, rồi thận trọng cọ xát những ngón tay của bàn tay phải vào tay trái, rồi đảo ngược quá trình. “Nó hơi kỳ kỳ”, anh nói, hơi mỉm cười. “Chúng quá nhạy cảm, như ông ta nói, nhưng lớp da trơn nhẵn như đầu trẻ con ấy. Giờ đây anh chẳng có cái chai tay nào cả”. Rồi nụ cười đột nhiên nhạt đi, thay vào đó là một vẻ khó chịu. “Anh đã từng có hai bàn tay bị chai”. Một lần nữa anh khảo sát tỉ mỉ hai bàn tay mình, như thể đang cố thử tìm những gì quen thuộc trong cái chạm, chậm chạp xoa xoa những đầu ngón tay lại với nhau.

Nàng cười dịu dàng. “Có một mùa hè, anh chơi bóng chuyền bãi biển quá nhiều đến nỗi tay anh trở nên thô như bị làm bằng da thuộc vậy. Anh có những vết chai tay ở trên những vết chai sẵn có của anh.”

Anh vẫn có vẻ trầm ngâm, rồi đột nhiên tâm trạng anh thay đổi và anh gọi, “Đến ngồi cạnh anh đi, trên giường ấy.”

Tò mò, nàng làm đúng những gì được bảo, ngồi đối mắt với anh. Đầu giường của anh được dựng thẳng đứng lên, vì vậy anh ngồi thẳng và họ ngồi ngang hàng. Đột nhiên nàng chú ý đến việc nàng phải ngước nhìn lên anh đến chừng nào. Bờ vai và bộ ngực trần của anh, trái ngược với số cân nặng anh đã mất, vẫn làm nàng trông có vẻ càng nhỏ bé hơn, và lại lần nữa nàng lại băn khoăn tự hỏi anh đã làm loại công việc gì để mà phát triển phần thân trên đến mức độ này.

Ngập ngừng anh vươn tay, và bàn tay anh chạm đến tóc nàng. Nhận ra lý do anh muốn nàng ngồi đây, nàng ngồi yên trong khi những ngón tay anh tháo bím tóc của nàng ra. Anh không hề nói gì. Anh đưa bàn tay khác lên, và bàn tay ấy chạm vào mặt nàng, những ngón tay lướt nhẹ qua trán và lông mày, xuống sống mũi, rồi qua môi, quai hàm và cằm của nàng trước khi trượt xuống họng nàng.

Hơi thở nàng dường như ngưng lại, nhưng nàng không hề chú ý. Chậm rãi anh đưa những ngón tay đặt quanh cổ nàng như thể anh đang đo lường nó, rồi vạch một đường theo phần hõm của phần xương đòn trên cầu vai của nàng. “Em gầy quá”, anh thì thào, nắm lấy bả vai nàng vào trong lòng bàn tay anh. “Em có ăn uống đầy đủ không đấy ?”

“Thực ra, em có lên cân chút ít đấy”, nàng thầm thì, bắt đầu run rẩy trước sự đụng chạm ấm áp của anh.

Điềm nhiên, thong thả, anh di chuyển bàn tay xuống ngực nàng và để những ngón tay mình khum khum chạm vào hai bầu ngực. Nàng đột ngột nuốt vào, và anh nói, “Từ từ, từ từ nào”, trong khi anh vuốt ve vùng đồi mềm mại ấy.

“Steve, không.” Nhưng đôi mắt nàng lại nhắm lại khi khoái lạc tươi mới dần hình thành trong nàng, dòng máu nóng trong nàng chảy chậm nhưng đầy uy lực trong huyết quản. Ngón tay cái của anh xát mạnh lên hai đầu vú của nàng làm nàng run rẩy, và hai bầu ngực của nàng thì bắt đầu săn lại.

“Em thật mềm mại”. Giọng anh trở nên khàn đục còn hơn trước nữa. “Chúa mới biết anh đã muốn chạm vào em đến thế nào. Đến đây, cưng.”

Anh lờ đi mọi cơn đau trên bàn tay mình khi anh kéo nàng dựa sát vào anh, rồi anh vòng tay ôm lấy nàng như anh đã từng mơ rất nhiều lần trước đây từ khi giọng nói của nàng mê hoặc anh, kéo anh ra khỏi bóng tối. Anh cảm nhận được vóc người mảnh khảnh của nàng, sự mềm mại của nàng, hơi ấm của nàng, và niềm khoái lạc khi cặp vú mềm mại của nàng dựa vào bề

mặt căng cứng của ngực anh. Anh khám phá mùi hương ngọt ngào trên da nàng, cảm nhận được mái tóc dày như lụa của nàng, và với một âm thanh khản đặc, nghẹn ngào của ham muốn, của khao khát, anh tìm kiếm miệng nàng.

Anh vốn đã biết môi nàng. Anh sẽ cầu xin, phỉnh phờ, nài nỉ cho đến khi nàng cho anh một nụ hôn buổi sáng và lần nữa vào buổi tối trước khi nàng rời đi. Anh biết nó rộng, đầy đặn và mềm mại, và đôi môi nàng run lên mỗi khi nàng hôn anh. Giờ đây anh đặt nghiêng miệng mình để phủ kín miệng nàng, thúc ép cho đến khi môi nàng tách ra và cho anh cổng vào mà anh kiếm tìm. Anh có thể cảm nhận được nàng run rẩy trong vòng tay anh khi anh đưa lưỡi mình vào miệng nàng và nếm hương vị ngọt ngào của nàng. Chết tiệt, làm thế nào anh lại có thể ngu xuẩn đến thế khi để nàng rời xa khỏi anh năm năm trước ? Việc không thể nhớ ra những cuộc làm tình giữa họ làm anh như điên lên bởi anh muốn biết nàng trông thế nào, muốn biết cảm giác được ở trong nàng, liệu họ có thỏa mãn lẫn nhau như mọi bản năng trong anh gào thét mách bảo. Nàng thuộc về anh, anh biết điều đó, cảm nhận được nó, như thể họ bị trói buộc với nhau. Anh hôn nàng dữ dội hơn, buộc nàng hưởng ứng lại với anh theo cách mà anh biết nàng có thể, theo cách mà anh biết nàng mong muốn. Cuối cùng nàng rùng mình dữ dội, và lưỡi nàng quyện vào lưỡi anh trong khi đôi tay nàng vòng qua cổ anh.

Anh đúng ra không thể khỏe đến mức này, Jay lơ mơ nghĩ, nhất là sau tất cả những gì anh đã trải qua. Nhưng đôi tay anh thật cứng, thật chặt xung quanh nàng đến nỗi xương sườn nàng như bị nghiền nát. Trước đây Steve chưa bao giờ hung hăng đến thế này, anh cũng chắc chắn chưa từng là một người đàn ông bị động, nhưng giờ đây anh đang hôn nàng với nhu cầu trần trụi, ép buộc mối quan hệ giữa họ bước vào một sự mật thiết khiến nàng phải sợ hãi. Anh muốn nàng nhiều hơn cả hồi anh vẫn còn kết hôn với nàng, nhưng giờ đây sự chú ý của anh chỉ tập trung mãnh liệt vào nàng do tác động của hoàn cảnh.

“Chúng ta không nên làm thế này”, nàng cố nói, quay đầu sang một bên để giải thoát miệng mình hỏi áp lực đói khát của miệng anh. Nàng trượt tay xuống và đẩy nhẹ vào vai anh.

“Tại sao ?” anh thì thầm, lợi dụng yếu điểm của họng nàng với những cái hôn chậm rãi. Lưỡi anh liếm nhẹ vào khu vực nhạy cảm dưới dái tai nàng, và bàn tay nàng siết chặt vào vai anh khi những đợt sóng lăn tăn phi thường thỏa mãn lan tỏa trên khắp làn da nàng. Dù anh không nhìn thấy nhưng điều đó cũng không hề gây trở ngại gì cho anh cả, anh biết mọi đường đi xung quanh cơ thể phụ nữ. Bản năng còn mạnh mẽ hơn cả ký ức.

Cả lương tâm và ý thức về sự tự bảo vệ của Jay đã đánh thức nàng, khiến nàng đẩy bờ vai của anh ra lần nữa, và lần này anh chậm chạp thả nàng ra. “Chúng ta không thể dính dáng đến nhau lần nữa”, nàng khẽ nói.

“Cả hai chúng ta đều tự do”, anh chỉ ra.

“Theo như những gì chúng ta biết. Steve, anh có thể đã gặp một ai đó trong năm năm qua, người mà anh thực sự quan tâm đến. Một ai đó có thể đang chờ anh trở về. Cho đến khi anh lấy

lại ký ức của mình, anh không thể chắc chắn rằng mình tự do được. Và…em nghĩ chúng ta nên cẩn thận trước khi nhảy vào một mối quan hệ mà không biết nhiều hơn những gì đã biết."

"Không ai chờ đợi anh cả", anh gay gắt nói một cách chắc chắn.

Nàng giật ra khỏi anh trong sự kích động bối rối, trượt ra khỏi giường và bước về phía cửa sổ. Bầu trời sáng nay có màu xám xịt, và những cơn mưa tuyết đang buông trôi trong gió nhẹ. "Anh không thể biết được điều đó", nàng nhấn mạnh, và quay lưng lại để nhìn anh.

Anh quay mặt về phía nàng dù anh không thể nhìn thấy nàng, và những đường nét cứng nhắc trên môi anh nói với nàng rằng anh đang giận dữ. Tấm chăn trắng được đắp đến ngang hông anh, bờ vai và bờ ngực rộng của anh để trần, bởi anh ghét cả pyjama lẫn áo choàng bệnh viện, dù rằng cuối cùng anh cũng phải đồng ý mặc một cái quần ngủ với ống quần được cắt và khâu lại sao cho chúng vừa với phần bó bột ở chân anh. Anh thật gầy, nhợt nhạt và yếu sau những gì anh vừa trải qua, nhưng bằng cách nào đó ấn tượng anh để lại cho người khác lại là một trong những sức mạnh của anh. Không phải anh hoàn toàn yếu ớt đến mức đó, sức mạnh mà nàng cảm nhận được trong anh không cần phải có bất cứ tiêu chuẩn đo lường nào. Anh chắc chắn phải cực kỳ mạnh mẽ trước khi vụ tai nạn xảy ra. Trong khoảng thời gian năm năm không gặp anh đã trở nên hơn cả một bí ẩn.

"Vậy thì em ở lại bên cạnh anh suốt thời gian qua chỉ vì em có một nỗi ám ảnh Florence Nightingale ?" anh gay gắt hỏi. Đây là lần đầu tiên nàng từ chối anh điều gì đó, và anh chẳng thích điều đó tý nào. Nếu anh có thể bước đi, anh sẽ theo sau nàng, mù hay không, yếu hay không, ngay cả khi anh vẫn luôn đau đớn suốt. Không một điều gì có thể ngăn anh, và lần đầu tiên nàng mừng biết ơn đôi chân gãy của anh.

(Florence Nightingale (1820-1910) : người sáng lập ngành y tá hiện đại, là người phụ nữ đã cống hiến hết đời mình vì người bệnh - wivy phải công nhận đọc tiểu sử của bà này thấy bà ý đáng nể thật !!)

"Em chưa bao giờ ghét anh cả", nàng cố giải thích, biết rằng ít nhất nàng cũng nợ anh một sự cố gắng. "Em không nghĩ rằng chúng ta đang yêu nhau sâu đậm đến thế, và chắc chắn là không đủ để làm cho cuộc hôn nhân của chúng ta có kết quả. Frank đề nghị em ở lại bởi vì anh ấy cho rằng anh sẽ cần đến em, tạo điều kiện cho anh. Ngay cả Thiếu tá Lunning cũng cho rằng anh sẽ ổn định hơn nếu anh có ai đó thân quen ở bên cạnh, ai đó anh biết trước khi xảy ra tai nạn. Vì vậy…em ở lại."

"Đừng lý do lý trấu". Sự cố gắng giải thích của nàng lại khiến anh càng giận dữ hơn, và đó là loại tức giận mà nàng chưa từng thấy trước đây. Anh ngồi im và vô cùng kiềm chế. Nàng thấy lạnh sống lưng bởi nàng có thể cảm nhận sự tức giận của anh giống như là cả lửa và nước, tạt thẳng vào nàng dù cho anh không hề động đậy. "Có phải em cho rằng vì anh không thể nhìn thấy, có nghĩa là anh không thể nhận biết rằng vừa rồi em bị kích thích bởi anh ? Thử lại đi, cưng à."

Jay trở nên tức giận với cái giọng ra lệnh chát chúa của anh. “Được rồi, nếu anh muốn biết sự thật, vậy thì nó đây. Em không tin anh. Không bao giờ anh ở yên một chỗ để mà cùng em xây dựng một cuộc sống ổn định. Anh luôn luôn bỏ đi đến những “cuộc phiêu lưu”, tìm kiếm một điều gì đó mà em không thể trao cho anh. Em không muốn trải qua chuyện như vậy một lần nữa. Em không hề muốn dính líu với anh lần nữa. Lúc này anh muốn em, và có lẽ anh cần em, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi anh khỏe lại ? Một lần nữa xoa đầu và một nụ hôn trên má trong khi em nhìn anh phóng ngựa hướng về phía mặt trời lặn? Cảm ơn, nhưng không cần thiết. Em hiểu biết nhiều hơn trước đây rồi.”

“Đó là lý do em cứ bắt đầu run rẩy mỗi lần anh chạm vào em ? Em muốn dính dáng lần nữa, được thôi, nhưng em sợ hãi.”

“Em nói em không tin anh. Em không nói em sợ anh. Tại sao em phải tin anh ? Anh vẫn tìm kiếm rắc rối khi cái vụ nổ đó gần như giết chết anh !”

Đột nhiên nàng nhận ra nàng đang hét vào anh, trong khi anh không hề lên giọng chút nào. Nàng xoay người và bước ra, rồi sau đó dựa vào bức tường bên ngoài cửa phòng anh cho đến khi cơn giận và những cơn run rẩy trong nàng giảm xuống. Nàng thấy ốm, không phải vì trận cãi vã giữa họ, mà bởi vì anh đã đúng. Nàng sợ. Nàng kinh hãi. Và đã là quá muộn để làm gì đó, bởi nàng đã lại phải lòng anh lần nữa, bất chấp mọi lời cảnh báo và những lời thuyết giảng của nàng với bản thân mình. Nàng không còn hiểu anh. Anh đã thay đổi, anh cứng rắn hơn, hung dữ hơn, và chắc chắn là nguy hiểm hơn. Anh vẫn là một kẻ ra đi, có lẽ còn dính dáng sâu vào cái đống rắc rối kia hơn cả những gì Frank muốn nàng biết.

Nhưng tất cả những điều đó cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt. Nàng đã từng yêu anh trước đây khi nó chống lại ý kiến của chính nàng, và bây giờ nàng vẫn yêu anh khi điều đó thậm chí còn ít khôn ngoan hơn. Chúa cứu nàng, nàng đã để bản thân mở rộng cửa để chào đón rất nhiều nối đau có thể ùa tới, và nàng lại chẳng thể làm gì ngăn được điều đó lại xảy ra.

Chương 6

Steve nằm yên lặng lẽ, buộc tình trạng lơ mơ mất cảm giác còn sót lại phải rời khỏi tâm trí mình. Theo bản năng anh nằm im, như một con thú trong rừng, cho đến khi anh đủ tỉnh táo để biết chuyện gì đang xảy ra. Một người đàn ông có thể đánh mất mạng sống của chính mình chỉ bằng một vài chuyển động trước khi anh ta biết kẻ thù của anh ta đang ở đâu. Nếu chúng nghĩ anh đã chết, anh sẽ có được lợi thế bằng cách nằm im và không để chúng biết anh vẫn còn sống cho đến khi anh có thể phục hồi đủ sức lực để thực hiện những hành động mà anh muốn. Anh thử mở mắt, nhưng có gì đó bao phủ mắt anh. Chúng đã bịt mắt anh. Nhưng điều này thật vô lý, tại sao phải bịt mắt một người mà chúng nghĩ là đã chết rồi ?

Anh lắng nghe, cố gắng xác định vị trí kẻ địch. Không hề có những âm thanh thường có của rừng sâu, và rồi dần dần anh nhận ra nơi này quá lạnh so với rừng rậm. Mùi hương cũng sai

nữa, nó hăng hắc, là mùi thuốc, kiểu như mùi thuốc khử trùng. Nơi này có mùi như mùi bệnh viện.

Nhận thức giống như một bức màn che được kéo lên, và đột nhiên anh biết nơi này là đâu và chuyện gì đã xảy ra, và cùng lúc đó những hồi ức mù mờ của những cánh rừng ẩm ướt nhanh chóng mờ dần. Ca mổ mắt cuối cùng của anh đã kết thúc, và anh đang ở trong phòng Hồi Sức. "Jay !" Phải cố gắng hết sức mới có thể cất tiếng gọi được nàng, và giọng anh nghe thật lạ, thậm chí tệ hơn cả bình thường, thật trầm và khản đục, nó gần giống với tiếng kêu của dã thú. "Jay !"

"Tất cả mọi thứ đều ổn cả, Ngài Crossfield", một giọng nói bình tĩnh vang lên. "Ngài vừa trải qua một ca phẫu thuật, và mọi thứ đều ổn. Nằm im, và chúng tôi sẽ đưa ngài về phòng mình trong vài phút nữa."

Đó không phải là giọng của Jay. Đó là một chất giọng dễ nghe, nhưng đó không phải là giọng nói mà anh muốn nghe. Họng anh khô khốc, anh nuốt khan và nhăn nhó một chút bởi họng anh đau buốt và nhức nhối. Đúng vậy họ đã từng gắn một ống lưu dẫn ở đó. "Jay đâu ?" anh rền rĩ, như một con ếch.

"Jay, vợ ngài phải không ? Ngài Crossfield ?"

"Đúng". Vợ cũ, nếu họ muốn biết chính xác. Anh không quan tâm đến thứ danh xưng đó. Jay là của anh.

"Có lẽ bà ấy đang đợi ngài trong phòng của ngài."

"Đưa tôi đến đó."

"Xin hãy đợi vài phút nữa.."

"Ngay lập tức" Chỉ một từ bật ra từ yết hầu, một mệnh lệnh sắt đá trơ trụi. Anh không hề thử tô điểm nó bằng những câu nói lịch sự, bởi tất cả những gì anh có thể làm vào lúc này là nói một vài từ. Anh vẫn còn chuyếnh choáng, nhưng anh cố tập trung những suy nghĩ của mình vào Jay với một quyết tâm sắt đá. Anh bắt đầu sờ soạng dò tìm tay vịn trên thành giường.

"Ngài Crossfield, chờ đã ! Ngài sắp kéo những mũi IV ra khỏi tay ngài !"

"Tốt", anh lẩm bẩm.

"Bình tĩnh nào, chúng tôi sẽ đưa ngài về phòng mình. Chỉ cần ngài làm ơn nằm im trong khi tôi gọi một hộ lý."

Một phút sau anh cảm thấy chiếc giường bắt đầu di chuyển. Đó là một khoảnh khắc thoải mái kỳ lạ, và anh bắt đầu cảm thấy buồn ngủ nhưng anh buộc mình phải tỉnh táo. Anh không có đủ sức thả lỏng mình cho đến khi Jay ở bên cạnh anh, anh biết quá ít về bản thân mình cũng

như chuyện gì đang diễn ra, nhưng Jay là điều bất biến trong cuộc đời anh, người duy nhất anh tin tưởng. Nàng đã ở đó ngay từ lúc bắt đầu, từ lúc anh có thể nhớ, và còn trước đó nữa.

"Đến nơi rồi", người y tá vui vẻ nói. "Ngài ấy không thể chờ được đến lúc trở về phòng mình, Bà Crossfield. Ngài ấy đòi gặp bà và cứ làm ầm lên."

"Em đây, Steve", Jay cất tiếng, và anh nghĩ nàng nghe có vẻ lo âu. Anh nhận thấy nàng không hề sửa lại tên nàng với cô y tá, và một sự thỏa mãn dữ dội ngập tràn trong anh. Cái tên không có ý nghĩa nhiều lắm với anh, nhưng nó từng là cái tên mà anh đã một lần sẻ chia cùng Jay, một trong những mối liên kết trói buộc nàng với anh.

Anh được chuyển sang giường mình, và anh có thể cảm thấy họ ồn ào xung quanh anh vài phút. Càng lúc càng khó để có thể tỉnh táo. "Jay !".

"Em đây."

Anh vươn cánh tay trái của mình về phía giọng nàng, rồi những ngón tay mảnh khảnh, mát lạnh của nàng chạm vào anh. Bàn tay nàng thật nhỏ và mong manh trong tay anh.

"Các bác sĩ nói mọi thứ vô cùng hoàn hảo", nàng nói, giọng nàng ở đâu đó phía trên anh trong bóng tối. "Khoảng hai tuần nữa anh sẽ được tháo hết băng."

"Sau đó anh sẽ thoát khỏi nơi này", anh thì thào. Anh nắm chặt lấy bàn tay nàng, rồi anh dần chịu thua những ảnh hưởng còn sót lại của thuốc mê.

Khi anh tỉnh dậy lần nữa, lần này anh không hề cảm thấy rối loạn như trước nữa, nhưng anh vẫn còn hơi chuyếnh choáng. Một cách nôn nóng anh buộc tâm trí mình rời khỏi trạng thái hôn mê, giờ đây việc anh lờ đi cơn đau trong cơ thể đầy thương tích đã trở thành thói quen đến nỗi anh thực sự còn không hề chú ý đến điều này. Tại một vài thời điểm nào đó trong đời anh, anh đã học được rằng cơ thể con người có thể bị thúc ép đến mức trở nên điêu luyện phi thường nếu não bộ biết cách lờ đi cơn đau. Rõ ràng rằng anh đã tiếp thu tốt bài học đó đến mức giờ đây nó như một bản năng thứ hai của anh.

Lúc này khi anh đã tỉnh táo hơn, anh không cần phải gọi Jay để biết nàng có ở trong phòng không. Anh có thể nghe thấy hơi thở của nàng, nghe thấy tiếng nàng lật những trang tạp chí khi nàng ngồi cạnh giường. Anh có thể ngửi thấy mùi hương nhan nhát, ngọt ngào của làn da nàng, mùi hương khiến anh có thể lập tức nhận ra nàng mỗi lần nàng bước vào phòng. Rồi sau đó có một sự nhận biết khác, một nhận thức về mặt thể xác giống như là sự tích điện, làm cho da anh ngứa râm ran với sự khao khát và kích thích bởi sự gần gũi của nàng, hay những ý nghĩ thoáng qua về nàng.

Anh vẫn chưa hôn nàng kể từ lần tranh cãi giữa họ vào tuần trước, nhưng anh chỉ đang chờ đợi thời cơ của mình. Nàng đang khó chịu, và anh thì không muốn làm nàng khó chịu, không

muốn thúc ép nàng. Có lẽ trước đây anh đã quá cao ngạo, nhưng nàng chắc chắn vẫn có chút cảm giác với anh, nếu không nàng đã không ở lại đây lúc này, và khi thời điểm đến anh sẽ lợi dụng những cảm nhận đó. Nàng là của anh, anh biết điều đó từ tận trong xương tủy, nó vượt lên trên tất cả mọi thứ khác.

Anh muốn nàng. Cường độ ham muốn tình dục của anh đối với nàng làm chính anh ngạc nhiên, dù rằng trong tình trạng thể xác hiện nay của anh, mà anh vẫn cảm thấy sự nhói đau bên trong cơ quan sinh dục mỗi lần nàng chạm vào anh là bằng chứng cho thấy chắc chắn rằng bản năng còn mạnh hơn cả nỗi đau. Mỗi ngày những cơn đau lại giảm đi một chút, và mỗi ngày anh lại càng muốn nàng nhiều hơn một chút. Thật đơn giản. Bất cứ khi nào hai người cuốn hút lẫn nhau, sự ham muốn mạnh mẽ giữa con đực và con cái đều trở nên quá mạnh; đó là cách sinh sôi nảy nở tự nhiên của mọi giống loài. Dục vọng mãnh liệt của thể xác và những cuộc làm tình thường xuyên và nóng bỏng làm tăng cường mối liên kết giữa hai con người. Họ trở thành một cặp, bởi vì quay lại những ngày đầu nguyên thủy của loài người, cần đến hai cá thể để chăm sóc những đứa trẻ. Ngày nay, một người cha hoặc người mẹ đều có thể tự mình nuôi dạy tốt một đứa bé, và những phương thuốc hiện đại có thể giúp một người phụ nữ không mang thai nếu cô ta không muốn, nhưng những bản năng cổ vẫn còn đó. Xu hướng tình dục vẫn còn đó, một người đàn ông cần làm tình với người đàn bà của anh ta và bảo đảm chắc chắn rằng cô ta biết cô ta là của anh ta. Anh hiểu rõ những nhu cầu sinh học cơ bản được lập trình vào trong gen mình, nhưng hiểu rõ điều đó cũng không làm giảm đi tác động của nó.

Chứng mất trí nhớ là một thứ kỳ lạ. Khi anh bình thản khảo nghiệm nó, anh hứng thú với những điểm khác lạ của nó. Anh mất đi tất cả những điều cần phải nhớ về bất kỳ chuyện gì đã xảy ra với anh trước khi anh thoát khỏi hôn mê, nhưng rất nhiều kiến thức vô tình xuất hiện một cách rõ ràng. Anh có thể nhớ sự khác biệt giữa World Series và Super Bowls, và Niagara trông như thế nào. Những điều đó không quan trọng. Khá thú vị, nhưng không quan trọng.

(Super Bowls : một giải bóng bầu dục ở Mỹ.)

Cũng lý thú như vậy, và còn quan trọng hơn thế, là những điều mà anh biết về những quốc gia ở thế giới thứ ba mà ít người biết đến và thế mạnh của những nước đó, mà lại không hề nhớ được làm thế nào anh lại có những kiến thức đó. Anh không thể nhớ khuôn mặt của chính mình, nhưng bằng cách nào đó mà anh biết chắc rằng những gì anh biết là thật. Anh biết sa mạc như thế nào, cái nóng khô khốc và mặt trời chói chang. Anh biết rừng rậm như thế nào, sức nóng đến nghẹt thở và sự ẩm ướt của rừng rậm, cũng như biết côn trùng và những loài bò sát, đỉa, tiếng ríu rít của chim chóc, mùi hôi thối của cây mục.

Nắm lấy những mảnh và miếng ghép về bản thân mà anh có thể nhận ra, anh có thể ghép những mảnh ghép đó lại với nhau. Phần rừng rậm khá là dễ. Jay đã từng kể cho anh nghe rằng anh đã ba mươi bảy, anh ở đúng độ tuổi có thể từng ở Việt Nam trong suốt thời kỳ chiến tranh cuối những năm 60. Phần còn lại, kết hợp mọi thứ lại với nhau, chỉ có thể có một lời giải thích hợp lý duy nhất : anh đã dính líu sâu hơn cả những gì Jay kể.

Anh tự hỏi liệu Scopolamine hay Pentothal có thành công trong việc tác động đến nạn nhân bị mất trí nhớ hay không, hay liệu chứng mất trí này có làm anh quên hết những ký ức của anh thậm chí cả khi có những loại thuốc mạnh xuất hiện ngày nay. Nếu những gì anh biết là quan trọng đủ để bảo đảm cho những hành động giúp đỡ này, vậy thì ít nhất là nó đáng để Frank Payne thử sử dụng thuốc với anh. Họ lại không hề thử, và điều này nói với anh rằng : Payne biết là Steve đã từng được huấn luyện để kháng cự lại bất kỳ chất hóa học nào được cho vào trong não anh. Hơn nữa chắc chắn anh phải là một đặc vụ đã được huấn luyện đặc biệt.

Jay không biết điều này. Nàng thực sự nghĩ rằng anh đơn giản chỉ là đã ở không đúng nơi và không đúng thời điểm. Nàng đã nói rằng khi họ còn kết hôn, anh thường xuyên tìm kiếm những 'cuộc phiêu lưu' này đến những 'cuộc phiêu lưu' khác, vì vậy chắc anh đã giữ nàng trong bóng tối và cứ để nàng nghĩ rằng anh là một kẻ tùy tiện, hơn là làm nàng lo lắng khi biết công việc của anh nguy hiểm đến thế nào, và thậm chí có thể là anh sẽ không trở về sau những cuộc chơi.

Anh đã ghép rất nhiều mảnh của bức tranh lại với nhau, những vẫn còn có rất nhiều điểm nhỏ anh không hiểu. Anh đã chú ý rằng, ngay khi tay anh được tháo băng, đầu ngón tay anh nhẵn một cách kỳ lạ. Nó không phải sự trơn nhẵn của những vết sẹo, hai bàn tay anh vô cùng nhạy cảm, với lớp da mới đang lành lại, anh có thể phân biệt được sự khác biệt giữa những vùng bị bỏng và đầu ngón tay anh. Anh quả quyết rằng những đầu ngón tay của anh không hề bị bỏng, hơn nữa những dấu vân tay của anh đã bị biến đổi hoặc bị xóa bỏ hoàn toàn, có lẽ là mới gần đây thôi. Rất gần, có khả năng là ngay trong bệnh viện này. Câu hỏi được đặt ra là : Tại sao ? Họ phải giấu nhân dạng của anh với ai ? Họ biết anh là ai, và hiển nhiên là anh cùng phe và quan trọng với họ, nếu không họ đã không phải trải qua cả quy trình đặc biệt như vậy để giữ lại mạng sống cho anh. Jay biết anh là ai. Có phải có ai đó ngoài kia đang săn lùng anh ? Và, nếu là như vậy, có phải Jay cũng đang gặp nguy hiểm chỉ bởi vì nàng ở gần anh ?

Có quá nhiều câu hỏi và anh không thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào. Anh có thể hỏi Payne, nhưng anh không chắc anh sẽ có được câu trả lời trung thực từ người đàn ông đó không. Payne đang giấu diếm điều gì đó. Steve không biết đó là gì, nhưng anh có thể nghe thấy chút mặc cảm tội lỗi trong giọng của người đàn ông đó, đặc biệt mỗi khi anh ta nói chuyện với Jay. Họ đã lôi Jay dính vào chuyện gì thế này ?

Anh nghe tiếng cửa phòng anh mở và anh nằm im không động đậy, muốn biết danh tính vị khách này mà không để họ biết rằng anh đã tỉnh. Anh nhận ra sự thận trọng này có sẵn trong anh, nó khớp với những gì anh suy đoán.

"Anh ấy đã tỉnh chưa ?"

Đó là chất giọng lặng lẽ của Frank Payne, và cái âm giọng đó, chút mặc cảm tội lỗi và … cảm giác yêu mến. Đúng thế, chính là nó. Payne thích Jay và lo lắng cho nàng, nhưng hắn vẫn sử dụng nàng. Điều này làm Steve cảm thấy không muốn cộng tác với hắn nhiều hơn nữa. Nó làm anh nổi điên, khi nghĩ đến việc họ đặt Jay vào bất cứ nguy hiểm nào.

“Anh ấy ngủ ngay khi họ đưa anh ấy lên giường, và anh ấy vẫn chưa hề nhúc nhích từ lúc đó. Anh đã nói chuyện với bác sĩ chưa ?”

“Chưa, vẫn chưa. Mọi chuyện thế nào ?”

“Tuyệt vời. Bác sĩ nghĩ không hề có tổn thương vĩnh viễn nào cả. Anh ấy chỉ cần phải nằm im trong vài ngày tới, và có thể mắt anh ấy sẽ nhạy cảm với ánh sáng sau khi được tháo băng, nhưng có lẽ anh ấy sẽ không cần phải đeo kính.”

“Tốt. Anh ấy có thể rời khỏi đây trong một vài tuần nữa, nếu mọi chuyện đều ổn thỏa.”

“Thật khó khi nghĩ rằng sẽ không phải vào đây mỗi ngày”, Jay trầm ngâm. “Nó có vẻ không quen lắm. Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh ấy được thả ra?”

“Tôi cần phải thảo luận với anh ấy về chuyện đó đã”, Payne trả lời. “Có thể chờ trong vài ngày, cho đến khi anh ấy có thể hoạt động nhiều hơn.”

Steve có thể nghe thấy sự lo lắng trong giọng của Jay và băn khoăn về nó. Liệu có phải nàng biết gì đó ? Tại sao nàng phải lo lắng về chuyện gì sẽ xảy ra cho anh khi anh rời bệnh viện ? Dù vậy anh có tin mới cho nàng đây, bất kể nơi nào nàng đến, đó sẽ là nơi anh định đến, và Frank Payne có thể giữ lại những ý tưởng của hắn hoặc trở nên thân thiện thực sự với họ.

Hai tuần chờ đợi nữa. Anh không biết anh có thể làm được không. Thật khó để buộc bản thân rèn luyện tính kiên nhẫn mà anh cần để cơ thể anh lành lặn lại, và sẽ còn có vài tuần phục hồi sắp tới để anh lấy lại hoàn toàn sức khỏe. Anh sẽ phải thúc ép bản thân nhiều hơn yêu cầu của những nhà trị liệu, nhưng anh có thể nhận thấy giới hạn của chính mình, và anh biết chúng còn dễ co giãn hơn cả những gì mà những nhà trị liệu có thể ước đoán. Nó chỉ là một mảnh nhỏ nữa của bức tranh mà thôi.

Anh quyết đinh để bản thân “thức giấc” và bắt đầu dịch chuyển không ngừng. Những mũi IV bị kéo mạnh trên tay anh. “Jay ?” anh cất tiếng trong âm giọng chuyếnh choáng, rồi hắng giọng và thử lại. “Jay ?” Anh chưa bao giờ quen với việc nghe giọng nói hiện nay của chính mình, thật khàn và méo mó, như là có sỏi trong giọng nói. Lại thêm một điều kỳ quặc nữa. Anh không thể nhớ ra giọng của chính mình, nhưng anh biết giọng này không phải là giọng anh.

“Em đây”. Những ngón tay mát lạnh của nàng chạm vào cánh tay anh.

Đã bao nhiêu lần anh được nghe hai từ đó, và đã bao nhiêu lần chúng cho anh một mắt xích với ý thức ? Hai từ ấy dường như đã khắc vào tâm trí anh, như thể chúng là một trong những ký ức của anh. Chết tiệt, có lẽ đúng là như thế. Anh với đến nàng với bàn tay tự do của anh. “Khát.”

Anh nghe thấy tiếng nước chảy, rồi một ống hút được đưa vào miệng anh và anh hút dòng chất lỏng mát lạnh đó vào trong khuôn miệng khô đắng rồi trôi xuống cổ họng đau buốt của

mình. Nàng rút chiếc ống hút ra chỉ sau một vài ngụm. “Đừng uống nhiều quá ngay ngụm đầu tiên”, nàng nói. “Quá trình gây mê có thể làm anh buồn nôn.”

Anh cử động bàn tay và cảm thấy mũi kim truyền lại bị kéo căng lần nữa. Anh nhanh chóng khó chịu đến phát cáu. “Gọi một y tá để lôi cái kim chết tiệt này ra đi.”

“Anh cần chất đường sau ca mổ để giữ cơ thể không bị shock”, nàng tranh luận. “Và có lẽ có cả một liều kháng sinh trong đó…”

“Vậy họ có thể kê đơn thuốc cho anh”, anh bực mình. “Anh không thích bị gò bó như thế này”. Đã đủ tệ khi chân vẫn còn bị bó bột, anh đã phải nằm im đủ cho một đời rồi.

Nàng lặng thing một lúc, và anh có thể cảm nhận sự thấu hiểu của nàng. Thỉnh thoảng như thể họ không cần đến từ ngữ, như thể có một sợi dây liên kết giữa họ vượt trên mọi ngôn từ. Nàng biết chính xác anh thất vọng đến thế nào khi phải nằm trên giường ngày lại ngày, nó không chỉ là sự nhàm chán, nó chống lại mọi bản năng sống sót của anh. “Được rồi”, cuối cùng nàng nói, những ngón tay mát lạnh của nàng vuốt nhẹ trên cánh tay anh. “Em sẽ gọi một y tá.”

Anh lắng nghe nàng rời phòng, rồi nằm lặng lẽ, chờ đợi xem liệu Frank Payne có tự giới thiệu mình không. Nó là một trò chơi khôn khéo, thậm chí anh cũng không hiểu tại sao mình lại chơi nó. Nhưng Payne đang giấu diếm điều gì đó, và Steve không tin gã. Anh sẽ làm mọi cách để tìm ra nó, thậm chí nếu phải làm gì đó tầm thường như giả vờ ngủ trong khi nằm nghe trộm. Anh vẫn chưa tìm được gì, ngoài việc Payne có “kế hoạch” cho anh.

“Anh có đau đớn gì không ?” Frank hỏi.

Steve cẩn thận quay đầu lại. “Frank ?” Một phần khác của trò chơi, giả vờ anh không nhận ra giọng của người đàn ông kia.

“Đúng.”

“Không, không đau lắm. Hơi chuyếnh choáng.” Điều đó đúng, việc gây mê khiến anh cảm thấy mất sức và buồn ngủ. Nhưng anh có thể buộc bản thân tỉnh táo, và đó là phần quan trọng. Anh thà chịu đau còn hơn mê man đến nỗi không biết chuyện gì diễn ra xung quanh mình. Trải qua hôn mê bởi thuốc an thần giống như một cơn ác mộng tăm tối, trống rỗng, điều mà anh không hề muốn trải nghiệm lần nữa, kể cả nó khá dễ chịu. Ngay cả việc mất trí nhớ cũng vẫn hơn việc hoàn toàn đánh mất bản thân.

“Đó là lần cuối. Không còn ca mổ nào cả, không thêm ống dẫn, không thêm kim truyền. Khi chân anh được tháo bột, anh có thể bắt đầu phục hồi lại trạng thái cũ”. Frank có một chất giọng trầm, và có gì đó thân quen trong giọng nói đó, như thể họ đã biết nhau từ lâu rồi.

Những lời của anh ta gãi đúng chỗ ngứa của Steve, cơ thể trước đây của anh không phải dạng

cơ bắp đồ sộ, nhưng nhanh nhẹn và bền bỉ, một sức khỏe sắt đá đã giữ anh tiếp tục tiến lên trong khi những người đàn ông khác đã ngã quỵ.

"Jay có gặp nguy hiểm không ?" anh hỏi, bỏ qua sự thận trọng để dẫn dắt câu chuyện thẳng đến vấn đề quan trọng nhất đối với anh lúc này.

"Bởi vì những gì có thể anh đã chứng kiến ?"

"Đúng."

"Chúng tôi không nhận thấy bất kỳ nguy hiểm nào", Frank đáp lại, giọng anh ta cẩn trọng. "Anh quan trọng đối với chúng tôi chỉ bởi vì chúng tôi cần biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, và anh có thể cung cấp cho chúng tôi một vài câu trả lời."

Steve cười gượng gạo. "Yeah, tôi biết. Đủ quan trọng để cắt bỏ mọi phiền phức giấy tờ và kết hợp hai, có lẽ là ba, cơ quan riêng rẽ, cũng như kéo người từ các quân chủng khác nhau và khu vực cơ mật. Tôi chỉ là một kẻ qua đường ngây thơ, phải không ? Jay có thể tin điều đó, nhưng tôi thì không. Vậy bỏ cái mấy cái thứ tào lao đó đi và cho tôi câu trả lời có hoặc không. Jay có gặp nguy hiểm gì không ?"

"Không", Frank trả lời chắc chắn, và sau một giây Steve gật nhẹ, đó là tất cả những gì anh có thể xoay sở được. Bỏ qua những gì Frank đang che đậy, anh ta vẫn mến nàng và bảo vệ nàng. Jay đủ an toàn. Steve có thể giải quyết với những vấn đề còn lại sau, Jay là tất cả vấn đề lúc này.

Đôi chân anh gầy và yếu sau sáu tuần bị bọc trong thạch cao, anh đưa tay xuống, để bản thân làm quen với sự nhẹ nhàng khác thường này. Anh có thể chuyển động chân, nhưng cử động của anh lóng ngóng và khó kiểm soát. Những ngày qua anh vẫn ngồi trên xe lăn hoặc trong chiếc ghế cạnh giường, để cơ thể điều chỉnh với chuyển động và tư thế khác. Bàn tay anh đã đủ lành để anh có khả năng đứng dựa vào một cái khung tập đi, dù chỉ trong vài phút mỗi ngày. Quĩ kiến thức của anh cứ tăng lên. Giờ đây anh biết ngay cả khi mình phải cúi xuống để giữ cái khung, anh vẫn cao hơn Jay vài inch. Anh muốn kéo nàng vào trong vòng tay mình và giữ nàng dựa vào anh, để cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng thích nghi với tầm vóc của anh khi anh cúi đầu xuống hôn nàng. Anh vẫn đang kiềm chế, để mọi chuyện diễn ra từ từ, nhưng bây giờ đã đến điểm giới hạn cuối cùng.

Jay quan sát anh xoa bóp đùi và bắp chân, những ngón tay dài của anh xoa bóp những cơ với những cái vuốt ve chắc chắn. Anh có một buổi tập trị liệu vào buổi chiều, nhưng anh không hề đợi cho đến khi một ai đó khác đến làm công việc đó cho anh. Anh giống như một cái lò xo kể từ ngày ca mổ mắt của anh kết thúc : căng thẳng, chờ đợi, nhưng vẫn cứng rắn kiềm chế. Đã một tháng rưỡi trôi qua từ ngày vụ nổ xảy ra, và có lẽ nếu là người khác thì họ vẫn nằm trên giường và uống thuốc giảm đau, nhưng Steve đã thúc ép bản thân ngay từ giây phút anh tỉnh lại. Hai bàn tay anh vẫn còn nhạy cảm lắm, nhưng anh sử dụng chúng và không hề nhăn nhó vì đau. Xương sườn và chân anh đau, nhưng anh không hề để điều đó ngăn anh lại. Anh không hề

than phiền về những cơn đau đầu, dù rằng Thiếu tá Lunning đã từng cảnh báo Jay anh có thể sẽ bị đau đầu trong vài tháng.

Nàng liếc nhìn đồng hồ. Anh đã xoa bóp chân mình trong khoảng nửa giờ đồng hồ. "Em nghĩ thế là đủ rồi", nàng kiên quyết nói. "Anh có muốn về giường không ?"

Anh ngồi thẳng dậy trên chiếc xe lăn và nhe răng ánh lên một nụ cười nhăn nhở. "Bé yêu, anh ngán cái giường đó lắm rồi, cách duy nhất em có thể bắt anh quay lại đó là nếu em trườn vào đó với anh."

Anh nhìn thật nam tính một cách xấu xa đến nỗi nàng cảm thấy bản thân yếu dần ngay cả khi nàng cố cảnh báo mình chống lại sức quyến rũ của anh. Anh không hề sử dụng sức lôi cuốn của mình như một chiến binh bị thương để mời gọi nàng. Nàng thậm chí còn không thể nhìn vào anh mà không run rẩy khớp gối, và thỉnh thoảng cái cách mà nàng cảm nhận về anh tuôn trào trong nàng như nước triều lên, ham muốn và đau đớn nhanh chóng trộn lẫn với nhau đến nỗi nàng gần như rên rỉ thành tiếng. Mỗi ngày anh trở nên khỏe mạnh hơn, mỗi ngày anh chinh phục một khu vực mới, sử dụng ý chí của mình vượt lên tất cả mọi mặt trong cuộc sống của anh. Có cả ngạc nhiên và sợ hãi khi quan sát anh và nhận ra sức mạnh ý chí mà anh dùng giải quyết tình thế của mình. Anh quá tự chủ và cương quyết đến gần như lạnh lùng, nhưng cùng lúc đó anh để nàng thấy phần tình cảm con người trong anh lớn đến thế nào, anh dựa vào nàng nhiều hơn cả những gì nàng đã từng tưởng tượng, và cả những yếu điểm anh để cho nàng thấy còn hơn tất cả bởi nàng biết nó hiếm thấy đến mức nào.

"Lấy cái khung tập đi cho anh", lúc này anh ra lệnh, hướng đôi mắt bị băng về phía nàng đầy kỳ vọng, như thể chờ nàng phản đối.

Jay mím môi, nhìn thẳng vào anh, rồi nhún vai và đặt bộ khung ngay trước mặt anh. Nếu anh bị đau, đó sẽ là lỗi của chính anh vì từ chối thừa nhận giới hạn của chính mình. "Được thôi", nàng bình thản nói. "Cứ thẳng tiến và ngã đi. Làm gãy chân anh lần nữa, làm nứt sọ lần nữa và tiêu tốn thêm vài tháng nữa ở đây. Em chắc chắn điều đó sẽ làm các y tá vô cùng xúc động đấy."

Anh cười khúc khích trước giọng lưỡi chua cay của nàng, một phản ứng đã trở nên ngày càng thường xuyên hơn khi anh lành lại. Anh coi nó như một thước đo sự phục hồi của chính anh, khi anh vẫn còn ốm và vô dụng, nàng không hề từ chối anh bất kỳ điều gì. Anh thích tìm ra những phần chua cay này trong tính cách của nàng. Một người đàn bà thụ động không hợp với anh tý nào, nhưng Jay hợp với anh trên mọi phương diện, mọi thời điểm.

"Anh sẽ không ngã", anh cam đoan, nâng bản thân đến vị trí cao hơn. Anh phải dựa toàn bộ trọng lượng cơ thể lên hai cánh tay, nhưng đôi chân anh di chuyển khi anh bảo chúng phải di chuyển. Lóng ngóng, đúng vậy, nhưng theo ý muốn của anh.

"Và annnh taaa bưướơc điiii vvvvà *vấp ngã* !" Jay hò reo bắt trước giống một phát thanh

viên trên trường đua, rõ ràng là cáu kỉnh.

Anh cười sằng sặc và vấp ngã thật, nhưng kịp với lấy chiếc khung tập đi. “Em có bổn phận dẫn đường cho anh cơ mà, đâu được đứng đó và giễu anh.”

“Em từ chối giúp anh ép bản thân quá mức. Nếu anh ngã, đó là lỗi của anh.”

Một nụ cười cong cong nở trên môi anh và tim nàng đập nhanh hơn trước sự quyến rũ gian xảo trên mặt anh. “Ah, bé yêu à”, anh phỉnh phờ. “Anh không thúc ép mình quá mức, anh hứa mà. Anh biết mình có thể làm đến đâu. Đến đây nào, giúp anh đi xuống hành lang.”

“Không”, nàng nói một cách kiên quyết.

Hai phút sau nàng lại đang bước chậm rãi bên cạnh anh trong khi anh tập luyện cùng chiếc khung tập đi, và đôi chân bất đắc dĩ của anh, bước xuống hành lang. Cuối hành lang, người bảo vệ quan sát một cách cảnh giác, kiểm tra tất cả mọi người và mọi thứ. Mỗi lần Steve rời phòng anh đều như thế, dù anh không hề nhận ra rằng mình được bảo vệ vô cùng chặt chẽ. Jay cảm nhận được một cơn ớn lạnh khi ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt của người bảo vệ và anh ta lịch sự cúi đầu, bất kể mọi thứ có vẻ bình yên đến mức nào, sự có mặt của những người bảo vệ này đều nhắc nhở nàng rằng Steve đã dính líu đến một điều gì đó cực kỳ nguy hiểm. Liệu chứng mất trí nhớ của anh có khiến anh gặp nhiều nguy hiểm hơn không ? Anh thậm còn không biết mình bị đe dọa. Không có gì lạ khi những người bảo vệ đó làm nàng kinh sợ. Đây là tất cả những phần của cái khu vực màu xám rộng lớn mà Frank vẫn chưa giải thích, nhưng nàng biết nó ở đó.

“Đến đây là đủ rồi”, Steve nói, và thận trọng quay người lại. Anh quay người lại đúng 180 độ và bước thêm hai bước nữa trước khi ngừng hẳn, đầu anh quay lại nhìn nàng. “Jay ?”

“Xin lỗi.” Nàng cấp tốc di chuyển đến bên cạnh anh. Làm sao anh biết khi nào thì nên quay đầu ? Tại sao anh không hề do dự với những chuyển động của anh ? Anh chậm rãi bước đi, vẫn gần như đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể vào hai cánh tay và bàn tay, nhưng anh dường như cực kỳ thong thả và chắc chắn. Anh đi chậm bởi những vết thương của anh nhưng không hề khó khăn. Anh không cho phép bản thận chịu thua. Anh sẽ giải quyết vấn đề theo cách của riêng anh, và chiến thắng, bởi anh không chấp nhận những kết quả kém hơn.

Jay càng nhận thấy rõ sự kiên định trong anh vào những ngày tiếp theo khi anh luyện tập những bài tập vật lý trị liệu. Những nhà vật lý trị liệu thử ngăn anh luyện tập quá mức nhưng Steve khăng khăng làm mọi việc theo cách của riêng anh. Anh bơi nhiều vòng, tự định hướng bằng giọng Jay, và tập đi không ngừng nghỉ trên máy tập. Đến ngày thứ ba anh vứt bỏ hoàn toàn chiếc khung tập đi và thay thế nó bằng Jay. Cười nhăn nhở trong khi anh vòng tay quanh vai nàng, anh giải thích rằng ít nhất nếu anh ngã thì cũng có nàng làm đệm.

Anh tăng cân một cách nhanh chóng từ ngày ống lưu dẫn được lấy ra khỏi cổ họng anh, và

giờ đây anh lấy lại sức khỏe của mình cũng mau lẹ như vậy. Jay cảm thấy như thể nàng có thể thấy sự khác biệt trong anh từng ngày. Ngoại trừ lớp băng trên mắt anh, anh dường như hoàn toàn bình thường, nhưng nàng biết mọi vết sẹo được giấu bên trong tấm chăn đổ nhiệt mà Frank đã mua cho anh. Đôi bàn tay anh vẫn còn mang màu hồng của những vết bỏng, và chất giọng bị hư hại nghiêm trọng của anh sẽ không bao giờ khá lên được. Cũng như những ký ức của anh không hề cho thấy bất kỳ dấu hiệu trở lại nào. Không có một tia ký ức hay một chút dấu hiệu nào. Nó như thể anh vừa mới được sinh ra khi anh tranh đấu tìm đường thoát khỏi tình trạng hôn mê để đáp lại tiếng nói của nàng, và chẳng có gì tồn tại trước đó.

Thỉnh thoảng, khi quan sát anh lúc anh tập luyện với sự nghiêm khắc đáng sợ của mình, nàng bắt gặp bản thân hy vọng rằng trí nhớ của anh *sẽ không* trở lại, và rồi cảm giác tội lỗi gặm nhấm nàng. Nhưng lúc này anh dựa vào nàng quá nhiều, và nhỡ khi anh bắt đầu nhớ lại, sự gần gũi giữa họ liệu có nhạt phai đi. Thậm trí ngay cả khi nàng cố thử bảo vệ mình khỏi sự gần gũi đó, nàng vẫn trân trọng mọi khoảnh khắc và muốn nhiều hơn. Nàng bị bắt lại trong gọng kìm khó xử của chính bản thân nàng và nàng không thể quyết định được làm sao để có được tự do. Nàng có thể bảo vệ bản thân và bước khỏi đây, hoặc nàng có thể vồ lấy bất kỳ thứ gì mà nàng có thể với tới, nhưng nàng không thể quyết định xem mình nên làm gì. Tất cả những gì nàng có thể làm là chờ đợi, và trông nom anh với sự dữ dội ngày càng tăng.

Vào ngày lớp băng sắp được tháo khỏi mắt anh, anh thức dậy lúc bình minh và đi đi lại lại không ngừng nghỉ quanh phòng. Jay cũng đến đó sớm, cảm thấy lo lắng khắc khoải như anh vậy, nhưng nàng buộc bản thân ngồi im. Cuối cùng anh bật TV và tập trung lắng nghe chương trình thời sự buổi sáng, chân mày anh nhíu lại thành một cái cau mày.

“Tại sao gã bác sĩ quái quỉ đó không đến nhanh đi ?” anh càu nhàu.

Jay nhìn vào đồng hồ. “Vẫn còn sớm mà. Thậm chí anh còn chưa ăn sáng.”

Anh khẽ chửi thề và lùa những ngón tay qua tóc mình. Nó vẫn còn khá ngắn và chưa thể coi là ưa nhìn được, nhưng dài vừa đủ để che đi vết sẹo cắt ngang đầu anh, mái tóc anh sẫm màu và bóng bẩy, không phai dưới ánh mặt trời, và bắt đầu có dấu hiệu hơi gợn sóng. Anh lại đi loanh quanh thêm một lúc nữa, rồi dừng lại bên cửa sổ và gõ gõ những ngón tay trên khung cửa. “Là một ngày nắng đẹp phải không em ?”

Jay nhìn vào bầu trời xanh qua khung cửa. “Vâng, và cũng không quá lạnh, nhưng dự báo thời tiết nói chúng ta có thể có chút tuyết vào cuối tuần.”

“Hôm nay là ngày bao nhiêu ?”

“29 tháng giêng.”

Những ngón tay anh tiếp tục gõ nhẹ vào khung cửa sổ. “Chúng ta sẽ đi đâu ?”

Jay ngơ ngác. “Đi đâu ?”

“Khi họ cho anh ra viện. Chúng ta sẽ đi đâu ?”

Nàng cảm thấy bàng hoàng như thể nhận một cái tát vào mặt khi nàng nhận ra anh sẽ được ra viện trong vòng vài giờ nữa nếu như mọi thứ đều ổn với mắt anh. Căn hộ Frank đã thuê cho nàng thì nhỏ xíu, chỉ có một phòng ngủ, nhưng đó không phải điều làm nàng hoảng sợ. Nếu như Frank định đưa Steve rời khỏi nàng ? Cứ cho là anh ta đã từng một lần nói gì đó về việc nàng ở cạnh Steve cho đến khi trí nhớ của anh trở lại, nhưng từ khi đó đến giờ điều đó không hề được nhắc đến. Liệu kế hoạch của anh ta có còn giữ nguyên ? Nếu là như vậy, anh ta định để Steve ở đâu ?

“Em không biết chúng ta sẽ đi đâu”, nàng yếu ớt đáp lại. “Họ có thể sẽ gửi anh đến đâu đó…” Giọng nàng lạc đi trong sự lặng im khổ sở.

“Quá tệ nếu mấy tên đó làm thế”. Anh quay lại từ phía cửa sổ, và có gì đó gây chết người trong chuyển động của anh, một vẻ duyên dáng và đầy sức mạnh của thú săn mồi. Nàng nhìn anh, bóng anh trải dài dưới ánh sáng, và cổ họng nàng thắt lại. Anh đã trở nên cứng cỏi hơn nhiều đến nỗi điều đó gần như làm nàng hoảng sợ, nhưng cùng với nó, mọi thứ về anh kích thích nàng. Nàng yêu anh quá nhiều đến nỗi điều đó khiến nàng đớn đau, sâu thẳm trong lồng ngực, và nó ngày càng tệ hơn.

Một y tá đem bữa sáng đến cho anh, rồi nháy mắt với Jay. “Tôi thấy rằng cô đến đây sớm, vì vậy tôi đem thêm một phần nữa lên. Tôi sẽ chẳng kể lại cho ai nếu cô không kể đâu.” Cô ta đưa ra một phần bữa sáng nữa, mỉm cười khi Jay cảm ơn. “Hôm nay là ngày quan trọng”, người y tá vui vẻ nói. “Có thể gọi đây là bữa ăn mừng trước.”

Steve cười toe toét. “Cô mong đợi vứt bỏ được tôi đến thế sao ?”

“Anh đã tỏ ra là một thiên thần đúng nghĩa. Chúng tôi sẽ nhớ những cái bánh sữa nhỏ của anh lắm, nhưng này, dễ đến, dễ đi phải không nào.”

Một chút ửng hồng hiện lên trên má Steve, và người y tá cười vui vẻ khi cô ta rời khỏi phòng. Jay cười khúc khích khi nàng trải dao nĩa bạc và sắp xếp chúng trên chiếc khay khi anh tập tìm chúng.

“Đem những cái bánh sữa đẹp đẽ của anh đến đây và ăn bữa sáng của mình đi”, nàng ra lệnh, và vẫn cười khúc khích.

“Nếu em thích chúng, cứ nhìn no mắt đi”, anh mời mọc, quay vòng và nhấc cánh tay lên để nàng thực sự có một tầm nhìn tuyệt hảo về cặp mông căng tròn rắn chắc của anh. “Thậm chí anh còn để em chạm vào nữa cơ.”

“Cám ơn, nhưng thức ăn còn hấp dẫn hơn cặp mông của anh. Anh không đói sao ?”

“Sắp chết đói rồi.”

Họ ăn nhanh bữa sáng, và rồi anh lại nhanh chóng đi lại loanh quanh trong căn phòng nhỏ, sự bồn chồn của anh khiến căn phòng dường như còn trở nên nhỏ hơn. Sự nôn nóng trong anh như một lực hữu hình, dựng đứng mọi thứ xung quanh anh. Anh đã trải qua quá nhiều tuần nằm bất động, hoàn toàn vô dụng và mù lòa, thậm chí không có khả năng tự ăn. Giờ đây anh lại có thể chuyển động, và chỉ trong một vài phút nữa thôi anh biết khả năng nhìn của anh sẽ có thể được khôi phục lại. Các bác sĩ chắc chắn rằng những ca phẫu thuật đều thành công, nhưng cho đến khi băng được tháo và anh thực sự có thể nhìn, Steve sẽ chưa thực sự tin điều đó. Sự đợi chờ mòn mỏi và bất an đang ăn mòn anh. Anh muốn được nhìn. Anh muốn được biết Jay trông như thế nào, anh muốn được đặt một khuôn mặt vào trong giọng nói. Nếu anh không bao giờ có thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác, anh cần được nhìn thấy khuôn mặt nàng, dù chỉ trong một khoảnh khắc. Mọi tế bào trong anh đều biết nàng, có thể cảm nhận sự hiện diện của nàng; nhưng dù cho nàng đã tự miêu tả bề ngoài cho anh, anh vẫn cần có hình ảnh khuôn mặt của nàng trong tâm trí. Phần còn lại của những ký tức bị biến mất của anh không hề ám ảnh anh nhiều như những ký ức về Jay mà anh đã mất, và phần khó chịu nhất của tất cả những thứ đó là anh không thể nhớ ra khuôn mặt của nàng. Nó như thể anh đã mất đi một phần của chính anh.

Anh ngẩng đầu lên như một con thú đang phòng thủ khi anh nghe thấy cánh cửa phòng được mở ra, và căn phòng vang lên tiếng cười của ông bác sĩ phẫu thuật. “Tôi gần như cho rằng chắc chắn là anh đã tự mình lột lớp băng đó ra rồi.”

“Tôi không muốn cướp đi vinh dự của ngài đâu”, Steve nói. Anh đứng im, cực kỳ bất động.

Jay cũng ngồi im như anh vậy, sự căng thẳng cuộn lên trong nàng khi nàng quan sát bác sĩ phẫu thuật, một y tá, Thiếu tá Lunning và Frank cùng bước vào phòng. Frank đang mang một chiếc túi với tên một cửa hàng tạp hóa trong vùng đính trên nó, và anh ta đặt chiếc túi lên giường. Không hề hỏi, Jay biết nó chứa những bộ quần áo bình thường dành cho Steve, và nàng thầm cảm ơn Frank vì đã tính trước đến chuyện đó, bởi nàng không hề nghĩ đến.

“Ngồi xuống đây, xoay lưng anh về phía cửa sổ”, vị bác sĩ phẫu thuật nói, hướng dẫn Steve đến chỗ chiếc ghế. Khi Steve đã ngồi ổn định, vị bác sĩ lấy ra một đôi kéo, cắt xuyên qua lớp gạc và dải băng mỏng ở trán Steve rồi cẩn thận dịch chuyển lớp băng ngoài để không làm rối lớp đệm trên mắt anh hay khiến những dải băng thắt chặt vào da anh. “Nghiêng đầu một chút đi”, ông ta bảo.

Những chiếc móng tay của Jay bấm sâu vào trong lòng bàn tay nàng và ngực nàng thì nhói đau. Lần đầu tiên nàng được nhìn thấy khuôn mặt anh mà không có những lớp băng, thậm chí cả những mảnh gạc nhỏ bám chặt vào mắt anh và che đi phần trán và lông mày của anh, cũng như phần gò mà và sống mũi của anh. Anh đã từng là một người đẹp trai, nhưng giờ đây anh

không còn như vậy nữa. Mũi anh không được thẳng lắm, và họ đã làm sống mũi anh cao hơn trước khi vụ nổ xảy ra một chút. Gò má anh trông cao hơn. Hơn tất cả, mặt anh nhiều góc cạnh hơn trước đây, sự biến dạng trên khuôn mặt anh thật rõ rệt.

Một cách từ từ vị bác sĩ lấy lớp đệm gạc ra, rồi lau mắt của Steve với vài loại dung dịch nào đó. Hai mi mắt của Steve trông thâm hơn một chút và mắt anh có vẻ trũng hơn trước đây.

"Kéo rèm cửa lại", vị bác sĩ trầm tĩnh nói, và người y tá kéo ngang tấm màn che trên cửa sổ lại, làm căn phòng tối đi. Rồi ông ra bật chiếc đèn mờ trên giường.

"Được rồi, bây giờ anh có thể mở mắt ra. Từ từ thôi. Để chúng làm quen với ánh sáng. Rồi chớp mắt cho đến khi chúng nhìn được."

Steve khẽ mở mắt rồi chớp chớp mắt. Anh thử lại lần nữa.

"Chết tiệt, chói quá", anh nói. Rồi anh mở hẳn mắt ra, chớp mắt cho đến khi chúng nhìn được và anh quay mặt về phía Jay.

Nàng ngồi đông cứng và hơi thở như ngừng lại. Nó giống như nhìn vào đôi mắt chim ưng, gặp phải ánh nhìn dữ dội của loài chim ăn thịt, một con dã thú. Chúng là đôi mắt của người đàn ông nàng yêu nhiều đến mức nhức nhối, và sự khiếp sợ khiến máu nàng như đông lại. Nàng vẫn nhớ đôi mắt sẫm màu nâu đậm, nhưng đôi mắt này có màu nâu vàng, lấp lánh như pha lê màu hổ phách. Một đôi mắt đại bàng.

Anh là người đàn ông nàng yêu, nhưng nàng không biết anh là ai, chỉ biết anh không phải là ai.

Anh không phải là Steve Crossfield.

Chương 7

Tim anh gần như ngừng đập. Jay. Khuôn mặt gắn liền với cái tên và giọng nói, cái chạm nhẹ dịu dàng, mùi hương ngọt ngào và khó nắm bắt. Sự tự miêu tả của nàng khá chính xác, dù vậy nó vẫn còn xa so với thực tế. Sự thực thì Jay có một mái tóc màu nâu mật ong dày mượt, đôi mắt xanh dương đậm và một khuôn miệng rộng, mềm dễ bị tổn thương. Chúa ơi, miệng nàng. Nó mọng đỏ và đầy đặn, ngon lành như một trái mận chín. Đó là một cái miệng quyến rũ nhất mà anh từng thấy, và khi anh nghĩ về việc hôn nó, về việc đôi môi đó chạm vào cơ thể anh, cũng đã khiến cho phần thắt lưng của anh trở nên nhức nhối đến đau đớn. Nàng đứng yên bất động, khuôn mặt nàng trắng bệch ngoại trừ đôi mắt xanh sâu thẳm và cái miệng gợi tình đó. Nàng nhìn vào anh như bị thôi miên, ánh mắt không thể rời đi.

"Mọi thứ nhìn thế nào ?" Vị bác sĩ phẫu thuật hỏi. "Anh có nhìn thấy quầng sáng hay cảm thấy mọi thứ lờ mờ không ?"

Anh lờ đi vị bác sĩ và đứng dậy, không hề rời mắt khỏi Jay. Anh sẽ không bao giờ nhìn đủ nàng. Với bốn bước chân anh đã đến được với nàng, và đôi mắt nàng mở to hơn trên khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch khi nàng ngước lên nhìn anh. Anh cố gắng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng và kéo nàng đứng dậy, nhưng sự đề phòng và khuấy động đang đè nặng trong anh, và anh biết những ngón tay mình đang bấu chặt vào phần da thịt mềm mại của nàng. Nàng rên lên một âm thanh rời rạc ; rồi miệng anh phủ kín miệng nàng và cảm giác gợi tình nơi đôi môi đầy đặn của nàng làm anh muốn rên rỉ. Anh muốn được ở riêng với nàng. Nàng đang run rẩy trong vòng tay anh, hai bàn tay nàng đang níu chặt lấy áo anh trong khi nàng dựa vào anh như thể sợ rằng mình có thể ngã.

"Chà, khả năng định hướng của anh vẫn tốt đấy", Frank giễu cợt, và Steve ngước đầu lên khỏi Jay, dù anh vẫn ôm chặt lấy nàng, đầu nàng dựa vào vai anh. Nàng vẫn đang run dữ dội.

"Tôi có thể nói thứ tự ưu tiên của anh ta cũng tốt đấy", Thiếu tá Lunning góp lời, vẫn đang nhăn nhở cười khi ông ta ngắm bệnh nhân của mình với sự thỏa mãn vô cùng. Quá nhiều tuần trôi qua kể từ khi ông ta thật sự nghi ngờ rằng Steve có thể sống sót. Giờ đây nhìn anh ta thế này, đó gần như là một phép màu. Không phải anh đã hoàn toàn phục hồi. Anh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục sức khỏe của mình, cũng như ký ức của anh không hề có dấu hiệu trở lại nào. Nhưng anh vẫn sống, và đang dần khỏe lại.

"Tôi có thể nhìn mọi thứ khá rõ", Steve nói, giọng anh khó chịu hơn bình thường khi anh nhìn quanh phòng bệnh, căn phòng đã là nhà của anh trong những ngày qua hơn là anh cần nhớ. Mặc dù nó trông khá ổn. Anh đã rèn luyện bản thân thử hình dung mọi thứ trong trí óc, để định hình mọi thứ xung quanh đến nỗi mà anh luôn biết anh đang ở chỗ nào trong phòng, và bức tranh trong tâm tưởng của anh chính xác một cách xuất sắc. Màu sắc lại là một phần đáng kinh ngạc đến kỳ quặc khác, dù cho, anh không hề hình dung ra màu sắc, chỉ có sự hiện diện của những vật thể.

Vị bác sĩ phẫu thuật hắng giọng. “Ah… Liệu anh có thể ngồi xuống một lúc được không, Ngài Crossfield ?”

Steve thả Jay ra, và nàng run run ngồi xuống, nắm chặt tay cầm của chiếc ghế chặt đến nỗi những khớp ngón tay của nàng trở nên trắng bệch. Họ đã sai ! Anh không phải là Steve Crossfield ! Cơn hoảng loạn làm nàng không nói nên lời, nhưng khi nàng quan sát vị bác sĩ phẫu thuật khám cho Steve – không, *không phải* Steve ! - sự tự chủ trở lại và nàng định mở miệng để nói với anh rằng một sai lầm nghiêm trọng đã xảy ra.

Rồi Frank cử động, nghiêng đầu để quan sát vị bác sĩ, và chuyển động đó đã làm nàng chú ý. Băng giá lan tỏa trong huyết mạch, não nàng dường như đông lại lần nữa, nhưng một ý nghĩ vẫn thành hình : nếu nàng nói với họ rằng nàng đã sai, rằng người đàn ông này không phải chồng cũ của nàng, nàng sẽ không còn giá trị để họ sử dụng. Anh sẽ bị đưa đi, và nàng sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh nữa.

Nàng bắt đầu rùng mình dữ dội. Nàng yêu anh. Nàng không biết anh là ai nhưng nàng yêu anh, và nàng không thể từ bỏ anh. Nàng cần phải nghĩ, dù lúc này nàng không thể nghĩ gì được. Nàng cần được ở một mình, tránh xa khỏi mọi con mắt đang quan sát, có vậy nàng mới có thể xử lý với cơn hoảng loạn khi nhận ra rằng Steve …. Chúa ơi, Steve đã chết ! Và người đàn ông trong vị trí của anh là một người xa lạ.

Nàng đứng dậy vội vàng đến nỗi chiếc ghế của nàng bị lún cong hai chân ghế trước khi bật lại về phía trước. Năm khuôn mặt hoảng hốt quay qua nhìn nàng khi nàng len về phía cửa như một tù nhân tìm đường trốn chạy. “Em… em chỉ cần chút cà phê thôi”, nàng hổn hển nói bằng một chất giọng gượng ép. Nàng lao ra khỏi cửa, lờ đi tiếng gọi khản đặc của Steve.

Anh không phải là Steve. Anh không phải là Steve. Một sự thật giản đơn đang phá hủy, chấn động đến tận tâm can nàng.

Nàng chạy qua hành lang đến khu vực chờ của khách và vội vàng ngồi lên một trong những chỗ ngồi không được thoải mái. Nàng cảm thấy lạnh và tê cóng, cảm thấy buồn nôn, như thể nàng sắp nôn đến nơi.

Anh là ai ? Hít một hơi dài, nàng thử nghĩ một cách mạch lạc. Anh không phải Steve, vậy thì anh hẳn phải là điệp vụ người Mĩ mà Frank đã từng nhắc đến. Điều đó có nghĩa là anh đã lún sâu vào tình huống đó, là người duy nhất trên thế giới biết chuyện gì đã xảy ra, trong trường hợp anh lấy lại được trí nhớ. Liệu anh có thể gặp nguy hiểm nếu bất cứ ai – có lẽ là một hay nhiều người, những người đã dựng nên vụ nổ gần như suýt giết chết anh - biết rằng anh vẫn còn sống ? Cho đến khi anh hồi phục trí nhớ, anh sẽ không thể nhận ra kẻ thù của mình, sự bảo vệ tốt nhất mà anh có lúc này là nhân dạng giả mà anh đang mang trên mình. Nàng không thể đặt anh vào nguy hiểm thêm được nữa, cũng như không thể từ bỏ anh.

Thật là sai trái khi làm ra vẻ anh là một ai đó không phải là anh. Bằng cách giữ kín bí mật này

nàng đã phản bội lại Frank, người mà nàng mến, nhưng trên tất cả nàng đã phản bội Steve … *đáng ghét*, nàng ghét gọi anh như thế, nhưng còn cái tên nào khác nàng có thể gọi anh ? Nàng phải tiếp tục nghĩ anh là Steve. Nàng đang phản bội anh bằng việc đặt anh vào một cuộc đời không phải của anh, có lẽ thậm chí gây trở ngại cho việc hồi phục hoàn toàn của anh. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng nếu anh biết, nếu như có ngày anh phục hồi trí nhớ. Anh sẽ biết nàng đã lừa dối anh, rằng nàng đã buộc anh sống một cuộc đời dối trá bằng việc đặt anh vào vị trí chồng cũ của nàng. Nhưng nàng không thể làm cho anh gặp nguy hiểm. Nàng không thể. Nàng yêu anh quá nhiều. Bất kể nàng phải trả giá như thế nào, nàng vẫn phải nói dối để bảo vệ anh.

"Jay."

Đó là giọng *của anh*, chất giọng thô như sỏi đã ám ảnh nàng mỗi đêm trong những giấc mơ ngọt ngào. Lặng người nàng quay đầu và nhìn vào anh, vẫn còn choáng váng đến nỗi nàng không để ý đến vẻ mặt của mình. Nàng yêu anh. Khi yêu Steve, với ham muốn kích thích của anh ấy mà nàng không thể đáp lại, điều đó đã đủ tệ rồi, vậy mà nàng đã làm gì đây, để bản thân yêu người đàn ông này, người có cuộc sống luôn chứa đầy nguy hiểm ? Nàng đã bước ra khỏi bờ vực cảm xúc và giờ đây rơi tự do, không có khả năng tự cứu lấy chính mình.

Anh choán hết ngưỡng cửa phòng chờ. Giờ đây nàng đã biết, nàng đã thấy điểm khác biệt. Anh cao hơn Steve một chút, bờ vai rộng hơn và ngực sâu hơn, cơ bắp hơn. Quai hàm của anh vuông vắn hơn, và miệng anh đầy đặn hơn. Đáng lý chỉ cần qua miệng anh nàng đã phải nhận ra, hình dáng của nó không hề bị thay đổi bởi những ca phẫu thuật. Một cảm giác đau đớn là lạ tràn đầy trong nàng khi nàng nhận ra thậm chí nàng còn không biết trước đây anh trông như thế nào. Liệu gò má anh có cao và dễ nhận ra, mắt anh có sâu, mũi anh có hơi lệch như vậy không ? Mặt anh bây giờ hơi méo và thô nhám, có phải nó đã bị thay đổi quá nhiều không ?

"Có chuyện gì không ổn vậy, bé yêu ?" anh hạ thấp giọng, ngồi xổm trước mặt nàng và nắm lấy bàn tay nàng. Đôi lông mày thẳng dày của anh nhíu lại thành một cái cau mày khi anh cảm nhận được sự lạnh giá trên những ngón tay nàng.

Nàng nuốt khan, những cơn rùng mình xuyên qua nàng. Ngay cả khi ngồi xổm xuống, anh vẫn cao gần bằng nàng. Cảm giác sức mạnh, sự nguy hiểm của anh đang áp đảo nàng. Nó đã bị che đậy một phần trong khi mắt anh còn được băng lại, nhưng giờ đây, với ý chí dữ dội sáng bừng trong đôi mắt nâu vàng đó, nàng cảm nhận được toàn bộ sức mạnh của anh.

"Em vẫn ổn" nàng cố nói. "Chỉ là nó đột ngột quá. Em đã quá lo lắng."

Anh thả tay nàng ra và trượt lòng bàn tay anh lên trên cánh tay nàng. "Anh muốn nhìn thấy em nhiều đến nỗi anh không có thời gian để mà lo lắng", anh thì thầm. Sự ve vuốt bởi bàn tay to lớn của anh làm ấm cánh tay nàng, và nàng cảm thấy sức nóng của đôi chân anh khi chúng áp sát vào chân nàng. "Em đã kể cho anh về đôi mắt xanh của em, nhưng em không có kể cho anh về miệng em."

Anh đang nhìn vào miệng nàng. Nàng cảm thấy môi mình bắt đầu run. “Miệng em thì làm sao ?”

“Nó gợi tình làm sao”, anh khẽ nói, và cúi người về phía trước. Lần này nụ hôn của anh kiên quyết, kiếm tìm, buộc nàng phải đáp lại sự công kích dữ dội của anh và hé mở môi nàng cho lưỡi anh. Mọi thớ thịt của nàng run lên vì khoái lạc ngay cả khi một tiếng chuông báo động yếu ớt bắt đầu rung lên. Trong khi anh còn đang trên đà hồi phục và rất cần sự động viên của nàng, anh đã năn nỉ, đòi hỏi những nụ hôn của nàng và sự tiếp xúc thân mật của nàng. Giờ đây anh không đòi hỏi, và nàng nhận ra rằng suốt thời gian qua anh đã luôn kiềm nén lại. Anh muốn nàng, và anh đang đuổi theo nàng với ý định đoạt được những gì anh muốn.

Anh đứng dậy, vòng kìm kẹp mạnh mẽ của anh kéo nàng cũng đứng dậy theo, mà không hề phá vỡ sự tiếp xúc với miệng nàng. Anh hôn nàng với sự kiên quyết mạnh mẽ của một người đàn ông có ý định đưa người đàn bà của anh ta lên giường, nới lỏng mọi sự kiềm chế, đòi hỏi nhiều hơn nữa. Jay níu lấy bờ vai anh, mọi giác quan của nàng đang bơi dưới áp lực của cơ thể anh. Anh di chuyển hông mình, tìm kiếm cái ôm của nàng, và rên rỉ nặng nhọc trong họng khi phần da thịt căng phồng của anh tìm thấy phần khe ấm áp nơi đỉnh giữa hai bắp đùi nàng. Nàng cũng sẽ rên rỉ như anh, nếu như nàng có thể thở. Một sự điên cuồng hoang dại và nóng bỏng đang cuộn xoáy qua huyết quản nàng, cám dỗ nàng quên đi mọi thứ trong sự ham muốn mạnh mẽ đầy đòi hỏi để thỏa mãn cơn đói khát mà anh đã khuấy động.

Một người đàn ông và một phụ nữ bước vào phòng chờ; người đàn ông bước qua họ mà không liếc nhìn, nhưng người phụ nữ dừng lại và đỏ mặt trước khi nhìn ra chỗ khác và vội vã rời đi. Steve ngẩng đầu lên, đôi tay anh nới lỏng và một nụ cười cong có chút giễu cợt nở trên môi anh. “Anh nghĩ chúng ta cần về nhà đấy”, anh nói.

Nàng lại bắt đầu hoảng sợ. Nhà ? Hay là họ mong nàng đưa anh về căn hộ nhỏ với một phòng ngủ mà nàng đã ở trong suốt hai tháng qua ? Hay rốt cuộc thì họ sẽ tách anh khỏi nàng, để hoàn thành quá trình hồi phục ở nơi nào đó mà nàng không biết ?

Hai người rời khỏi phòng chờ và tìm thấy Frank đứng kiên nhẫn dựa lưng vào tường, đang chờ họ. Anh ta đứng thẳng dậy và mỉm cười, nhưng đôi mắt anh ta ánh lên sự cảm thông khi anh ta nhìn vào Jay.

“Đỡ hơn chưa ?”

Nàng hít một hơi dài. “Tôi không chắc. Nói cho tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra, rồi tôi sẽ nói cho anh biết tôi cảm thấy thế nào.”

Steve vòng tay qua eo nàng. “Đừng lo lắng, cưng à. Họ sẽ không gửi anh đi bất cứ đâu mà không có em. Phải không, Frank ?” Anh đặt câu hỏi một cách nhẹ nhàng, nhưng có chất thép đâu đó ẩn dưới âm giọng anh, và đôi mắt nâu vàng của anh nheo lại.

Frank nhìn lại anh với sự hóm hỉnh châm biếm. “Điều đó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu tôi đâu. Hãy quay lại phòng anh và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Một lần nữa khi họ đứng đằng sau cánh cửa đã khép kín, Frank bước đến cửa sổ, kéo tấm màn và nhìn ra ngoài, nheo mắt trước luồng sáng chói chang của ánh mặt trời mùa đông. “Đầu tiên, anh phải để cho ông bác sĩ phẫu thuật hoàn tất việc kiểm tra mắt anh”, anh ta nói, và liếc nhìn Steve. “Và anh cần một đợt khám tiếp theo vào tuần tới, nhưng tôi sẽ sắp xếp việc đó.”

Steve làm điệu bộ thiếu kiên nhẫn, và Frank hoàn toàn đoán được động tác đó có nghĩa gì. Anh ta giơ cả hai tay lên, biện minh bằng một hành động tránh né. “Hiểu mà, hiểu mà. Chúng tôi muốn giữ anh ở một nơi an toàn, nhưng cũng phải trong tầm kiểm soát của chúng tôi. Nếu anh đồng ý, chúng tôi định đưa anh đến một nhà an toàn ở Colorado.”

Jay cảm thấy chóng mặt, và nàng vội vàng ngồi xuống. Colorado ? Cuộc đời nàng đã đảo lộn hoàn toàn trong hai tháng qua, vì vậy ý nghĩ về một sự thay đổi nghiêm trọng như vậy đáng lẽ ra không thể làm nàng sửng sốt, nhưng nó vẫn có tác động. Làm thế nào nàng có thể biến mất đến Colorado ? Rồi nàng nhìn lên Steve và biết rằng nàng sẽ đi đến bất cứ đâu nếu có anh. Thật là mỉa mai. Khi nàng vẫn còn kết hôn, điều quan trọng nhất trong cuộc sống của nàng là có thể tìm được một nơi ổn định để xây dựng mối quan hệ với Steve, và cuộc hôn nhân vẫn không thể sống sót. Giờ đây nàng phải làm ra vẻ người đàn ông này là Steve, nhưng nàng lại sẵn lòng từ bỏ mọi thứ cũng như mọi con người nàng biết chỉ để được ở bên cạnh anh. Sự buồn bã đau đớn phủ đầy trong nàng, bởi nàng biết điều này chỉ ra một cách rõ rệt rằng nàng chưa từng thực sự yêu Steve Crossfield thật, dù nàng đã muốn như vậy. Anh ấy đã giữ nàng tránh xa, đơn độc bước trên phần đường của mình và chết một cách trơ trọi mà không có bất cứ ai thực sự gần gũi bên mình.

“Denver ?” Steve đoán.

“Không, thị trấn gần nhất cách căn nhà gỗ khoảng 40 dặm đường, khoảng 15 dặm theo đường hàng không. Nó là một nơi yên tĩnh và thanh bình, sẽ không có ai tạo bất kỳ áp lực nào lên anh cả.”

“Thật là tốt khi người của anh phải làm tất cả những việc này, nhớ nhắc tôi cảm tạ họ khi tôi lấy lại ký ức nhé”, anh dài giọng, ánh nhìn khắc nghiệt thoáng lóe lên trong mắt anh khi anh quan sát Frank .

Frank cười to, nghĩ đến chuyện có những thứ không bao giờ thay đổi được. Ngay cả khi không có ký ức, người đàn ông này vẫn dễ dàng sắp xếp những mảnh ghép lại với nhau. “Tại sao cô không về căn hộ và bắt đầu đóng gói đồ đạc ?” Frank gợi ý Jay, và nhướn đôi lông mày trong nghi hoặc. “Nếu như cô muốn đi đến đó.”

“Cô ấy sẽ đi”, Steve nói dứt khoát, hai tay bắt chéo trong khi anh dựa vào giường. “Hoặc tôi không đi.”

Bởi nàng vô cùng cần cơ hội để được ở một mình và nghĩ, Jay đã trả lời có. Nàng lướt ra khỏi phòng mà không hề nhìn bất kỳ người nào trong hai người đàn ông, sợ rằng họ sẽ nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt nàng.

Steve nhìn Frank trong im lặng một lúc trước khi lồng lên, "Anh nói với tôi là không có chút nguy hiểm nào. Vậy thì tại sao lại phải đến ngôi nhà an toàn ?"

"Theo những gì chúng tôi biết, anh không gặp bất kỳ nguy hiểm…."

"Nghe này, anh có thể ngừng ngay mấy mẩu chuyện tào lao đó", anh ngắt lời. "Tôi là một điệp vụ. Tôi biết tất cả những thứ này.." anh làm điệu bộ miêu tả toàn bộ bệnh viện xung quanh anh "..không phải vì lòng tốt của chính phủ. Tôi biết mấy gã bảo vệ ngoài kia không đứng đó để làm vật trang trí. Tôi cũng biết anh sẽ không chi trả những phí tổn để giấu tôi trong một ngôi nhà an toàn nếu tôi không gặp nguy hiểm, và nếu không vì anh cực kỳ cần đến những thông tin mà tôi có thể có."

Frank trông có vẻ vô cùng thích thú. "Làm sao anh biết những người bảo vệ ở đó ?"

"Tôi nghe thấy họ", Steve đáp lại ngắn gọn.

Bây giờ thì sao ? Frank nhìn vào người đàn ông đã là bạn của anh ta gần mười năm nay và tự hỏi nên kể cho anh bao nhiêu. Không phải tất cả, đó là điều chắc chắn. Cho đến khi Người đó ghìm chặt được Piggot, sự giả trang này vẫn phải tiếp tục bởi nó là sự bảo vệ tốt nhất cho Steve chống lại bất kỳ sự tấn công nào nữa trong cuộc đời anh. Anh biết quá nhiều nên họ không thể bỏ mặc sự an toàn của anh cho số phận được, và để trò giả trang này hoàn thiện, nó phải bao gồm cả Jay nữa. Người đó không bao giờ mạo hiểm tính mạng điệp vụ, hay bạn bè của anh ta, và Steve là cả hai.

"Anh đúng đấy", Frank nói. "Anh là một điệp vụ. Một điệp vụ được huấn luyện ở mức độ cực kỳ cao, và chúng tôi nghĩ rằng thông tin mà anh có được từ nhiệm vụ cuối của mình là vô cùng quan trọng.

"Vậy tại sao lại là nhà an toàn ?" Steve hỏi lần nữa, không cho qua vấn đề đó.

"Bởi vì cái kẻ đã thử làm anh nổ tung đã ẩn mình và vẫn chưa hề lộ diện. Cho đến khi chúng tôi có được hắn, chúng tôi muốn chắc chắn anh được an toàn."

Giống như sấm nổ, sự giận giữ khiến cho mắt anh vàng rực. "Và anh lôi Jay vào chuyện này ?"

Frank quan sát anh một cách thận trọng, bởi anh ta biết rõ người đàn ông này có thể di chuyển nhanh đến mức nào. "Piggot không biết có người sống sót sau vụ nổ. Chúng tôi không muốn mạo hiểm với tính mạng của anh."

Đôi mắt vàng lấp lánh khi nghe đến Piggot. "Piggot. Thế tên của hắn là gì ?"

“Geoffrey.”

Một lần nữa tia lấp lánh đó lại xuất hiện trong mắt của Steve và Frank quan sát tỉ mỉ, băn khoăn liệu việc nhắc đến tên của Piggot có gợi nên bất kì ký ức thật nào không. Nhưng nếu nó có thì Steve cũng giữ nó cho riêng anh. “Tôi muốn xem xét hồ sơ mà các người có về hắn”, anh nói.

“Tôi sẽ xem liệu mình có lấy được giấy phép hay không.”

“Nhưng đừng quá mong chờ, phải không ? Hiện giờ tôi là một người có thể gây nguy hiểm.”

“Đó là cách mà trò chơi diễn ra.”

“Yeah. Bây giờ nói cho tôi nghe tại sao các người lại lôi Jay vào trong cuộc chơi. Cô ấy không biết tôi là một điệp vụ, phải không ?”

“Không. Chúng tôi đưa cô ấy đến để nhận dạng anh. Chỉ đơn giản vậy thôi. Nhưng khi cô ấy ở đây… anh phản ứng với giọng của cô ấy quá mạnh đến mức bác sĩ quyết định sẽ có ích cho anh nếu cô ấy ở quanh. Vì vậy cô ấy ở lại.” Đó là sự thật, trong chừng mực cho phép. Frank chỉ hy vọng Steve sẽ không hỏi thêm quá nhiều câu hỏi nữa. Anh ta đã nói cho anh ta tất cả những gì anh có thể nói mà không được phép của Người đó.

Steve vuốt vuốt quai hàm của mình trong khi anh ngầm liệt kê những gì Frank đã nói cho anh. Nếu anh cảm thấy sự hiện diện của mình gây nguy hiểm cho Jay, anh sẽ tránh xa khỏi nàng ngay lúc này, nhưng anh cảm thấy được sự thành thật của Frank. Người đàn ông kia nghĩ rằng họ đủ an toàn. Nhân tố quyết định là ý nghĩ được ở cùng với Jay trong một ngôi nhà biệt lập, chỉ hai người họ thôi *(wivy : một minh chứng rõ ràng cho định nghĩa của từ ‘đồ cơ hội’)*. Anh sẽ có một cơ hội khác. Anh sẽ lại được học cách làm nàng vui lòng, cũng như những gì làm nàng tức giận. Họ sẽ có một khoảng thời gian được ở bên cạnh nhau. Sau khi anh lấy lại hoàn toàn sức lực và thể lực, họ sẽ nằm dài trên giường trong những buổi sáng lạnh giá và đầy tuyết, rồi làm tình cho đến khi cơ thể họ đẫm mồ hôi kể cả trong bầu không khí lạnh giá, và nàng sẽ trao cho anh tất cả những đam mê mãnh liệt mà anh có thể cảm nhận chúng bên trong nàng. Nàng đưa ra cho thế giới bên ngoài một bề ngoài bình thản, đầy kiểm soát, nhưng có lẽ đó là do anh vẫn chưa thể nhìn rõ con người thực sự của nàng, và vẫn phải tin vào những linh cảm khác của anh, anh cảm nhận được những cảm xúc đang ẩn giấu sâu thẳm bên trong nàng dưới lớp mặt nạ bình tĩnh đó. Có lẽ trước đây anh đã từng ngu ngốc đến nỗi để nàng trượt khỏi đời anh, nhưng sẽ không có lần thứ hai.

“Được rồi”, anh nói một cách chậm rãi. “Vậy chúng ta sẽ đi đến cái ngôi nhà an toàn này. Thế hệ thống an ninh và liên lạc của nó thế nào ?”

“Cửa sổ chống đạn, cửa trước bọc thép. Căn nhà gỗ thì biệt lập, được xây trên đồng cỏ cao. Không có bất kỳ đường nào lên đó, vì vậy sẽ có sẵn một chiếc xe bốn bánh dẫn động cho anh.

Căn nhà có hệ thống phát điện riêng, vì vậy không có bất kỳ hóa đơn điện, nước nào. Anh được nối một ăng-ten thu tín hiệu từ vệ tinh để liên lạc và giải trí, với cả computer và máy phát thanh bằng radio."

Vẻ mặt của Steve khá lãnh đạm khi anh tập trung, xem xét mọi góc cạnh. "Có bất kỳ hệ thống an ninh chủ động nào không, hay chỉ là sự phòng ngừa bị động ?"

"Chỉ là bị động thôi."

"Tại sao không phải là hệ thống cảm ứng nhiệt hay chuyển động ?"

"Ngay từ đầu, căn nhà gỗ này rất an toàn vì nó không tồn tại trong bất cứ hồ sơ nào. Và có rất nhiều thú hoang trong khu vực, chúng chắc chắn sẽ liên tục kích hoạt hệ thống báo động. Chúng tôi có thể lắp hệ thống cảm ứng nhiệt và lập trình hệ thống sao cho âm thanh báo động chỉ vang lên khi có một nguồn nhiệt lớn, nhưng một con hươu sẽ vẫn có thể kích hoạt hệ thống"

"Nơi đó khó tiếp cận đến mức nào ?"

"Chỉ có duy nhất một lối mòn dẫn đến đó, và tôi đã rất tử tế khi gọi nó là lối mòn rồi đấy. Nó uốn quanh từ căn nhà ngang qua đồng cỏ và dốc xuống một ngọn núi trước khi gặp một con đường đất, rồi thêm 20 dặm nữa thì con đường đất mới dẫn đến một đường phụ."

"Vậy thì một tia lade ngang qua lối mòn sẽ báo động cho chúng ta các vị khách, trong khi đó gần như loại bỏ được việc hệ thống báo động bị kích hoạt bởi thú hoang, bằng cách phủ chỉ một dải dày trên con đường mòn."

Frank nhăn nhở cười. "Anh biết, đúng không, rằng chỉ cần một con thỏ nhảy qua cái chùm sáng đó cũng có thể làm bật hệ thống báo động lên ? Được rồi, tôi sẽ lắp đặt một hệ thống báo động bằng tia la-de. Thế anh muốn loại báo động thế nào, nghe được hay nhìn được ?"

"Nghe, nhưng nhỏ tiếng thôi. Và tôi muốn có một máy nhận tín hiệu cầm tay để mang theo mình trong trường hợp tôi phải rời ngôi nhà."

"Với một người mất trí nhớ, anh chắc chắn là nhớ rất nhiều", Frank lầm bầm khi anh ta lấy ra một tập giấy trong túi áo trong và bắt đầu ghi chú.

"Tôi còn nhớ cả tên của những người đứng đầu quốc gia của mọi đất nước trên thế giới nữa", Steve đáp lại, "Tôi có rất nhiều thời gian để tự mình chơi những trò chơi trí não, đặt những mảnh của câu đố lại với nhau bằng cách liệt kê ra rất nhiều thứ liên quan đến công việc của mình."

"Công việc của anh rất có ý nghĩa đối với anh. Kiểu như, thỉnh thoảng, nó chiếm hữu nhiều đến nỗi cuộc sống cá nhân dường như mờ nhạt đi."

“Nó có ảnh hưởng như vậy với anh không ?”

“Từng một lần, lâu lắm rồi. Nhưng không phải bây giờ.”

“Làm thế nào anh lại dính líu vào vụ này ? Anh là một FBI, và chuyện này chắc chắc không thuộc thẩm quyền của Bureau.”

“Anh đúng về chuyện này. Có rất nhiều sợi dây đã được kéo, nhưng chỉ có ít người có khả năng kiểm soát nó.”

“Cực kỳ ít. Vậy tôi là một CIA ?”

Frank mỉm cười. “Không”, anh ta thản nhiên nói. “Không chính xác lắm.”

“Thế nghĩa là thế quái nào, ‘không chính xác’ ? Tôi là một CIA hay không phải. Có rất ít lựa chọn.”

“Anh là một người trong cuộc. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói, ngoại trừ việc bảo đảm rằng anh hoàn toàn làm việc hợp pháp. Khi nào anh phục hồi được trí nhớ anh sẽ biết tại sao tôi không thể nói thêm được.”

“Được rồi”. Steve nhún vai tỏ ý chấp nhận. Điều đó cũng chẳng quan trọng lắm. Cho đến khi anh lấy lại được ký ức, biết nhiều quá cũng không tốt cho anh.

Frank chỉ vào cái túi mà anh ta đã mang theo. “Tôi mua một số quần áo bình thường cho anh thay, nhưng đầu tiên anh phải để tôi gọi bác sĩ phẫu thuật vào đây để khám xong cho anh. Sau đó, tôi đoán anh sẽ được ra viện.”

“Tôi sẽ cần nhiều quần áo hơn trước khi chúng ta tới Colorado. Nhân tiện, tôi đã sống ở đâu ?”

“Anh có một căn hộ ở Maryland. Tôi đã sắp xếp để quần áo của anh được đóng gói và mang tới bằng máy bay, nhưng chúng sẽ không vừa cho đến khi anh lấy lại được số cân nặng anh đã mất. Anh sẽ cần quần áo mới cho đến lúc đó.”

Steve cười toe toét, đột nhiên cảm thấy phấn chấn. “Jay và tôi đều cần quần áo mới. Tuyết ở Colorado có lẽ sâu đến tận mông một con hươu cao cổ.”

Frank giật đầu lại và phá lên cười.

Jay ngồi trên giường trong căn hộ chật hẹp mà nàng đã sử dụng trong suốt hai tháng qua. Tim nàng đang đập thình thịch và những cơn ớn lạnh cứ lên và xuống khắp xương sống nàng.

Sự dính líu, và phức tạp của chuyện này làm nàng kinh hãi.

Bây giờ nàng biết cái gì đã làm nàng lo lắng trong suốt hai tháng qua, điều mà nàng chưa từng nghi ngờ trước đây. Khi nàng được đưa tới đây và được đề nghị nhận dạng người đàn ông đang nằm trên giường, nàng không có khả năng để khẳng định rằng anh là Steve Crossfield. Rồi Frank đã nói người đàn ông đó có đôi mắt nâu, và nàng đã nhận dạng dựa vào đó, bởi vì Steve có đôi mắt sẫm màu mượt như nhung, "mắt Chrissy". Có lẽ với một người đàn ông, hoặc trên báo cáo, mắt màu nâu chỉ đơn giản là mắt nâu. Họ không chú ý đến màu nâu đậm, nâu đỏ hay nâu vàng. Nhưng Frank vẫn biết rằng người đàn ông có đôi mắt nâu !

Nàng bấm bàn tay mình vào trán và nhắm mắt lại. Frank chắc chắn phải biết màu mắt điệp vụ của anh ta, và anh ta biết rằng mắt Steve có màu nâu, vì vậy điều đó cho thấy rằng Frank cũng nhận ra rằng sự nhận dạng của nàng không thể chỉ đơn giản dựa vào màu mắt được, vậy mà anh ta vẫn để nàng làm như vậy. Giờ đây nàng nhận ra rằng anh ta đã dùng thủ đoạn êm ái với nàng để tuyên bố rằng người đàn ông là Steve Crossfield. Anh ta chắc chắn phải biết rằng có ít nhất 50% cơ hội rằng người đàn ông đó không phải là Steve, vậy thì vì sao anh ta lại làm như vậy ?

Câu trả lời duy nhất nàng có thể có, và câu trả lời đó làm nàng kinh hãi, là Frank vẫn luôn biết rằng người đàn ông đó là điệp vụ người Mĩ và không phải Steve. Anh ta đã lấy nhân dạng của Steve và đưa nó cho người đàn ông kia, và làm cho điều đó càng vững chắc hơn bằng cách để vợ cũ của Steve Crossfield xác nhận nhân dạng, rồi dùng thủ đoạn để nàng ở lại chăm nom cạnh giường và điều đó sẽ thuyết phục bất cứ ai.

Vậy Steve, Steve thật, đã chết, và người điệp vụ mang nhân dạng của anh ấy để… được bảo vệ sao ?

Tất cả đều khớp. Ca phẫu thuật chỉnh hình trên mặt anh dùng để thay đổi bề ngoài của anh, hai bàn tay băng kín để ngăn những dấu vân tay bị lấy đi. Có phải họ đã thực hiện phẫu thuật để làm biến đổi dấu vân tay của anh luôn không ? Ý nghĩ khủng khiếp : có phải họ cũng cố tình làm thương tổn thanh quản của anh để thay đổi giọng nói của anh ? Không, chắc chắn không. Nàng không thể tin điều đó. Tất cả các bác sĩ đã chiến đấu rất gian khổ để cứu sống anh, và Frank đã vô cùng lo âu. Không nghi ngờ gì. Anh có lẽ là bạn của Frank !

Nhưng liệu việc mất trí nhớ có thật không ? Hay anh giả vờ như vậy để anh không phải "nhớ" bất kỳ chi tiết nào của cuộc sống được dệt nên giữa họ ? Chứng mất trí sẽ là một lời bào chữa thích hợp.

Nàng buộc phải tin việc mất trí nhớ là thật, nếu không nàng sẽ phát điên lên mất. Nàng phải tin rằng "Steve" cũng ở trong bóng tối giống như nàng, thậm chí còn hơn thế nữa. Vì Frank đã thật sự lo lắng khi Thiếu tá Lunning nói cho họ nghe về chứng mất trí nhớ.

Vậy điều đó đưa nàng về lại điểm xuất phát. Nếu nàng nói cho Frank biết rằng nàng đã biết Steve không phải là Steve thật, trò chơi sẽ kết thúc và họ sẽ không còn sử dụng nàng. Nàng chỉ là tấm bình phong, được sử dụng để cung cấp bằng chứng không thể chối cãi được rằng người

đàn ông sống sót sau vụ nổ là Steve Crossfield.

Vì thế nàng phải tiếp tục với sự dối trá này và tiếp tục làm ra vẻ anh là Steve, bởi vì nàng yêu anh. Nàng đã yêu anh trước cả khi nàng thực sự biết hình dáng của anh, nàng đã yêu ý chí không ngưng nghỉ của anh, sự từ chối chịu thua nỗi đau, từ chối ngừng tranh đấu của anh. Nàng yêu cách anh nhẫn nại bước đến sự phục hồi và bình phục. Ngoại trừ việc thỉnh thoảng thất vọng vì việc thiếu mất ký ức, anh không hề để bất cứ thứ gì khiến anh xuống tinh thần. Nàng đã yêu người đàn ông ấy khi anh chỉ còn lại những bản tính cơ bản, mà không hề có bất kỳ những lớp ngụy trang xã hội nào.

Nàng không thể từ bỏ anh lúc này được. Cho đến khi nàng có thể khiến anh trở thành của nàng, nàng bị cầm giữ trong tấm lưới này cũng như anh vậy. Anh tin tưởng nàng, nhưng nàng bị buộc phải nói dối anh về những điều cơ bản như danh tính của chính anh. Nàng biết người đàn ông này, nhưng nàng lại không biết gì về cuộc sống của anh cả. Chúa ơi, nếu như anh đã kết hôn rồi ?

Không, anh không thể. Bất kể trò chơi họ đang chơi là gì, họ sẽ không nói với một người phụ nữ rằng lúc này cô ta là một quả phụ rồi đưa cho chồng cô ta một nhân dạng khác được. Jay đơn giản là không thể tin Frank có thể làm điều đó. Nhưng chắc vẫn có một người phụ nữ trong cuộc đời của Steve, một ai đó mà anh quan tâm, một ai đó cũng quan tâm đến anh, dù cho họ vẫn chưa hề kết hôn. Có phải trong lúc này đang có một người phụ nữ như vậy đang chờ đợi anh, khóc lóc bởi anh đã đi quá lâu, và cô ta sợ rằng anh sẽ không bao giờ quay trở lại ?

Jay cảm thấy muốn bệnh, những lựa chọn duy nhất của nàng là đôi ngạnh trên chiếc đinh ba của ác quỷ, và cả hai đều sẽ là sự giày vò. Nàng có thể nói với anh sự thật và mất anh, có thể ném anh vào trong nguy hiểm, hoặc nàng có thể nói dối anh và bảo vệ anh. Lần đầu tiên trong đời nàng yêu một ai đó với toàn bộ con người thật của nàng, không giữ lại bất kỳ thứ gì cả, và những cảm xúc của nàng đẩy nàng về phía lựa chọn duy nhất mà nàng có thể thực hiện. Bởi vì nàng yêu anh, nàng không thể làm gì khác ngoại trừ việc bảo vệ anh, bất kể cái giá nàng phải trả là gì.

Cuối cùng nàng đứng dậy và ném quần áo của nàng một cách ngẫu nhiên vào trong chiếc vali, không thèm quan tâm đến việc quần áo sẽ nhăn. Hai tháng trước nàng đã bước vào ngôi nhà kính này, và nàng không có cách nào để biết liệu những hình ảnh phản chiếu nàng nhìn thấy là có thật hay chỉ là một ảnh ảo được cẩn thận dựng nên. Nàng nghĩ về căn hộ lịch sự của mình ở New York và việc nàng đã lo lắng đến mức nào về việc mất nó khi nàng mất việc, nhưng bây giờ nàng không thể nghĩ ra lý do tại sao việc đó lại có vẻ quan trọng với nàng đến vậy. Cả cuộc đời nàng đã bị ném khỏi trật tự của chính nó, và giờ đây nó xoay vòng trên một chiếc trục khác hẳn. Steve giờ đây là trung tâm của cuộc đời nàng, không phải một căn hộ hay một công việc, hay là sự an toàn mà nàng đã chiến đấu thật gian khổ để có được. Sau hàng năm tranh đấu, giờ đây nàng đang ném đi tất cả chỉ để được ở bên cạnh anh, và nàng không hề hối tiếc hay có lúc nào đó mong mỏi cuộc sống như vậy nữa. Nàng yêu anh. Steve, mà cũng chẳng phải Steve. Tên anh ấy, nhưng là người đàn ông khác. Bất kể anh là ai, anh là gì, nàng vẫn yêu anh.

Nàng tìm thấy một cái hộp và ném vào đó vài đồ cá nhân như những cuốn sách và tranh mà nàng đem đến Washington. Nàng mất gần một giờ dọn dẹp để sẵn sàng rời đi mãi mãi.

Khi nàng đi vào đi ra, chất đồ dùng vào trong xe, nàng nhìn quanh thật cẩn thận, tự hỏi liệu có bất cứ người nào mà nàng có thể tưởng tượng ra đang lo làm việc của riêng họ trong khi thực tế thì đang làm nhiệm vụ quan sát nàng. Có lẽ nàng đang mắc chứng hoang tưởng, nhưng có quá nhiều chuyện đã xảy ra với nàng để có thể cho đó là điều hiển nhiên, ngay cả sự xuất hiện của những thứ bình thường. Giống như sáng nay nàng đã nhìn vào một đôi mắt rực vàng và nhận ra rằng mọi thứ xảy ra suốt hai tháng qua đều là một sự dối trá. Sự thật đã hiển hiện trước mắt nàng, khiến cho nàng cảnh giác.

Đột nhiên nàng cảm thấy một nhu cầu cấp thiếp được ở cùng anh lần nữa, sự không chắc chắn đã khiến nàng liều mạng vì anh. Anh không còn là một bệnh nhân cần đến sự lo lắng và chăm sóc của nàng, nhưng là một người đàn ông, dù đã mất đi ký ức, vẫn đứng vững hơn nàng trong cái thế giới mà sự thật luôn bị bóp méo này. Bản năng và những phản ứng mà nàng vẫn băn khoăn giờ đây đã được giải đáp, cũng như phạm vi kiến thức của anh về chính trị trên thế giới. Anh đã mất đi nhân dạng của mình, nhưng những gì anh được huấn luyện vẫn còn đó.

Anh và Frank đang ngồi uể oải trong phòng bệnh, kiên nhân chờ nàng. Jay xoay xở vừa đủ để chào hỏi họ, mắt nàng không rời khỏi Steve. Anh đã mặc một chiếc quần kaki và áo sơ mi trắng với tay áo được xắn lên đến tận khuỷu tay. Ngay cả khi anh gầy gò như thế này, anh vẫn tạo một cảm giác quyền lực. Vai và ngực anh căng ra trong chiếc áo cotton. Nay lớp băng bịt mắt đã được lấy đi, anh đã cởi bỏ lớp vỏ ngoài ra vẻ cần được chăm sóc cuối cùng. Anh nhìn nàng từ đầu đến chân và mắt anh nheo lại trong dục vọng như trước giờ. Jay cảm thấy ánh mắt ấy như mơn trớn vuốt ve khắp cơ thể nàng, và nàng vừa cảm thấy ấm áp lại vừa cảm thấy hoảng sợ.

Anh đứng dậy với dáng vẻ lười biếng và đến bên cạnh nàng, vòng tay quanh eo nàng trong một điệu bộ sở hữu. “Nhanh đấy. Em chắc chẳng phải đóng gói nhiều.”

“Thực ra thì nó không thực sự là đóng đồ”, nàng giải thích. “Nó giống như chèn và nhồi hơn.”

“Em không cần phải quá vội vàng mà. Anh sẽ không đi bất cứ đâu mà không có em”, anh lè nhè.

“Dù sao thì cả hai người cũng đều phải đi mua sắm cả”, Frank thêm vào. “Tôi không nghĩ đến điều này, nhưng Steve đã chỉ ra rằng chẳng ai trong hai người có quần áo phù hợp với mùa đông ở Colorado.”

Jay nhìn vào Frank, vào đôi mắt sáng, bình thản và khuôn mặt thân thiện của anh ta. Anh ta đã là tảng đã vững chắc để nàng dựa vào suốt hai tháng qua, dàn xếp mọi chuyện cho nàng, làm những gì anh ta có thể làm để khiến nàng được dễ chịu, và trong suốt thời gian đó anh ta đã lừa dối nàng. Ngay cả khi biết được điều đó, nàng đơn giản vẫn không thể tin anh ta làm tất cả điều đó vì bất kỳ mục đích nào khác ngoài việc để bảo vệ Steve. Nàng cũng sẵn sàng làm như vậy,

vậy thì sao nàng có thể ngăn trở anh ta làm điều đó ?

"Không thể đi mua sắm ở đây được", Steve nói. "Hoặc ngay cả ở Denver cũng thế. Nếu chúng ta đến một thành phố, chúng ta phải kiếm những gì mà những người mua hàng nghĩ nó hợp với một kỳ nghỉ đông. Chúng ta sẽ dừng ở một vài cửa hàng bách hóa tổng hợp trong một thị trấn nhỏ và mua những gì người dân địa phương mua, nhưng không phải trong thị trấn gần với căn nhà gỗ nhất. Thị trấn đó có lẽ cách xa căn nhà khoảng một trăm dặm là được."

Frank gật gù trước cái lập luận không chê vào đâu được đó, cũng như tiếng chuông mệnh lệnh trong chất giọng gay gắt của Steve. Anh ta đang tiếp tục thực hiện chương trình, nhưng, họ cũng chẳng mong chờ bất cứ điều gì khác ; chứng mất trí nhớ cũng chẳng thay đổi những nét cơ bản trong tính cách, và Steve là một chuyên gia về logic. Anh ta biết phải làm gì và làm thế nào để hoàn thành công việc.

Jay không hề thể hiện bất cứ sự ngạc nhiên nào trước sự thận trọng này. Đôi mắt xanh sâu thẳm của nàng thật bình thản. Sau khi đã quyết định, nàng đã sẵn sàng cho bất cứ điều gì xảy ra. "Liệu chúng ta có cần bất kỳ loại vũ khí nào không ?", nàng hỏi. "Rút cuộc thì, chúng ta khá là bị cô lập". Nàng có sự chán ghét của người thành thị về súng ống vào bạo lực, nhưng ý nghĩ sống trong một ngọn núi hẻo lánh khiến mọi chuyện được đặt vào trong một phương diện khác. Đã đến lúc súng ống được sử dụng.

Steve nhìn xuống nàng, và đôi tay anh ôm chặt lấy nàng. Anh vốn dĩ đã thảo luận chuyện vũ khí với Frank. "Một khẩu súng trường không phải là một ý kiến tồi đâu."

"Anh sẽ phải chỉ cho em cách bắn. Em chưa bao giờ sờ đến một khẩu súng cả."

Frank kiểm tra thời gian. "Tôi sẽ gọi một cuộc gọi và chúng ta sẽ bắt đầu khởi hành. Lúc chúng ta đến được phi trường, máy bay sẽ sẵn sàng cất cánh."

"Chúng ta sẽ sử dụng phi trường nào ?"

"Phi trường Quốc gia. Chúng ta sẽ bay đến Colorado Springs, rồi sẽ lái xe suốt quãng đường còn lại". Thỏa mãn với cách mà mọi việc tiến triển, Frank bước đi gọi điện. Thực ra thì anh ta sẽ thực hiện hai cuộc gọi : một cho phi trường để chuẩn bị sẵn máy bay, và một cuộc gọi nữa cho Người đó để báo cáo cho anh ta những tin tức mới nhất.

(wivy : Linda dường như thích cái phi trường National này nhỉ, hồi Mackenzie's Plessure cũng thấy bả cho cặp đôi Zane và Barrie đi cái phi trường này.)

Chương 8

Sau một loạt những trì hoãn nho nhỏ, đã là giữa chiều trước khi chiếc phản lực tư nhân thực

sự cất cánh từ phi trường quốc gia Washington, và mặt trời đã dần khuất bóng trên bầu trời mùa đông ảm đạm. Sẽ chẳng có cách nào họ có thể đến được căn nhà gỗ tối đó, vì vậy Frank đã sắp xếp để họ ở qua đêm ở Colorado Springs. Jay ngồi cạnh cửa sổ, từng thớ thịt của nàng căng ra khi nàng liếc xuống cảnh vật chỉ có một màu ở dưới nhưng lại không thực sự nhìn vào nó. Nàng có cảm giác đang bước khỏi một cuộc đời và tiến vào một cuộc đời khác, vậy mà lại không có cây cầu nào để quay trở lại. Nàng vẫn chưa nói với gia đình nàng về nơi nàng sắp đi; dù họ không gắn bó với nhau lắm, họ vẫn thường xuyên biết mỗi người đang ở đâu. Nàng vẫn chưa gặp bất kỳ ai trong gia đình kể từ Giáng sinh bởi nàng đã ở lại bệnh viện với Steve, và bây giờ nó như thể một mối nối đã bị tách rời.

Steve ngồi bên cạnh nàng, đôi chân dài của anh duỗi ra khi anh ngồi uể oải trên chỗ ngồi thoải mái và nghiền ngẫm vài tờ tạp chí mới nhất. Anh hoàn toàn chăm chú, như thể anh đói khát chữ vậy. Đột nhiên anh khịt mũi và quẳng tờ tạp trí sang một bên. “Anh đã quên những bài phóng sự tin tức có thể có thành kiến như thế nào”, anh lẩm bẩm, rồi bật ra một tràng cười ngắn vì lời phát biểu của chính mình. “Cùng với tất cả những thứ khác.”

Cái chất giọng nhăn nhó của anh làm vỡ vụn tâm trạng mông lung của nàng và nàng bật cười khúc khích. Mỉm cười, anh quay đầu lại để ngắm nhìn nàng, day day mắt để điều chỉnh chúng. “Trừ khi tầm nhìn của anh ổn định lại, nếu không có lẽ anh cần đến kính để đọc đấy.”

“Mắt anh có làm anh khó chịu không ?” nàng hỏi, quan tâm. Anh đã đeo kính râm từ khi họ rời bệnh viện, nhưng đã bỏ nó ra khi họ bước lên máy bay.

“Chúng khá mỏi, và ánh sáng vẫn còn quá chói. Cũng hơi khó để tập trung vào vật thể, nhưng bác sĩ phẫu thuật nói với anh rằng nó có thể trở nên sáng sủa hơn trong ít ngày tới.”

“Có thể ?”

“Có khoảng năm mươi phần trăm khả năng là anh sẽ cần đến kính”. Anh vươn tới và nắm lấy tay nàng, xoa nhẹ ngón cái của anh lên lòng bàn tay của nàng. “Em vẫn sẽ yêu anh khi anh phải đeo kính chứ ?”

Hơi thở nàng nghẹn lại và nàng nhìn lảng đi chỗ khác. Không khí trở nên nặng nề giữa hai người. Rồi anh siết lấy tay nàng và sống sượng thì thầm, “Được rồi, anh sẽ không ép. Không phải lúc này. Chúng ta có thời gian để sắp xếp mọi thứ.”

Vậy là anh định thúc ép sau này, khi họ ở một mình trong căn nhà gỗ đó, huh. Nàng băn khoăn tự hỏi rằng thực sự thì anh muốn gì ở nàng : một lời cam kết đầy cảm xúc, hay chỉ là sự hưởng thụ về thể xác ? Rốt cuộc thì, ít nhất là hai tháng qua anh chẳng quan hệ với người khác giới. Rồi nàng tự hỏi ai đã là người phụ nữ cuối cùng nằm cùng giường với anh, và sự ghen tị làm nàng héo hon, trộn lẫn với nó là nỗi đau. Người phụ nữ đó có ý nghĩa gì với anh không ? Có phải cô ta vẫn đang đợi anh, khóc cho tới khi giấc ngủ tìm đến mỗi đêm bởi vì anh không gọi ?

Họ qua đêm ở một nhà nghỉ ở Colorado Springs. Jay đã ngạc nhiên khi phát hiện ra chỉ có một lớp tuyết mỏng ở trên nền đất, thay vì vài feet tuyết như nàng nghĩ, nhưng lại có những bông tuyết cuộn xoáy trên bầu trời tối đen với lời hứa sẽ có nhiều tuyết hơn vào sáng mai. Cơn giá lạnh thấm xuyên qua áo khoác của nàng, và nàng rùng mình khi kéo sát cổ áo lên quanh tai. Nàng sẽ vui mừng được kiếm thứ gì đó phù hợp hơn để mặc.

Steve mệt mỏi với ngày đầu ra viện của anh, và nàng cũng đang kiệt sức ; đây là một ngày vất vả với cả hai người họ. Nàng gục ngã trên chiếc giường phòng nàng và ngủ lơ mơ trong khi Frank đi mua hamburger cho bữa tối. Họ ăn trong phòng của Frank, và nàng xin phép rời đi ngay sau đó. Tất cả những gì nàng muốn là được thư giãn và suy nghĩ. Cuối cùng nàng chìm đắm trong làn nước nóng, để cho nước cuốn đi sự căng thẳng nơi cơ bắp, nhưng vẫn thật khó để nghĩ một cách rõ ràng. Sự rủi ro mà nàng đang vướng vào khiến nàng hoảng sợ, vậy nhưng nàng biết nàng không thể quay lại. Không thể và sẽ không quay lại.

Nàng thắt dây lưng của chiếc áo choàng tắm thật chặt và mở cánh cửa nhà tắm, rồi đông cứng. Steve đang nằm sóng soài trên giường nàng, đôi tay anh vòng sau đầu khi anh xem ti vi. Hình ảnh thì bật, nhưng âm thanh thì tắt. Nàng nhìn anh, rồi quay sang cánh cửa phòng mình, chân mày nàng nhíu lại vì bối rối. “Em nghĩ em đã khóa cửa rồi mà.”

“Đúng vậy. Anh đã mở khóa bằng móc.”

Nàng không hề di chuyển đến gần hơn. “Một vài thứ nho nhỏ mà anh còn nhớ ?”

Anh nhìn lên nàng, rồi đu chân khỏi giường và ngồi dậy. “Không, anh không nhớ. Anh chỉ là biết làm thế nào thôi.”

Trời đất, anh còn những kỹ năng đáng ngờ nào khác nữa đây ? Anh nhìn thật gầy nhưng lại nguy hiểm, khuôn mặt bị bóp méo của anh thật thô cứng, có lẽ anh đủ khả năng khiến cho nàng gặp ác mộng, nhưng nàng không sợ anh. Nàng yêu anh quá nhiều, nàng yêu anh ngay từ giây phút nàng chạm vào tay anh và cảm nhận được ý chí muốn sống cháy bỏng trong anh. Nhưng hệ thống thần kinh của nàng lại gào thét khi anh đứng dậy và bước vài bước anh cần để với tới nàng. Khuôn mặt anh lúc này thật gần đến nỗi nàng phải ngước lên để nhìn mặt anh, nàng có thể cảm thấy hơi nóng phát ra từ cơ thể anh, ngửi thấy mùi xạ hương đàn ông nồng ấm trên da anh.

Anh khum khum bầu má của nàng trong lòng bàn tay anh, ngón cái của anh xoa nhẹ lên quầng thâm mệt mỏi mờ mờ dưới mắt nàng, khiến cho sắc xanh của chúng dường như sẫm màu thêm. Nàng tái đi và bồn chồn lo sợ, toàn bộ cơ thể nàng run rẩy. Nàng đã chăm sóc anh hàng tháng nay, dành cả ngày, hàng ngày, bên cạnh anh, mong chờ anh được sống và kéo anh ra khỏi bóng tối. Nàng đã đổ đầy cuộc đời anh đến mức ngay cả cơn sốc vì bị mất trí nhớ cũng nhạt đi khi đem ra so sánh. Nàng đã kéo anh qua khỏi địa ngục. Giờ đây sự căng thẳng đang làm nàng kiệt sức, và anh là kẻ mạnh hơn. Anh có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong nàng, rung lên như một sợi dây sắp đứt rời. Anh trượt cánh tay mình quanh eo nàng và kéo nàng lại

cho đến khi cơ thể nàng dựa vào anh. Bàn tay kia của anh dịch chuyển từ má đến mái tóc nâu dày của nàng, cố gắng dùng vừa đủ lực để ép đầu nàng dựa vào vai anh.

"Em không nghĩ đây là một ý hay", nàng thì thầm, nhưng âm thanh bị bóp nghẹt trên người anh.

"Anh lại thấy nó là một ý tưởng cực hay", anh lầm bầm. Mọi thớ thịt trong cơ thể anh đang siết chặt lại, phần thắt lưng của anh đang nặng lên với khao khát. Chúa ơi, anh muốn nàng. Đôi tay anh dịch chuyển trên khắp cơ thể mảnh mai của nàng. "Jay", anh thì thầm dữ dội, và cúi đầu xuống.

Sức ép nóng bỏng đòi hỏi từ miệng anh khiến nàng choáng váng. Lưỡi anh quyện vào lưỡi nàng khiến sâu tận trong nàng như căng ra với ham muốn, nhức nhối đến gần như không thể chịu đựng được. Nàng vòng tay qua cổ anh, níu lấy anh như thể toàn bộ sức lực đã bị rũ sạch khỏi đôi chân nàng. Nàng chỉ lờ mờ nhận ra anh quay người lại, vẫn ôm lấy nàng trong vòng tay anh và buộc nàng lùi dần lại cho đến khi chiếc giường thúc vào sau khớp gối của nàng. Nàng mất thăng bằng, nhưng đôi tay anh đã đỡ lấy nàng khi nàng ngã xuống, và rồi sức nặng rắn chắc của anh đổ xuống nàng.

Nàng đã quên đi cảm giác về sức nặng cơ thể của người đàn ông và nàng thở hổn hển khi sự phản ứng nhanh chóng tràn ngập trong huyết quản. Khuôn ngực rộng của anh ép lấy bầu ngực nàng, và phần chóp đàn ông căng phồng của anh thúc mạnh vào phần mô nữ tính của nàng, hai bắp đùi của anh điều chỉnh chuyển động không ngừng nghỉ của đôi chân nàng. Anh hôn nàng không biết bao nhiêu lần, chỉ để nàng kịp hít lấy không khí trước khi miệng anh quay trở lại và chiếm lấy miệng nàng lần nữa. Cuồng nhiệt, họ cuốn lấy nhau, muốn nhau nhiều hơn nữa. Anh kéo chiếc thắt lưng áo choàng của nàng cho đến khi nút thắt lỏng ra và hai lần vải tách ra, phơi bày lớp áo ngủ mỏng manh của nàng. Anh rên lên một tiếng dữ dội vì thất vọng bởi rào cản thêm vào này, nhưng trong lúc này anh quá mất kiên nhẫn để có thể xử lý nó. Bàn tay anh phủ lấy ngực nàng, bóp lấy phần thịt mềm mại, ngón cái của anh rê tròn quanh đầu vú nàng đến khi nó siết lại thành một núm nhỏ.

Nàng khẽ thút thít dưới miệng anh. "Chúng ta không thể", nàng khóc, sự tuyệt vọng và khao khát đang xé nàng ra thành từng mảnh.

"Không thể cái chết tiệt", anh bực bội, nắm lấy bàn tay nàng và di chuyển nó xuống phần cơ thể đang căng cứng dưới lớp vải quần của anh. Những ngón tay nàng giật mạnh trước sự tiếp xúc, rồi nỗi đau bùng lên qua khuôn mặt tái nhợt của nàng, và bàn tay nàng vô tình nắn ná, khảo sát kích cỡ phần khuấy động của anh. Anh nghẹt thở. "Jay, bé yêu, đừng dừng anh lại lúc này !"

Nàng sửng sốt trước tốc độ đam mê nhanh chóng bùng nổ giữa họ đến thế nào, chỉ với một nụ hôn và họ sụp đổ trên giường. Đôi môi nàng run rẩy khi nàng nhìn lên anh. Nàng thậm chí còn không biết tên anh ! Những giọt nước mắt bùng lên trong mắt nàng và nàng cố xóa nhòa

chúng.

Anh rên rỉ trước dòng chất lỏng đang phản chiếu trong mắt nàng và hôn nàng lần nữa với niềm đam mê dữ dội. “Đừng khóc. Anh biết nó quá nhanh, nhưng tất cả mọi thứ sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ kết hôn sớm nhất có thể, và lần này chúng ta khiến nó tốt đẹp.”

Vô cùng sửng sốt, nàng rối loạn nuốt khan và xoay sở vừa đủ để nói. “Kết hôn ? Anh có nghiêm túc không ?”

”Nghiêm túc như một cơn đau tim đó bé yêu ạ”, anh nói, và nhăn nhở cười một cách xấu xa.

Nước mắt chực trào ra lần nữa, và lại một lần nữa nàng buộc chúng ngừng lại. Sự khốn khổ lấp đầy trong nàng. Nàng không muốn gì hơn là được kết hôn với anh, nhưng nàng không thể. Nàng sẽ không kết hôn với anh dưới lớp vỏ giả tạo, giả vờ anh là một ai đó mà anh không phải. Hôn nhân như thế có lẽ thậm chí còn không hợp pháp. “Chúng ta không thể”, nàng thì thầm, và một giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt nàng trước khi nàng kịp ngăn lại.

Anh lau đi phần ẩm ướt nơi thái dương nàng với ngón cái của anh. “Tại sao chúng ta lại không thể ?” anh hỏi với sự xúc động dữ dội. “Chúng ta đã từng làm thế trước đây. Chúng ta có thể làm tốt hơn lần này, với kinh nghiệm trước kia của chúng ta.”

“Nếu như anh đã tái hôn rồi thì sao ?” Nàng nghẹn ngào thốt thức khi nàng điên cuồng cố nghĩ ra một lời bào chữa. “Ngay cả khi anh chưa tái hôn, giả sử như có một ai đó khác ? Cho đến lúc anh lấy lại ký ức, chúng ta sẽ không *biết* !”

Anh đông cứng lại ở trên nàng, rồi, với một cái thở dài, anh lăn khỏi nàng và nằm ngửa ra, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Anh chửi thề dứt khoát chính xác bằng tiếng Anglo-Saxon. “Được rồi”, cuối cùng anh nói. “Chúng ta sẽ gọi Frank kiểm tra vấn đề này. Quỉ thật, Jay, anh ta vốn dĩ đã kiểm tra rồi mà ! Đó không phải là lý do mấy tên đó phải tìm đến em để nhận dạng anh sao ?”

Quá trễ để nàng có thể nhìn thấy cái bẫy đó, và để nhận ra rằng anh sẽ không định từ bỏ ; với sự kiên định ghê gớm như mọi khi của mình, anh đang san phẳng mọi chướng ngại vật trên lối đi của mình. “Anh có thể vẫn có…vẫn có ai đó yêu anh, ai đó đang chờ đợi anh.”

“Anh không thể hứa với em rằng anh không có”, anh nói, quay đầu để quan sát nàng với đôi mắt hau háu vàng của mình. “Nhưng đó không phải là một rào cản hợp pháp. Anh sẽ không để em rời khỏi anh chỉ bởi một người đàn bà vô danh ở đâu đó có lẽ phải lòng anh.”

“Cho đến khi anh lấy lại được trí nhớ, anh không thể biết rằng anh không yêu ai đó khác cả !”

“Anh *biết*”, anh ngắt lời, chống người lên bằng khuỷu tay và ngả người qua nàng. “Em cứ tiến tới với cái cớ đó, nhưng lý do thực sự là em đang sợ hãi trước anh, phải không ? Tại sao ? Chết

tiệt, anh biết em yêu anh, vậy thì vấn đề là gì ?"

Anh quá chắc chắn một cách kiêu ngạo về sự dâng hiến của nàng đến nỗi cơn giận của nàng bùng lên, nhưng chỉ trong giây lát. Điều đó là sự thật. Nàng đã để lộ ra điều đó trong cả ngàn cách. Nàng thừa nhận yếu ớt, "Em có yêu anh". Sẽ chẳng đạt được gì khi phủ nhận điều đó cả, và thực tế việc nói to điều đó thì tự nó cũng đã có sự ngọt ngào đau đớn riêng.

Khuôn mặt anh dịu đi và anh đặt bàn tay còn lại của mình lên ngực nàng, dịu dàng khum lấy chúng. "Vậy tại sao chúng ta lại không nên kết hôn ?"

Thật khó để tập trung được khi mà lòng bàn tay anh đang thiêu đốt da thịt nàng qua lớp vải cotton mỏng manh của tấm áo ngủ, và cơ thể nàng lại bị kích thích lần nữa. Nàng muốn anh nhiều như anh muốn nàng vậy, và từ chối anh là điều khó khăn nhất mà nàng từng làm, nhưng nàng lại không có lựa chọn nào khác. Cho đến khi ký ức của anh trở lại, nàng sẽ vẫn sống trong tù ngục. Nàng không thể lợi dụng anh lúc này bằng cách lừa anh kết hôn với nàng được.

"Thế nào ?" anh nôn nóng gặng hỏi.

"Em yêu anh", nàng nhắc lại lần nữa. Đôi môi nàng run rẩy. "Hỏi em lần nữa khi ký ức của anh trở lại, và em sẽ nói 'vâng'. Cho đến lúc đó, cho đến khi cả hai chúng ta đều chắc chắn rằng đó là điều anh muốn, em…em chỉ không thể."

Mặt anh cứng lại. "Quỉ thật, Jay, anh biết mình muốn gì."

"Chúng ta đã bị ném vào với nhau do tình thế bắt buộc ! Chúng ta không biết nhau trong hoàn cảnh bình thường. Anh không phải người đàn ông mà em đã cưới…" điều đó mới đúng làm sao ! "…và em cũng không còn là người đàn bà như trước đây. Chúng ta cần thời gian ! Khi ký ức của anh trở lại…"

"Điều đó không được đảm bảo chắc chắn", anh ngắt lời, giọng anh gay gắt với sự thất vọng. "Lỡ như ký ức của anh không bao giờ trở lại ? Lỡ như có những tổn thương vĩnh viễn trong não anh ? Rồi sao ? Có phải em vẫn định nói không vào thời gian này năm tới ? Hay năm năm tới nữa ?"

"Em không nghĩ anh bị tổn thương não", nàng yếu ớt nói. "Anh hồi phục khả năng nói và vận động quá dễ dàng."

"Đó không phải vấn đề !" Anh đang giận điên. Trước khi nàng có thể di chuyển, anh lăn lên người nàng và ghim hai cánh tay nàng vào giường. Anh quá gần đến nỗi nàng có thể nhìn thấy đốm vàng trong mắt anh, những sợi lông mi quăn đen, và vết sẹo bé tí xíu trên lông mày trái của anh mà nàng chưa từng để ý trước đây. Anh hít một hơi dài và từ từ thả lỏng, cơn tức giận tan đi khi anh chuyển động trên phần mềm mại của cơ thể nàng, để nàng cảm nhận được phần cứng ngắt trong anh. "Anh sẽ không chờ mãi mãi", anh nhẹ cảnh báo. "Anh sẽ có được em. Nếu

không phải bây giờ, thì là sau này."

Rồi anh lăn khỏi người nàng, di chuyển với dáng vẻ lặng yên khác thường đã trở nên quá rõ rệt từ khi mắt anh không còn bị băng lại nữa. Trước đây đã từng có dấu hiệu về nó, biểu lộ sự kiểm soát tuyệt vời của anh qua cách anh chuyển động, nhưng giờ đây nó gây ấn tượng sâu sắc. Anh không chỉ là di chuyển, anh lướt đi, những cơ bắp của anh gợn lăn tăn với dòng chảy sức mạnh. Jay nằm im trên giường, cơ thể nàng bị thiêu cháy bởi sự hụt hẫng và cảm giác xúc động còn lưu lại từ sự tiếp xúc với cơ thể của anh, đôi mắt nàng dán vào cánh cửa anh đã đóng lại phía sau mình.

Anh là ai ? Nỗi kinh hãi cuốn qua nàng lần nữa, nhưng lần này là cho anh. Anh là một điệp vụ, hiển nhiên rồi, nhưng không chỉ là một điệp vụ bình thường. Anh rõ ràng đã được huấn luyện cao; anh đủ quý giá để chính phủ sẵn lòng dành ra cả một gia tài để bảo vệ anh, cũng như dựng nên bức tranh ghép tỉ mỉ này cùng với nàng như một cộng sự không hề có chút nghi ngờ. Nếu không phải vì mắt của anh, nàng có lẽ sẽ không bao giờ nghi ngờ một điều gì cả. Nhưng nếu như anh đáng giá như vậy với chính phủ của anh, thì logic cũng nói với nàng rằng ít nhất anh cũng có giá trị như vậy với kẻ địch của anh. Tất cả mọi thứ đều có sự cân bằng của nó; bất kể phạm vi đã được dùng để bảo vệ anh dài đến đâu, kẻ địch của anh cũng sẵn lòng mất công sức ngang bằng như vậy để tìm ra và tiêu diệt anh.

Với mỗi phần mới được khám phá ra của anh, tiền thưởng dường như lại cao thêm. Giờ đây nàng biết rằng anh có kỹ năng thành thạo trong một công việc bắt buộc bí mật nào đó. Nàng đã nhặt nhạnh được vài biệt ngữ tại Bethesda; nàng đã nghe nó được gọi là gì nhỉ ?

Sự xâm nhập nhanh như chớp ? Không, xâm nhập êm ru. Họ gọi nó là xâm nhập êm ru. Khó nhận biết là sự tấn công với vũ khí. Có lẽ cái khóa ở cửa một khách sạn bên đường không phải là cái khóa khó nhất hiện giờ, nhưng nàng biết kiểu phá khóa đó nằm ngoài khả năng của một công dân bình thường. Một kẻ trộm giỏi sẽ không gặp bất kỳ rắc rối nào với nó, cũng như… một điệp vụ giỏi.

Và cả cách anh di chuyển. Đầy kiểm soát và uyển chuyển như một vũ công vậy, nhưng chuyển động của một vũ công thì đầy thi vị, trong khi những chuyển động của Steve lại gợi lên sự nguy hiểm không lời.

Trí tuệ của anh. Không một chi tiết nhỏ nào có thể thoát khỏi anh. Anh được huấn luyện để chú ý và vận dụng mọi thứ. Ngay từ đầu Frank đã nghe theo anh, một dấu hiệu khác chứng tỏ tầm quan trọng của anh.

Và anh đang gặp nguy hiểm. Có lẽ không phải là gặp nguy hiểm ngay lúc này nhưng nàng biết nó ở đó, đang chờ đợi anh.

Chuông điện thoại vang lên vào hai giờ sáng ở phòng Frank, và anh ta cằn nhằn một câu chửi thề ngái ngủ khi anh ta dò dẫm tìm cái ống nghe. Nó là một bản năng thứ hai khi anh ta không

bật đèn lên, điều này có thể báo động cho bất kỳ kẻ theo dõi ở bên ngoài nào rằng anh ta đang thức. Cũng như anh ta không phải hỏi ai ở đầu dây, bởi vì chỉ có một người biết được họ ở đâu.

"Nghe đây", anh ta nói, và ngáp.

"Piggot lộ mặt rồi", Người đó lên tiếng. "Đông Berlin. Chúng ta không kịp bắt hắn, nhưng chúng ta kịp tìm ra rằng hắn biết có người sống sót sau vụ nổ và đã làm vài cuộc điều tra."

"Vỏ bọc vẫn giữ được chứ ?"

"Nếu như Piggot đã đi dò hỏi, như vậy tức là đã có vài nghi ngờ. Kiểm soát lại cho chắc rằng mọi dấu vết đã được che đậy. Tôi không muốn có bất cứ ai ngoài hai chúng ta biết được họ ở đâu. À mà anh chàng của chúng ta thế nào ?"

"Tốt hơn tôi có thể làm, nếu hôm nay là ngày đầu xuất viện sau hai tháng của tôi. Anh ta khỏe hơn là tôi tưởng. Thêm một điều nữa : tôi sẽ không bao giờ tin điều này, nhưng tôi nghĩ anh chàng đã phải lòng cô nàng rồi. Không chỉ là anh ta dựa dẫm vào cô ấy, tôi nghĩ anh ta thực sự nghiêm túc đấy."

"Trời đất", Người đó thốt lên, giật mình. Rồi anh ta bật cười. "Tốt thôi, điều đó xảy ra càng tốt cho chúng ta. Tôi cũng đã nhận được báo cáo bệnh tình của anh ta ở đây. Não của anh ta bị thương tổn, dù có, thì cũng rất nhỏ. Anh ta là một phép màu sống, đặc biệt là tốc độ hồi phục của anh ta. Anh ta có thể hồi phục lại toàn bộ trí nhớ nhưng có lẽ sẽ cần đến một ngòi nổ hay cái gì đó để giải thoát nó. Chúng ta có thể phải đưa gia đình anh ta đến, hoặc đem anh ta về nhà, nhưng phải chờ đến lúc chúng ta tìm được Piggot. Cho đến khi đó, anh ta tiếp tục ở ẩn."

"Cái ngày chúng ta bắt được Piggot, chúng ta kể cho anh ta – và Jay - chuyện gì đang xảy ra ?"

Người đó thở dài. Anh ta nghe có vẻ mệt mỏi. "Tôi hy vọng khi đó anh ta đã phục hồi ký ức rồi. Chết tiệt, chúng ta cần biết chuyện gì đã xảy ra ở đó, và anh ta đã tìm ra cái gì. Nhưng dù có ký ức hay không, anh ta vẫn phải ở lại đó cho đến khi chúng ta bắt được Piggot. Anh ta phải là Steve Crossfield."

Steve dậy sớm và nằm dài trên giường, cảm thấy sự mệt mỏi vẫn còn đè nặng trên cơ thể, cũng như sự hụt hẫng tình dục vẫn gây phiền toái cho anh suốt vài tuần nay. Anh đã thử, nhưng ngay cả những bài tập nghiêm khắc anh đang tập luyện cũng chưa khôi phục được sức khỏe của anh đến điểm mà anh muốn. Ngày hôm qua đã rút kiệt sức lực của anh. Anh cười chua cay, nghĩ đến việc có lẽ là một điều tốt khi Jay từ chối anh, bởi có khả năng anh sẽ đổ sập trên nàng ngay giữa cuộc làm tình. Chết tiệt thật.

Anh không định để lời từ chối của nàng ngáng đường anh, nhưng sự mất sức này lại là một vấn đề khác. Anh phải quay lại với thể trạng cũ. Nó không chỉ là anh không hài lòng với việc thiếu sức và sự hạn chế cơ thể này; anh có một cảm giác cứ dai dẳng bám lấy anh rằng anh cần

phải ở thể trạng tốt nhất phòng khi.. *cái gì nhỉ* ? Anh không biết anh đang ngóng chờ điều gì xảy ra, nhưng anh có một cảm giác khó chịu. Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra, anh phải ở trạng thái tốt nhất để có thể bảo vệ Jay và xử lý tình thế.

Sau khi bật dậy khỏi giường, đầu tiên anh vơ lấy khẩu súng ngắn vốn được đặt trên chiếc bàn cạnh giường và đặt nó trên sàn, trong tầm với. Rồi nằm úp xuống và bắt đầu chống đẩy, đồng thời lặng lẽ đếm. Ba mươi là giới hạn tối đa. Đã bắt đầu thở dốc, anh lăn ngang và móc chân vào gầm giường, hai tay đặt sau đầu, và nằm xuống rồi bật dậy. Những vết sẹo mới trên bụng anh đập mạnh với sức căng anh đang đặt lên chúng, và mồ hồi túa ra trên trán. Anh phải dừng lại ở con số mười bảy. Chửi thể trong sự chán ghét, anh nhìn xuống cơ thể mình. Anh đang ở trong một thể trạng đáng thương hại. Trước đây anh có thể thực hiện một trăm lần chống đẩy vả bật ngửa mà không hề thở dốc – Anh bất động, chờ cho một nửa ký ức quay lại, chờ cho cánh cửa trí óc mở ra, nhưng không gì xảy ra cả. Chỉ trong một giây anh có một cái nhìn thoáng qua về cuộc đời anh trước đây, rồi sau đó cánh cửa lại đóng lại. Bác sĩ đã bảo anh đừng quá ép buộc nó, nhưng cái cánh cửa trống rỗng chết tiệt đó cứ trêu chọc anh. Có cái gì đó anh cần phải biết, và cơn thịnh nộ dần thành hình trong anh bởi anh không thể vượt qua trở ngại đó.

Đột nhiên anh nghe tiếng bước chân bên ngoài cánh của, và anh vừa lăn, vừa vồ lấy khẩu súng. Nằm sấp trên tấm thảm, anh chĩa khẩu súng về phía cửa và chờ. Tiếng bước chân dừng lại và một chất giọng gắt gỏng vang lên, “June, nhanh lên. Chúng ta cần khởi hành sớm và em thì lãng phí đủ thời gian rồi.”

“Liệu thị trấn có biến mất nếu chúng ta đến đó vào bốn giờ thay vì ba giờ không ?” một chất giọng phụ nữ cũng gắt gỏng ngang bằng đáp lời.

Steve thở ra và đứng dậy, nhìn chằm chằm vào khẩu súng ngắn trong tay mình. Nó vừa vặn trong lòng bàn tay anh như thể anh được sinh ra để giữ nó. Nó là một khẩu Browning tự động, nòng cao, và nạp đạn với đầu đạn rỗng có thể tạo một lỗ vào và một lỗ ra lớn hơn. Frank đã đưa nó cho anh khi còn ở bệnh viện trong khi họ chờ Jay trở lại và bảo anh giữ nó, chỉ để phòng ngừa bất trắc thôi. Khi Steve vươn tay cầm lấy nó, nó như thể một phần của anh đã quay lại. Anh đã không nhận ra thật khác lạ làm sao khi không trang bị vũ khí, cho đến khi khẩu súng ngắn được đặt vào trong tay anh.

Phản ứng của anh vừa rồi đã nói lên rất nhiều về cuộc sống mà anh đã trải qua; nó đã trở thành bản năng thứ hai của anh khi đặt khẩu súng trong tầm với ngay cả khi đang luyện tập, và bản năng thứ hai khi anh coi những bước chân tiến gần đến kia như một mối nguy có thể xảy ra. Có lẽ Jay đã khôn ngoan khi li hôn với anh lần đầu tiên. Có lẽ không phải là điều tốt khi anh cố tìm đường bước vào cuộc sống của nàng, khi xem xét những mối nguy hiểm *của anh.*

Khẩu súng trong tay anh là khẩu súng hạng nặng loại tốt, nhưng nó không thể so sánh với cảm giác trên cơ thể của Jay được. Nếu phải chọn lựa giữa Jay và công việc của anh, thì công việc thua. Anh đã là một tên khốn ngu ngốc trong hôn nhân trước đây của họ, nhưng anh không định làm rối tung cơ hội thứ hai này. Bất kể kẻ nào anh làm việc cho sẽ đều phải tái bổ nhiệm

anh, đem anh vào, hoặc anh sẽ rời khỏi hoàn toàn. Sẽ không còn những cuộc gặp bí mật, không còn bất kể tên sát thủ nào bám theo anh. Chết tiệt, đã đến lúc anh ổn định và để những gã hung hăng trẻ tuổi có cơ hội của họ. Anh đã ba mươi bảy, đã quá độ tuổi mà hầu hết nhưng gã đàn ông khác có vợ và gia đình rồi.

Nhưng anh sẽ không nói với gã đó cho đến khi ký ức của anh trở lại, anh nghĩ một cách giễu cợt trong khi tắm rửa. Cho đến lúc đó, anh sẽ không thể hoàn toàn tin tưởng bất kỳ ai, ngoại trừ Jay.

* * *

Họ mua giày ống, tất và đồ lót giữ nhiệt ở Colorado Springs, quần jean và áo nỉ trong một thị trấn khác, mũ và áo khoác lông cừu trong một thị trấn khác nữa. Jay còn mua một cái áo jacket dày có mũ trùm đầu, và vài cái áo ngủ bằng vải nỉ để dự trữ. Hai chiếc xe mà Frank đã kiếm được là loại xe Jeep với bốn bánh dẫn động cùng lốp đi trên tuyết, vì vậy họ đã có một chuyến đi tốt đẹp, dù cho càng đi xa thì tuyết càng dày hơn.

Frank lái chiếc xe Jeep dẫn đầu, với Steve và Jay trong chiếc đằng sau. Jay chưa bao giờ lái một chiếc xe sang số trước đây, vì vậy việc lái phụ thuộc vào Steve. Lúc đầu Jay đã lo lắng về đôi chân anh, nhưng anh dường như không gặp khó khăn với việc nhấn ga hay thắng phanh, vì vậy sau một khoảng thời gian nàng ngừng lo lắng và bắt đầu chú ý đến cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp khi họ lái về hướng tây trên đường U.S. 24. Bầu trời, vốn quang đãng, dần dần trở nên nặng nề với những đám mây đang lượn lờ, và những bông tuyết bắt đầu rơi. Thời tiết cứ như vậy và không tệ hơn, họ tiếp tục trải qua một quãng thời gian tốt đẹp ngay cả khi họ đi tắt trên đường cao tốc. Rồi họ rời khỏi đường cao tốc và rẽ sang một đường phụ với ít xe cộ qua lại và tuyết nhiều hơn, cùng với nó là tốc độ tuyết rơi nhanh hơn. Sau đó Frank rẽ vào một con đường đất xuyên quanh những ngọn núi trong khoảng thời gian dường như đã hàng giờ, và cuối cùng anh ta tiếp tục đi trên một lối tắt khác. Jay có thể thấy không có bất kỳ con đường rõ ràng hay thậm chí một lối mòn nào; họ chỉ đơn giản là đi lên trên một ngọn núi theo một lộ trình dễ đi nhất.

“Em tự hỏi liệu anh ta có biết mình đang đi đâu không”, nàng càu nhàu, bám lấy chiếc ghế khi chiếc xe Jeep nảy bật sang một bên.

“Anh ấy biết đường. Frank là một đặc vụ giỏi mà”, Steve thờ ơ đáp lời, về số để lên dốc. Ngay khi họ lên tới đỉnh, họ dường như đang ở trên một đồng cỏ rộng và cao, dốc và trải dài tới hàng dặm trước mắt họ. Họ lái xe men theo bìa rừng đến khi đồng cỏ đột nhiên kết thúc, và rồi họ đi dốc xuống sườn núi. Tiếp theo họ lại trèo lên một ngọn núi khác, nơi có lối mòn trải rộng vừa đủ để thích hợp với chiếc Jeep. Trên sườn bên của mặt đá, và trên mặt kia, không có gì ngoài khoảng cách tăng thêm với phần chân núi. Sau đó họ cũng leo lên đỉnh của ngọn núi đó, và đi tới một bãi cỏ tròn khác. Khi mặt trời khuất dần sau chóp núi phía Tây, Steve liếc mắt về phía bìa rừng bên trái họ : “Đó chắc chắn phải là căn nhà gỗ.”

“Ở đâu ?” Jay hỏi, háo hức ngồi dậy. Chỉ nghĩ đến việc có thể thoát khỏi chiếc xe này và được

duỗi chân ra cũng đã là thiên đường rồi.

"Ở chỗ mấy thông, ngay bên phải ấy."

Rồi nàng nhìn thấy nó và thở dài nhẹ nhõm. Nó chỉ là một căn nhà gỗ bình thường, nhưng nó được hoan nghênh như một khách sạn xa hoa vậy. Nó ở ngay dưới những cái cây, phải đứng trước mặt tiền mới nhìn thấy được. Bởi vì nó được xây trên sườn núi, nên phần trước cao hơn phần sau; có sáu bậc thang gỗ dẫn lên hiên bao quanh nhà. Nhà chái để đặt chiếc Jeep được xây trên phía sau của căn nhà gỗ, và ba mươi thước phía cuối là một nhà xưởng.

(nhà chái : nhà hoặc lán nhỏ có mái dựa vào tường hoặc hàng rào một ngôi nhà lớn hơn)

Họ đỗ xe dưới nhà chái và khó nhọc bước ra, uốn cong lưng để giãn những cơ bắp đau nhức. Không khí thật quá khô và lạnh đến nỗi gần như đau khi hít vào, nhưng mặt trời lặn đang vẽ lên nền tuyết và nóc nhà một sắc đỏ, vàng và tím huyền diệu, và Jay đứng đó bất động và bị mê mẩn, mãi cho đến khi Steve thúc nàng chuyển động.

Phải mất đến vài chuyến mới bê được hết tất cả mọi thứ vào; rồi Frank kéo Steve đến nhà xưởng để chỉ cho anh xem máy phát điện hoạt động thế nào. Rõ ràng rằng ai đó đã bật nó lên, bởi vì bóng đèn điện đang hoạt động và tủ lạnh đang rền rền kêu. Jay kiểm tra phòng dự trữ đồ ăn nhỏ và tủ lạnh, rồi tìm thấy chúng hoàn toàn đầy đồ hộp và thịt lạnh.

Nàng làm một cuộc đi dạo ngắn vòng quanh ngôi nhà. Ngay cạnh căn bếp là một phòng để đồ nhỏ với máy giặt và sấy khô hiện đại. Không có phòng ăn, chỉ có một chiếc bàn gỗ tròn với bốn chiếc ghế ở một góc bếp. Phòng khách được trang bị một cách ấm cúng theo phong cách Early American, với ghế bọc nhung. Một tấm thảm móc có màu nâu và xanh che phủ sàn nhà gỗ, và một mặt tường gần như bị choán hết bởi một lò sưởi bằng đá khổng lồ. Có hai phòng ngủ cùng kích cỡ, thông với cùng một phòng tắm. Jay nhìn chằm chằm vào cánh cửa nối, tìm nàng đập hơi nhanh với ý nghĩ chia sẻ phòng tắm với anh. Nàng biết sự thân thuộc của những chiếc khăn ẩm treo cạnh nhau, mỹ phẩm lẫn lộn với nhau, một tuýp thuốc đánh răng dùng chung. Râu của anh trong bồn rửa mặt, dao cạo của anh ở một bên. Những chi tiết nhỏ của việc sống chung ít nhất cũng quyến rũ như việc ăn nằm vậy, đan cuộc sống của họ vào nhau với mỗi khoảnh khắc trong ngày.

Cửa sau đóng sầm lại, và Steve gọi, "Em ở đâu ?" . Chất giọng dữ dội của anh thậm chí còn gay gắt hơn bình thường vì thở trong không khí lạnh.

"Khám phá", nàng đáp lời, rời phòng tắm và đi qua cửa phòng ngủ. "Có bất kỳ phản đối nào không khi em lấy phòng ngủ đằng trước ? Nó có quang cảnh đẹp nhất."

Củi đã được đặt trong lò sưởi. Anh cúi xuống và đánh một que diêm vào trước lò, rồi giữ nó với một tờ giấy và đốt nó dưới những khúc gỗ, không trả lời cho đến khi anh đứng thẳng dậy. "Để anh xem xét chúng đã."

Hơi ngạc nhiên, Jay bước sang một bên và để anh bước vào. Anh kiểm tra vị trí của cửa sổ và khóa, mở tủ quần áo và nhìn vào trong nó, rồi bước vào nhà tắm.

"Nó là một nhà tắm liền", nàng chỉ ra.

Anh lầm bầm và mở cửa bước vào phòng ngủ thứ hai. Cửa sổ của cả hai phòng đều ở trên tường bên, nhưng bởi vì phần sau của căn nhà gần với mặt đất hơn phần trước, nên cửa sổ của phòng ngủ thứ hai dễ đột nhập từ bên ngoài hơn. "Được rồi", anh nói, cũng kiểm tra luôn khóa trên cửa sổ phòng anh. "Nhưng nếu em nghe thấy bất kỳ cái gì trong đêm thì em phải đánh thức anh đấy. Được không ?"

"Vâng", nàng nói, họng nàng thắt lại. Tất cả những thứ này đều là bản năng thứ hai với anh. Anh chắc cũng nghĩ có gì đó nguy hiểm, bất chấp tất cả những sự phòng ngừa mà Frank đã làm. Nàng đã muốn nghĩ rằng họ được an toàn ở đây, nhưng có lẽ không phải. Điều tốt nhất nàng có thể làm là không tranh luận với anh.

Anh đưa mắt nhìn nàng, và khuôn mặt dữ dội của anh dịu đi một chút. "Xin lỗi. Anh đoán mình phản ứng quá mạnh với một hoàn cảnh mới lạ. Anh không có ý làm em sợ." Bởi sự căng thẳng chưa nhạt đi trong mắt nàng, anh bước đến chỗ nàng, khum mặt nàng trong tay anh, rồi hôn nàng. Khuôn miệng đầy đặn, căng mọng, gợi tình tuyệt vời của nàng hé mở cho anh và lưỡi anh trêu đùa lưỡi nàng. Jay đặt bàn tay nàng lên bờ vai anh và hưởng thụ luồng nhiệt từ cơ thể anh trên nàng. Căn nhà không quá băng giá, nhưng nó còn xa mới ấm áp.

Anh giữ nàng dựa vào anh trong giây lát, rồi miễn cưỡng thả nàng ra. "Hãy đi xem nơi này có thức ăn không nhé. Nếu anh không được ăn sớm, anh sẽ ngã xuống mất". Nàng nhận ra anh không hề thổi phồng điều đó. Nàng có thể cảm thấy cơn run rẩy yếu ớt từ những bắp thịt của anh, một dấu hiệu của sự căng thẳng quá mức anh ép lên cơ thể mình ngày hôm nay.

Ngẫu nhiên nàng vòng tay mình quanh hông anh khi họ quay về phòng khách. "Em đã kiểm tra thức ăn rồi. Chúng ta có gần như tất cả những gì mà bao tử của chúng ta cần, miễn là chúng chỉ cần những món ăn thường thôi. Nếu anh muốn tôm hùm hay nấm đen, anh không gặp may rồi."

"Anh sẽ ổn với một ca súp", anh mệt mỏi nói, và rên rỉ khi anh ngồi xuống một trong những chiếc ghế dễ chịu. Anh giãn chân ra, thờ ơ xoa bóp bắp đùi anh.

"Chúng ta có thể làm tốt hơn thế", Frank nói khi anh ta đem vào một ôm đầy củi, đúng lúc nghe được lời bình luận của cùng của Steve. Anh ta chất củi trước lò sưởi rồi phủi bụi tay mình. "Tôi nghĩ. Tôi không phải là đầu bếp giỏi đâu". Rồi nhìn vào Jay đầy hy vọng, và nàng phá lên cười.

"Tôi sẽ xem mình làm được gì. Tôi là một phù thủy thực sự với những bữa tối nấu bằng lò vi sóng, nhưng tôi lại chẳng thấy một cái lò vi sóng ở đây, vì vậy tôi hơi mất phương hướng một

chút đấy."

Nàng quá mệt để làm nhiều, nhưng nó không lấy mất nhiều công sức để mở hai can thịt bò hầm lớn và hâm nóng chúng, hoặc rán những ổ bơ bằng bếp ga. Họ gần như im lặng khi ăn, và sau khi Frank giúp nàng rửa vài cái đĩa, họ chờ đến lượt tắm. Đến tám giờ họ đi ngủ, Jay và Steve ngủ trong phòng ngủ riêng của mình và Frank cuộn tròn trong chăn trên đi văng.

Họ dậy sớm vào sáng hôm sau, và sau một bữa sáng ngon lành Frank và Steve đi dạo trên tuyết. Bếp ga và lò nước nóng vận hành bằng khí butan, và bể chứa nước đã được đổ đầy; nó không cần đổ đầy lại cho đến tận mùa xuân. Bình nhiên liệu cho máy phát điện sẽ cần được nạp lại, nhưng tất cả những gì Steve phải làm là liên lạc với Frank qua máy tính, và bình nhiên liệu sẽ đươc đưa đến bằng trực thăng. Họ không muốn một chuyến giao hàng đến căn nhà bằng bất kỳ công ty thương mại hay công cộng nào, và, dù trong bất kỳ trường hợp nào, căn nhà quá khó để đi đến cho bất kỳ xe tải chở nhiên liệu bình thường nào. Nó là một quá trình phức tạp, nhưng nó có nghĩa là nơi này là một nhà nghỉ cực kỳ an toàn, không có trong danh sách của bất kỳ hồ sơ nào. Nói chung, nơi này được dự trữ cho một cuộc viếng thăm dài hạn, dù Frank không thể không ước rằng Steve sẽ phục hồi trí nhớ sớm và đặt một dấu chấm hết cho tất cả những chuyện này, hoặc cái gã Piggot kia sớm bị bắt giữ.

"Thị trấn gần nhất là Black Bull, dân số một trăm ba mươi ba", Frank nói. "Đi xuống con đường đất và rẽ phải, và anh cuối cũng sẽ đến đó. Nó có một cửa hàng tạp hóa bán lẻ với những loại thức ăn và đồ dự trữ cơ bản. Nếu anh muốn bất kỳ thứ gì cảnh vẻ hơn, anh sẽ phải tìm đến thị trấn lớn hơn, nhưng giữ ở mặt nghiêng thấp thôi nhé. Anh sẽ có đủ tiền mặt trong khoảng một vài tháng, nhưng hãy để tôi biết nếu anh cần thêm."

Steve phóng tầm mắt qua đồng cỏ màu trắng. Không khí thật trong lành, mặt trời buổi sớm chói lòa trên nền tuyết không tì vết, đến nỗi nó làm đau mắt anh. Cái lạnh giá thiêu đốt phổi anh. Cả vùng đất thật quá rộng lớn và trống rỗng đến nỗi nó gây cho anh một cảm giác kỳ quái, nhưng cùng lúc đó là cảm giác gần như thỏa mãn. Anh đang nôn nóng chờ Frank rời đi để anh có thể cuối cùng cũng được ở một mình, hoàn toàn một mình, cùng Jay.

"Anh được an toàn ở đây", Frank thêm vào. "Người đó thỉnh thoảng vẫn sử dụng nó." Anh ta liếc nhìn lên căn nhà gỗ. "Tôi sẽ không đem Jay đến đây nếu nó không an toàn. Cô ấy là một thường dân, vì vậy chăm sóc kỹ cho cô ấy nhé, ông bạn."

Một cảm giác ngưa ngứa, một sự nhận biết tăng cường, đã chộp lấy Steve khi Frank nhắc đến Người đó. Nó không phải là một cảm nhận về sự nguy hiểm mà là một kiểu kích thích. Những ký ức ở đó, nhưng bị phong tỏa khỏi tâm trí anh bởi những ảnh hưởng còn lại sau vụ nổ. Người đó là một mảnh khác của bức tranh ghép.

Anh bắt tay Frank, và mắt họ gặp nhau ánh lên tình bạn giữa những người đàn ông, những người đã cũng sát cánh trong hoạn nạn. "Anh có lẽ sẽ không gặp lại tôi cho đến khi chuyện này kết thúc, nhưng tôi sẽ luôn theo dõi", Frank nói. "Tốt hơn hết tôi nên đi thôi. Trời có lẽ sẽ bắt

đầu đổ tuyết lần nữa vào chiều nay."

Họ vào trong và Frank lấy đồ đạc của mình, rồi chào tạm biệt Jay. Nàng ôm lấy anh ta, ánh mắt sáng chói một cách mập mờ. Frank đã là tảng đá vững chắc cho nàng trong suốt hai tháng qua, và nàng sẽ nhớ anh ta. Ngoài ra anh ta cũng là cái đệm giữa nàng và Steve, khi anh ta rời đi rồi, sẽ chỉ còn có hai người bọn họ.

Nàng liếc nhìn Steve, phát hiện ra anh đang quan sát nàng một cách tập trung. Đôi mắt nâu nhạt của anh đang rực sáng, vàng hơn cả một vài giây trước đó, giống như mắt của loài ăn thịt đã tia thấy con mồi của nó.

Chương 9

Jay đã tưởng rằng Steve sẽ bổ nhào vào nàng, nhưng thật nhẹ nhõm, anh dường như có những chuyện khác trong đầu. Suốt tuần tiếp theo, anh dành toàn bộ thời gian ban ngày để lảng vảng quanh căn nhà và nhà xưởng, rồi khám phá đồng cỏ cao của họ, căng thẳng và cảnh giác như một con mèo trong môi trường xa lạ. Hàng giờ đạp trên tuyết làm anh mệt mỏi, và thường đi ngủ sớm sau khi ăn tối. Jay cảm thấy lo lắng, cho đến khi nàng nhận ra đó là một phần tự nhiên trong quá trình bình phục của anh. Sự hồi phục trong bệnh viện đã cho anh điểm khởi đầu, nhưng anh vẫn còn một chặng đường rất dài để khôi phục hoàn toàn sức khỏe, và nhiều giờ đi bộ phục vụ hai mục đích : làm quen với khu vực mới, và hồi phục sức chịu đựng. Cuối tuần trước anh mới bắt đầu thả lỏng, nhưng mỗi ngày anh vẫn đi dạo một vòng quanh căn nhà, quan sát, kiểm tra xem có bất kỳ sự đột nhập nào không.

Họ dường như quá cô lập vì vậy nàng không thể hiểu được sự thận trọng của anh, nhưng nàng cũng cho rằng nó vốn đã khắc sâu trong anh. Quan sát anh cho nàng một cái nhìn sâu sắc hơn về con người thực sự của anh. Anh quá phù hợp với nghề nghiệp của anh ! Bằng bản năng anh biết phải làm gì, không cần dựa vào ký ức.

Khi anh khỏe hơn, anh bắt đầu bổ củi để giữ nguồn cung ổn định cho lò sưởi. Họ chủ yếu sử dụng lò sưởi để sưởi ấm, nhằm tiết kiệm nhiên liệu. Căn nhà được thiết kế vô cùng ấm cúng và biệt lập đến nỗi nó giữ nhiệt rất tốt, và một ngọn lửa cũng đủ để giữ toàn bộ nơi này dễ chịu. Lúc đầu hai bàn tay anh bị đau và phồng rộp, mặc dù anh có mang bao tay, nhưng dần dần chúng cũng quen. Sau một thời gian anh thêm việc chạy bộ vào những hoạt động hàng ngày của mình, nhưng anh không hề chạy bộ trong đồng cỏ, nơi sáng sủa. Anh chạy vòng qua những cái cây, lên và xuống những ngọn đồi, cố tình chọn những con đường gồ ghề nhất, và mỗi ngày đôi chân của anh khỏe hơn một chút, hơi thở của anh dễ dàng hơn một chút, vì vậy anh có thể ép bản thân chạy xa hơn.

Jay yêu những ngày đầu ở căn nhà, nằm trên cao đồng cỏ bao la tĩnh lặng. Thi thoảng âm thanh duy nhất là tiếng gió lay động qua những ngọn cây. Cả cuộc đời nàng đã quen với sự hối hả ồn ã của những thành phố, không gian và sự tĩnh lặng này khiến nàng cảm thấy như thể

mình được sinh ra lần nữa trong một thế giới mới. Những dấu vết căng thẳng cuối cùng từ cuộc sống cũ của nàng giãn ra và nhạt đi. Nàng đang ở một mình giữa những ngọn núi với người đàn ông nàng yêu, và họ được an toàn.

Anh bắt đầu dạy nàng làm thế nào để lái chiếc xe số. Với Jay, nó khá là vui, nhún nhảy trên chiếc Jeep qua đồng cỏ. Với Steve, nó là sự đề phòng trong trường hợp có chuyện gì đó xảy ra cho anh và Jay sẽ phải lái. Nó có thể là vấn đề sống còn.

Tuyết rơi dày đặc vào tuần thứ ba họ ở đây. Jay dậy sớm với một thế giới mà mọi âm thanh đều bị bóp nghẹt. Nàng bật dậy để hé mở cửa sổ đã phủ đầy tuyết, rồi lại ngã nhào vào chiếc giường ấm áp của mình và chìm vào giấc ngủ lần nữa. Khi nàng thức dậy lần thứ hai thì đã gần mười giờ, và nàng cảm thấy thoải mái một cách đáng kinh ngạc, cũng như đói vô cùng.

Nàng nhanh chóng mặc đồ và chải tóc, tự hỏi tại sao căn nhà lại tĩnh lặng như thế. Steve ở đâu ? Nàng nhìn vào phòng anh, nhưng nó trống rỗng. Có một bình cà phê trong bếp, và nàng uống một cốc trong khi nhìn về cửa sổ, qua những rặng cây để tìm kiếm vài dấu hiệu của anh. Nhưng không có gì cả.Tò mò, nàng uống hết cốc cà phê và quay lại phòng mình để xỏ đôi ủng ấm áp vào, rồi nàng mặc chiếc áo khoác lông cừu và kéo chiếc mũ len qua tóc mình. Thật là không bình thường khi Steve ra ngoài mà không nói cho nàng nghe nơi anh sẽ đi và đi trong bao lâu. Nàng băn khoăn anh đang làm gì, và tại sao anh không đánh thức nàng. Liệu anh có tự mình làm mình bị thương không ?

Lo lắng, nàng bước xuống những bậc thềm. “Steve ?” nàng khẽ gọi, không dám lớn tiếng hơn. Cả đồng cỏ thật tĩnh mịch, và lần đầu tiên sự biệt lập của nó khiến nàng cảm thấy bị đe dọa thay vì an toàn như mọi khi. Phải chăng có người lạ ngoài đó ?

Dấu chân anh khá rõ nét trên nền tuyết. Rõ ràng là anh đi đến chỗ để củi nhiều lần để mang thêm củi vào nhà, bởi vì có những dấu chân giữa chỗ để củi và ngôi nhà; rồi anh bước lên sườn đồi vào trong rừng. Jay lôi đôi găng tay từ túi áo khoác ra và đeo vào, và nàng ước gì đã mang theo cái khăn choàng để che mũi và miệng lại. Trời quá lạnh đến nỗi dường như không khí có cảm giác dễ vỡ. Nàng kéo cổ áo của chiếc áo khoác cao lên quanh cổ và bắt đầu lần theo dấu vết của Steve, cẩn thận bước theo những dấu chân bởi đi như vậy thì dễ hơn là tự mình nàng bước xuyên qua tuyết.

Dưới rừng cây, lớp tuyết phủ không quá dày, khiến việc bước đi dễ dàng hơn, nhưng Jay vẫn tiếp tục bước trên những dấu chân mà Steve để lại. Nàng có thể dễ dàng nghe thấy hơi thở của chính mình hay tiếng tuyết kêu lạo xạo dưới chân mình. Nàng muốn gọi to tên Steve lần nữa nhưng không hiểu sao lại không dám, như thể điều đó là thiếu tôn kính giữa thánh đường trắng, đen và lục yên tĩnh này.

Dù sao, nàng cũng cố khẽ khàng hơn, tìm đường xuyên qua những nhành cây, cố trở thành một phần của khu rừng. Rồi, đột nhiên, nàng mất dấu của Steve. Nàng đứng dưới những phiến lá vân sam và nhìn quanh, nhưng chẳng có chút dấu vết nào để đi theo nữa. Cứ như thể anh đột

nhiên biến mất vậy. Bước trên nền tuyết mà không để lại dấu vết là không thể nào ! Nhưng thực sự là chẳng có dấu vết nào dưới những hàng cây cả. Nàng nhìn lên, tự hỏi có phải anh đã trèo lên một cái cây và ngồi đó cười chế nhạo nàng. Chẳng có gì cả.

Lý trí nàng bảo rằng anh đã chơi một kiểu chơi khăm nào đó, nhưng dấu vết của anh phải xuất hiện ở đâu đó chứ. Nàng nghĩ ngợi một lúc, rồi bắt đầu đi loanh quanh. Chắc chắn nàng sẽ tìm được dấu của anh đâu đó quanh đây.

Mười lăm phút sau, nàng bắt đầu nổi giận. Quỉ tha ma bắt tên đàn ông ngu ngốc đó ! Anh ta đang vờn nàng trong một trò chơi thiếu công bằng, anh ta thì đã được huấn luyện. Nàng thì lại bắt đầu lạnh, mà nàng cũng vốn đã đói rồi. Cứ để anh ta đóng vai Daniel Boone; nàng sẽ quay lại căn nhà và nấu bữa sáng - chỉ cho mình nàng thôi, để anh ta chết đói luôn đi !

Cáu kỉnh, nàng quay về cẩn thận như cách nàng đến; cứ để gã đàn ông ngốc đó lại đây, lén lút quanh quẩn và trốn nàng trong khi đó nàng sẽ ngồi trong nhà, kín gió, ấm áp và ăn một bữa sáng nóng hổi. Sau đó khi anh ta xuất hiện, nàng ra vẻ ngây thơ, và anh ta phải tự nấu bữa sáng chết tiệt của anh ta ! Cái đồ khoe khoang !

Nàng lẻn về phía căn nhà, cố đi thật gần những thân cây, thường xuyên dừng lại để lắng nghe bất kỳ âm thanh nào trước khi di chuyển đến thân cây tiếp theo và nhìn quanh theo mọi hướng trước khi lại di chuyển lần nữa. Cơn tức giận của nàng ngày càng tăng, và nàng bắt đầu nghĩ đến mọi cách nàng có thể làm để trả thù anh, nhưng hầu hết những ý tưởng của nàng đều có vẻ nhỏ mọn và tầm thường. Điều mà nàng thực sự muốn làm bây giờ là đánh gã đàn ông chết tiệt ấy. Thật mạnh. Hai lần liền.

Nàng chỉ mới bắt đầu lẻn quanh một cái cây thì đột nhiên nàng dựng tóc gáy và đông cứng lại, tim nàng nhảy vọt với sự sợ hãi và cảnh báo nguy hiểm. Nàng không thể nghe và nhìn thấy gì cả, nhưng nàng có thể cảm thấy ai đó, hoặc cái gì đó, quanh đây. Chó sói núi ? Gấu ? Nàng đứng bất động ngoại trừ đôi mắt, tìm kếm cái gì đó có thể sử dụng như vũ khí, và cuối cùng nàng nhìn thấy một cành cây khô trông khá cứng cáp, lẫn dưới nền tuyết. Trông một khoảnh khắc, nàng cúi xuống với tới cành cây, mọi giác quan của nàng báo động và gào thét.

Cái gì đó cứng và nặng đánh vào lưng nàng. Nàng bị đánh ngã xuống nền tuyết, phổi nàng cố hít lấy không khí, tay nàng bị khống chế. Nàng thậm chí còn không thể hét lên. Và một tia loé sáng như một con dao kề vào cổ nàng.

Choáng váng, kinh hoàng, không thể thở, nàng nhìn vào một đôi mắt chết người, vàng rực như mắt đại bàng.

Mắt anh trợn tròn khi anh nhận ra nàng, rồi nheo lại với cơn giận giữ. Anh cất con dao trông-có-vẻ-nguy-hiểm đó vào trong bao và rời gối khỏi ngực nàng. “Quỉ thật, người đàn bà ngốc nghếch này. Anh có thể đã giết em rồi !” anh gầm lên, giọng anh khàn khàn. “Em đang làm cái quỉ gì thế ?”

Jay chỉ có thể thở và quằn quại trên nền đất, tự hỏi liệu nàng có thể chết vì thiếu không khí không. Toàn bộ ngực nàng như bốc cháy và tầm nhìn của nàng thì mờ đi.

Steve kéo nàng ngồi dậy và đấm đấm vào lưng nàng mấy cái liên tiếp, đủ mạnh để khiến nàng cảm thấy đau, nhưng ít nhất không khí đã tràn vào được trong cơ thể nàng. Nàng gần như nghẹt thở khi phổi nàng nở ra, và mắt nàng ngấn đầy nước. Nàng nôn khan và ho rũ rượi, và Steve vỗ nhè nhẹ vào lưng nàng nhưng giọng anh thì thật gay gắt. "Em sẽ ổn thôi. Điều này còn dễ chịu hơn những gì em xứng đáng phải nhận."

Nàng không định thế. Nàng liếc nhìn thấy cành cây khô qua khóe mắt, cành cây khô mà nàng đã với tới khi anh đánh nàng, và điều tiếp theo nàng biết là nó đã ở trong bàn tay nàng. Một làn sương đỏ phủ mờ tầm nhìn của nàng khi nàng đánh anh với tất cả sức mạnh từ cơn giận giữ của nàng. Anh tránh được cú đánh đầu tiên, chửi thề và nhảy lùi lại để tránh cú đánh thứ hai. Nàng dịch sang trái, cố đẩy anh lùi vào một cái cây để anh không thể dễ dàng tránh được nữa, và đánh anh thêm một lần nữa. Anh cố nắm lấy cành cây khô ấy, và nàng đánh trúng cổ tay anh với một tiếng *thịch* trắc nịch ! rồi lại hất lên để chuẩn bị cho một cú đánh khác. Chửi thề lần nữa, anh cúi người xuống thấp và lao vào nàng. Nàng đánh vào lưng anh ngay trước khi vai anh ép vào bụng nàng với một lực đủ mạnh để nàng lại ngã sóng hoài xuống nền đất lần nữa. "Quỉ thật !" anh hét lên, ngồi trên người nàng và ghim cổ tay nàng xuống nền tuyết. "Bình tĩnh lại ! Chết tiệt, Jay ! Em bị cái quái gì thế ?"

Nàng vùng vẫy bên dưới anh, cố đẩy anh ra khỏi người mình. Anh ép chặt đầu gối vào sườn nàng, đoán trước được hành động đó, và bàn tay anh kẹp cổ tay nàng chặt đến nỗi nàng chẳng có cách nào để thoát ra được. Cuối cùng nàng ngừng vùng vẫy và bất lực giận dữ nhìn vào anh, đôi mắt nàng rực sáng như ngọn lửa xanh. "Thả tôi ra !"

"Để em có thể đánh vỡ đầu anh với cái gậy chết dẫm đó à ? Còn lâu !"

Nàng hít một hơi thật dài thật sâu đến rùng mình và buộc giọng mình thật bình tĩnh. "Em sẽ không đánh anh với cây gậy đó nữa."

"Chắc chắn là em sẽ không làm thế", anh càu nhàu, thả tay nàng ra để vơ lấy cái cây gậy và ném nó xa khỏi chỗ họ. Jay sử dụng bàn tay vừa được thả ra của mình để chùi chỗ tuyết còn vương trên mặt, và Steve chậm rãi thả lỏng trọng lượng nặng nề của anh khỏi ngực nàng. Nàng ngồi dậy và kéo cái mũ len khỏi đầu nàng để rũ tuyết.

Quì trên một đầu gối bên cạnh nàng, Steve phủi sạch lưng nàng. "Bây giờ em giải thích xem em nghĩ mình đang làm cái gì đấy".

Cơn giận dữ nổ tung trong nàng một lần nữa và nàng quay ngoắt lại. Anh giật mạnh đầu lại vừa kịp lúc để thoát khỏi quả đấm của nàng, nhưng cái mũ ướt nàng giữ trong tay đánh mạnh vào mặt anh với lực đủ để làm đau nhói. Như sét đánh nàng lại bị bẹp dí trên tuyết lần nữa. Anh vừa nghiến răng vừa nói, "Một lần nữa và em sẽ phải đứng ăn trong một tháng !"

Nàng bừng bừng nổi giận trước anh : “Anh cứ thử xem ! Khi tôi tỉnh dậy và chẳng thể tìm thấy anh, tôi đã lo anh có thể bị thương, vì vậy tôi ra ngoài tìm anh. Rồi anh bắt đầu khoe khoang với cái trò Siêu Điệp Viên của mình, chẳng để tôi tìm được anh, cho đến khi tôi đã chán ngấy và bắt đầu quay lại căn nhà. *Rồi* anh đánh ngã tôi và dí cái con dao ấy vào tôi, *và* hét vào mặt tôi ! Anh xứng đáng bị đánh bằng một cái gậy !”

Anh giận dữ nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn mái tóc rối và đôi mắt xanh dữ dội, và đường nét bướng bỉnh của đôi môi khiêu gợi ấy. Anh khẽ chửi thề và luồn những ngón tay vào bím tóc màu mật ong đó, giữ lấy nàng khi anh hạ miệng anh xuống miệng nàng. Nụ hôn của anh nửa tức giận nửa đói khát. Anh đột nhiên điên cuồng muốn được cảm nhận đôi môi nàng, được đặt lưỡi mình vào trong miệng nàng và được nếm nàng. Nàng đá anh, và anh nhanh chóng dịch chuyển, tách hai chân nàng ra và đẩy cơ thể mình vào giữa chúng, sức nặng của anh ép chặt nàng xuống nền tuyết.

Jay rên rỉ, và lưỡi anh chuồi vào miệng nàng. Đột nhiên nàng như ngồi trên đống lửa, khi cơn giận dữ của nàng chuyển thành một xúc cảm đam mê mãnh liệt khác. Hai bàn tay nàng luồn trong tóc anh, vò lấy da đầu anh khi nàng đáp trả nụ hôn của anh cũng dữ dội như anh vậy. Hông anh cọ xát vào hông nàng trong một nhịp điệu nguyên sơ, mạnh mẽ như thể không hề có lớp vải cứng xen giữa họ, và máu nàng sục sôi như dung nham nóng chảy.

Dữ dội, anh mở lớp áo choàng dày cộm của nàng và đẩy những vạt áo sang một bên, đôi bàn tay anh che phủ bầu ngực nàng, nhưng nàng vẫn được bảo vệ khỏi anh bởi áo sơ mi và áo ngực, sự tiếp xúc vẫn chưa đủ. Anh giật mạnh áo nàng, ba trong số những những chiếc cúc áo bắn ra và biến mất trong lớp tuyết, rồi anh mở nó ra. Luồng không khí lạnh ập đến và nàng thét lên, nhưng âm thanh bị nghẹn lại trong miệng anh. Áo ngực của nàng có một cái móc ở phía trước, anh xử lý nó một cách dễ dàng và lột lớp áo mỏng ra khỏi bộ ngực căng mọng trắng ngần của nàng. Hai núm vú của nàng căng cứng và săn lại dưới cái lạnh, đâm vào lòng bàn tay anh khi anh đặt bàn tay mình lên chúng.

Anh ngẩng đầu lên. “Để anh ở trong em”, giọng anh khản đặc. “Ngay bây giờ”. Khao khát đang kiểm soát anh, cũng giống như cách anh muốn cưỡi lên nàng vậy. Anh đặt khuôn miệng nóng hổi của anh lên đầu vú hờn dỗi và mút mạnh nó, vê tròn quanh nó bằng lưỡi và lắng nghe âm thanh thỏa mãn rời rạc của nàng.

Jay nghĩ nàng có thể chết vì muốn anh mất, dù cho anh đã làm nàng hoảng sợ và làm đau nàng, dù cho anh đã làm nàng tức giận hơn bất cứ ai nàng từng nhớ. Anh đã giải phóng niềm đam mê đã luôn là bản chất trong nàng, xé toạc sự kiềm chế của nàng. Hai bàn tay nàng đang run rẩy, toàn bộ cơ thể nàng đang run rẩy, và nàng muốn nhiều hơn nữa.

Anh nâng miệng anh khỏi ngực nàng, và cơn choáng váng bởi luồng khí lạnh trên da thịt ẩm ướt làm nàng đau đớn đến nỗi nàng bật khóc thút thít. Mắt họ gặp nhau, mắt nàng mở to và đờ đẫn với niềm đam mê đột ngột, mắt anh nheo lại và rực cháy, và nàng biết anh đang im lặng chờ đợi sự cho phép của nàng. Nàng biết nếu nàng làm một dấu hiệu bằng lòng nhỏ nhất thì

anh sẽ chiếm lấy nàng ở đây ngay, trong cái lạnh và trên nền tuyết, và toàn bộ cơ thể nàng rộn ràng với ham muốn để anh làm thế. Nàng bắt đầu thì thầm tên anh ; rồi sự kinh hãi dội qua nàng như làn nước giá băng và nàng nhìn lên khuôn mặt cứng cỏi của anh khi anh chờ đợi câu trả lời của nàng. *Nàng không biết tên anh !* Nàng có thể gọi anh là Steve, nhưng anh không phải Steve. Khuôn mặt anh không phải khuôn mặt của Steve. Nàng biết anh, nàng yêu anh, nhưng anh là một kẻ xa lạ.

Anh tìm thấy câu trả lời của anh trong sự cứng lại đột ngột của cơ thể nàng bên dưới anh. Anh hằn học chửi thề khi anh đứng dậy, một tay day day cổ như thể điều đó có thể giải phóng sự căng thẳng thể xác của anh. Jay lóng ngóng với chiếc áo của mình, cố kéo hai vạt áo lại với nhau, nhưng những chiếc cúc đã rơi ra và tay nàng thì lại quá run rẩy, vì vậy cuối cùng nàng chỉ cài chặt áo khoác và đứng dậy. Nàng đã bốc cháy chỉ trong một vài khoảnh khắc trước, nhưng giờ đây nàng lại đang lạnh cóng. Nàng bị phủ đầy tuyết. Nàng rũ chúng ra khỏi tóc nàng và phủi chúng khỏi quần và áo khoác nhiều nhất có thể, rồi nhớ đến cái mũ len của nàng, nhưng nó đầy tuyết cả trong lẫn ngoài, và đội nó còn tệ hơn chẳng đội gì. Không một lời, không thể nhìn vào anh, nàng bắt đầu hướng về phía căn nhà.

Anh thô bạo nắm lấy vai nàng và quay ngoắt nàng lại. “Nói cho anh biết tại sao, chết tiệt”, anh cao giọng.

Jay nuốt khan. Nàng không có ý ngừng anh lại, và nàng không thể giải thích sự sợ hãi khủng khiếp mà mỗi khoảnh khắc, mỗi ngày nàng đang trải qua. “Em đã từng nói với anh rồi”, nàng cuối cùng cũng cất thành lời được. “Chúng là những lý do hợp lý”. Một giọt lệ rơi xuống trên má nàng và tạo nên những giọt pha lê muối trước khi xuống cằm nàng.

Khuôn mặt anh thay đổi, một vài sự tức giận hụt hẫng rời khỏi anh, và anh lau đi giọt nước mắt với bàn tay đeo găng của mình. “Thật không ? Những lý do của em chẳng rõ ràng lắm với anh. Đó là tự nhiên khi ham muốn lẫn nhau. Em nghĩ anh có thể sống như một tu sĩ trong bao lâu nữa ? Em nghĩ em có thể sống như một nữ tu trong bao lâu nữa ? Và đó không phải là khuynh hướng của anh, bé yêu, và nguyền rủa tất cả những cái lý do đó xuống địa ngục đi rồi quay lại đây trong một cái xe ngựa nho nhỏ màu đỏ, nó đâu phải là lần đầu tiên của chúng ta !”

Nàng nghĩ mình sẽ có thể thét lên. Nàng muốn khóc và nàng muốn cười lớn, nhưng nàng không thể thể hiện cảm xúc nào. Nàng muốn nói với anh sự thật, nhưng nỗi sợ lớn nhất nàng có là mất anh. Vì vậy cuối cùng nàng cũng nói với anh sự thật, hoặc ít nhất là một phần sự thật. “Nó *sẽ* là lần đầu tiên”, nàng khản đặc, nghẹt lại với từ ngữ. “Lần này. Và nó làm em sợ.”

Nàng bước đi lần nữa, và lần này anh để nàng đi. Nàng đang run rẩy với cái lạnh khi nàng quay lại được căn nhà, và nàng tắm thật lâu trong nước nóng, rồi mặc quần áo khô. Mùi cà phê mới bốc ra từ căn bếp, và nàng theo cái mũi của mình, tìm thấy anh đang chiên thịt lợn xông khói và đánh trứng trong một cái bát. Anh cũng đã thay quần áo, và nàng nao núng trước cả sức tác động về mặt thể xác của anh và sự nhận biết đột ngột của nàng. Anh cao và cơ bắp, đầy quyền lực như một con báo, bờ vai và ngực của anh căng lên dưới những đường may trên áo.

Trong những tuần họ ở đây anh đã tăng cân và cơ bắp săn chắc lại, tóc anh đã dài. Anh trông thật hoang dại và nguy hiểm, và quá đàn ông đến nỗi nàng tự động run rẩy theo bản năng. Anh không còn là một bệnh nhân nữa. Anh đã hồi phục lại cả sức khỏe và sức mạnh. Nàng đã đi theo anh vì nàng lo lắng, trong tâm trí nàng anh vẫn là một chiến binh bị thương. Giờ đây nàng biết rằng anh không phải. Tiềm thức của nàng đã nhận ra điều này lúc nãy, khi nàng đánh với anh. Nàng chưa từng làm như vậy trước đây.

Anh nhìn lên nàng, đánh giá. "Anh đã pha cà phê. Uống một cốc đi. Em vẫn còn run rẩy một chút. Ý nghĩ làm tình với anh làm em sợ hãi đến vậy ư ?"

"Anh làm em sợ". Nàng không thể ngừng những từ ngữ lại. "Anh là ai. Anh là gì."

Một sự im lìm băng giá chộp lấy anh khi anh nhận ra rằng nàng đã đoán ra. "Em đã nói anh sử dụng trò Siêu Điệp Viên."

"Vâng", nàng thì thầm, và quyết định đúng là nàng cần tách cà phê đó. Nàng rót nó và quan sát hơi nước bốc lên trong một lúc trước khi nhấp một hớp. Tại sao nàng lại nói ra điều đó ? Nàng không định thế. Nàng đang hết sức đau đớn, sợ hãi điều đó sẽ kích hoạt trí nhớ của anh và anh sẽ rời đi, và cũng sợ việc anh có thể không bao giờ lấy lại ký ức ngang như thế. Nàng đã bị bắt giữ, bị mắc bẫy, bởi nàng không thể cho anh là của nàng cho đến khi anh lấy lại ký ức và chọn nàng. Đấy là trong trường hợp anh chọn nàng. Hoặc anh có thể ra đi, về với cuộc sống thực sự của anh.

"Anh không nghĩ là em biết", anh nói thẳng thừng.

Đầu nàng giật lên. "Có nghĩa là anh đúng là điệp viên ?"

"Khả năng đó còn lớn hơn khả năng anh chỉ nhìn thấy cái gì đó trước khi vụ nổ xảy ra. Chính phủ không làm việc theo kiểu đó. Anh đoán, và Frank xác nhận."

"Anh ta đã nói những gì ?" Giọng nàng nhỏ nhẹ.

Nụ cười của anh cũng nhẹ như nàng, và một chút hoang dại. "Chỉ thế thôi. Anh ta không thể nói cho anh biết nhiều hơn vì tình thế hiện nay. Anh hiện giờ đặc biệt nguy hiểm. Thế làm sao em đoán ra ?"

"Cũng như thế. Phải có nhiều hơn thế."

"Có phải việc anh là ai là lý do thực sự cho việc em từ chối anh ?"

"Không", nàng thì thầm, một biểu lộ nhức nhối, đòi hỏi hiện ra trong mắt nàng khi nàng quan sát anh. Làm thế nào mà yêu một người đàn ông có thể đau đớn đến như vậy ? Nhưng đúng là như vậy, với người đàn ông này.

Toàn bộ cơ thể anh căng ra, miệng anh mím lại. Giọng anh khản đặc. “Đừng nhìn anh như vậy nữa. Tất cả những gì anh có thể làm là giữ mình khỏi lột quần em và đặt em nằm trên cái bàn kia, và đó không phải là cách anh muốn chiếm lấy em. Không phải lúc này. Vì vậy ngừng nhìn anh như thể em sẽ tan chảy nếu anh chạm vào em đi.”

Nhưng đúng là như thế mà, nàng nghĩ, dù vậy nàng vẫn đưa mắt đi chỗ khác. Những lời của anh khiến nàng cảm thấy nóng và run rẩy, nghĩ đến hành động mà anh vừa diễn tả, cảnh tượng hiện ra trong tâm trí nàng. Nó sẽ thật nguyên sơ và nóng bỏng, đơn thuần nhục dục. Nếu anh chạm vào nàng, họ sẽ thiêu đốt lẫn nhau.

Anh đã dành gần như cả ngày ở bên ngoài, nhưng sự căng thẳng giữa họ vẫn chưa giảm đi ; nó vẫn ở đó, dày và nặng nề như sương mù. Khi bóng tối cuối cùng cũng khiến anh vào trong nhà, đôi mắt anh bùng cháy mỗi khi anh nhìn vào nàng. Nàng không biết bản năng nào luôn kéo nàng hướng về phía anh, bất kể những lý do mà trí óc nàng đưa ra để ngăn mối quan hệ của họ phát triển. Nàng nằm trơ trọi trên giường của nàng đêm đó, nhức nhối với niềm khao khát được đến với anh và dành hàng giờ trong vòng tay anh. Anh đã đúng, những cái lý do của nàng có đáng kể gì chứ ? Những đã quá muộn rồi. Nàng vốn dĩ đã yêu anh, cả phần tốt lẫn phần xấu. Đó là mối nguy hiểm thật sự, và nó đã quá muộn màng trong một khoảng thời gian dài. Giữ bản thân xa rời anh cũng không làm vơi đi nỗi đau nếu điều tồi tệ nhất xảy ra và nàng mất anh.

Nhưng nàng đã không đến với anh. Ban ngày mọi chuyện dường như khác biệt hơn là khi nằm một mình trong bóng tối, nhưng những lời cảnh báo không phải là thứ đã giữ nàng ở lại trên giường mình. Những tình huống đã đủ khó khăn rồi ; nàng phải gọi anh bằng một cái tên không phải của chính anh, phải làm ra vẻ anh là một ai đó khác, nhưng nàng muốn được nhìn vào mắt anh khi họ làm tình. Hơn bất cứ thứ gì khác nàng muốn được biết cái tên thật sự của anh, được gọi anh bằng tên anh trong trái tim mình ; thiếu mất điều đó, nàng muốn được nhìn vào mắt anh, bởi chúng là của chính anh.

Một làn gió ấm thổi bay trong đêm, xua đi hệ thống thời tiết đã che phủ họ với lớp tuyết mới. Mẹ Tự Nhiên chắc phải cười khúc khích với bản thân khi bà mau chóng bắt đầu làm tan chảy những đống tuyết vừa cao vừa trắng với những ngọn gió nóng của bà, trêu chọc chúng với lời gợi ý một tháng nữa mùa xuân mới tới. Tuyết tan chảy nhỏ giọt từ những cái cây với một âm thanh nghe như tiếng mưa, và có những tiếng vỡ trong đêm khi những cành cây buông rơi gánh nặng màu trắng của mình.

Nhiệt độ tăng cao khiến Jay thậm chí còn bồn chồn hơn nữa, và nàng tỉnh dậy lúc bình minh. Nàng chỉ thực sự tin cái mà nàng thấy khi nàng nhìn ra bên ngoài. Luồng gió nóng đã chuyển thế giới mùa đông thần tiên của họ trở thành một đồng cỏ ẩm ướt với màu nâu lấm chấm điểm trên vài đụn tuyết. Những đụn tuyết tan vẫn đang chảy nhỏ giọt khỏi mái nhà, và không khí nóng khiến nàng cảm thấy như thể da mình sắp nổ tung. Tại sao nó có thể xảy ra nhanh đến vậy ?

“Một đợt gió ấm Tây Nam”, Steve cất tiếng bên cạnh nàng, và nàng quay cuồng, tim nàng

nhảy vọt. Nàng không hề nghe thấy anh đến gần, anh di chuyển như một con mèo vậy. Anh trông thật gắt gỏng đến nỗi nàng gần như lùi lại. Mắt anh thật khó chịu và lạnh lùng, râu anh mọc sau một ngày làm quai hàm anh sẫm lại. Anh đưa mắt nhìn, từ chỗ nàng đến cái cửa sổ. "Thưởng thức nó khi em còn có thể. Như thể mùa xuân đã đến vậy, nhưng rồi nó sẽ hết thôi, tuyết sẽ nhanh chóng trở lại."

Họ ăn sáng trong im lặng, rồi anh rời khỏi căn nhà ngay lập tức sau khi dùng bữa xong. Sau đó, Jay nghe thấy tiếng rìu ăn sâu vào gỗ, và nàng lén nhìn anh qua khung cửa sổ bếp. Anh đã cởi bỏ áo khoác của mình và đang làm việc với cái tay áo sơ mi được xắn lên qua cả cẳng tay anh. Thật đáng kinh ngạc, mồ hôi đã để lại vết bẩn tối màu dưới cánh tay anh và giữa lưng anh. Thời tiết ấm đến vậy sao ?

Nàng bước ra ngoài cổng và ngẩng đầu lên hứng lấy những đợt gió ấm áp ngọt ngào. Thật không thể tin được ! Làn da nàng ngứa râm ran. Nhiệt độ ít nhất cũng phải cao hơn khoảng 40 độ F so với ngày hôm trước, và mặt trời thiêu đốt dưới bầu trời xanh không gợn mây. Đột nhiên quần jean và áo nỉ của nàng trở nên quá nặng nề, da nàng bắt đầu lấp lánh với hơi ẩm còn đọng lại.

Như một đứa trẻ háo hức bởi mùa xuân, nàng nhanh chóng chạy vào phòng và cởi bỏ hết mọi thứ quần áo nặng nề, chật chội. Nàng không thể chịu đựng chúng thêm một phút nào nữa. Nàng muốn được cảm nhận không khí trên cánh tay trần của mình, nàng muốn được cảm nhận sự trong lành và thoáng đãng, như cơn gió Tây Nam. Mùa đông có thể quay lại bất cứ lúc nào thì có làm sao chứ ? Ngay bây giờ, mùa xuân đang ngự trị !

Nàng kéo cái váy đầm mùa hè mà nàng yêu thích nhất ra khỏi tủ quần áo và trượt nó qua đầu. Nó làm bằng chất liệu cotton trắng, không tay, cổ trễ, và quá mỏng so với nhiệt độ bên ngoài, thời tiết có lẽ chỉ khoảng năm mươi độ, nhưng chiếc váy hợp với tâm trạng lúc này của nàng một cách hoàn hảo. Một vài thứ đáng để ăn mừng, và cơn gió Tây Nam này là một trong số đó.

Nàng ngân nga hát khi bắt đầu chuẩn bị cho bữa trưa, mất một lúc lâu sau nàng mới nhận ra rằng Steve đã không còn ở chỗ đống gỗ nữa. Nếu anh ra ngoài đúng vào bữa trưa, nàng sẽ ăn một mình và anh cũng sẽ phải ăn một mình mà không có nàng ! Nàng vẫn chưa tha thứ cho anh về chuyện xảy ra hôm trước.

Rồi nàng nghe ngấy một tiếng ồn nho nhỏ từ sân trước, nàng chuyển nồi súp khỏi bếp lò trước khi bước ra cửa trước. Anh đang loanh quanh bên chiếc Jeep và rửa nó. Nó là một cảnh tượng gia đình thân quen đến nỗi nó cám dỗ nàng đi về phía cổng, và nàng ngồi xuống trên bậc thềm cao nhất để quan sát anh.

Anh liếc nhìn nàng, và mắt anh đu đưa khắp cái váy. "Có hơi quá không ?"

"Em cảm thấy dễ chịu", nàng nói, và đúng là như thế. Không gian khô vừa lạnh vừa ấm áp, và

cảm giác có ánh mặt trời rọi xuống nàng là một cảm giác tuyệt vời. Anh cũng chịu thua nhiệt độ tăng cao, bằng cách mở khuy áo của anh và kéo nó ra khỏi chiếc quần jean của anh.

Nàng quan sát khi anh luân phiên cọ rửa và gột nước, mỗi lần đều phải ngừng cọ để nhấc cái vòi lên và dội bỏ lớp xà bông khỏi chiếc Jeep. Cuối cùng nàng cúi xuống nhặt cái vòi từ chỗ anh đánh rơi nó. "Anh rửa, em gột nước."

Anh lầm bầm. "Có phải em mong chờ một thỏa thuận tương tự với đống bát đĩa không ?"

"Nghe khá là công bằng đấy. Rốt cuộc thì, em là người nấu nướng mà."

"Yeah, nhưng anh là người phải ăn hết toàn bộ chỗ thức ăn để nó không bị phí phạm."

Nàng tặng cho anh một cái nhìn khó chịu. "Cậu bé tội nghiệp. Em sẽ xem em có thể làm được gì để giải phóng cái gánh nặng đó cho anh."

"Đúng là đàn bà. Trêu cô ta một tý và cô ta chuyển sang cáu kỉnh luôn. Một vài người không biết đùa là gì cả."

Jay quay ngoắt cái vòi nước lên khu vực chiếc jeep mà anh vừa cọ rửa, nhưng anh không có thời gian để tránh ra, và luồng nước phun vào chiếc Jeep bắn tóe tung, xịt thẳng vào mặt anh và lên quần áo anh. "Chết tiệt, xem em đã làm gì này !"

"Một vài người không biết đùa là gì cả đâu", Jay ngọt ngào cất tiếng, và lần này chĩa thẳng cái vòi nước về phía anh.

Anh hét lên trong cơn sốc vì nước lạnh bắn vào anh và bắt đầu hướng về phía nàng, giữ hai bàn tay lên để làm chệch hướng nước khỏi mặt anh. Jay cười giòn giã và chạy quanh chiếc xe, rồi lại bắn trúng anh lần nữa khi anh nhìn quanh vào nàng.

Anh vuốt mái tóc ướt của mình ra đằng sau và đôi mắt nâu sáng của anh lấp lánh ánh vàng. "Bây giờ đến lượt em chịu tội", anh nói, bắt đầu cười nhăn nhở, và với một cái bật anh nhảy qua mui xe. Jay thét lên và chạy về phía đuôi, nhưng cái vòi bị mắc giữa những cái lốp xe khi nàng lôi nó theo nàng. Nàng điên cuồng kéo mạnh nó khi Steve nhẹ nhàng chạm xuống đất. Anh cười theo cách khiến nàng phải hét lên lần nữa, và nàng ném cái vòi xuống đất khi nàng chạy vì sự an toàn của mình.

Anh vơ lấy cái vòi và đảo hướng, quay lại phía trước chiếc Jeep, nhằm thả cái vòi ra. Anh gần như đâm đầu vào Jay.

"Chờ đã", nàng nói, vừa cười vừa năn nỉ khi nàng giơ tay lên. "Đến giờ ăn trưa rồi. Em ra đây để gọi anh. Món súp đã sẵn sàng –" Một luồng nước bắn thẳng vào mặt nàng.

Nước quả thật là gần như lạnh đến không chịu được. Nàng thét lên và cố chạy cho an toàn,

nhưng mỗi lần nàng rẽ anh đều ở đó, và nước làm nàng ướt từ đầu đến chân. Cuối cùng phương tiện phòng vệ duy nhất của nàng là tấn công, vì vậy nàng chạy thẳng về phía anh. Anh đang phá lên cười như một tên điên vậy, âm thanh tiếng cười của anh dừng lại đột ngột khi nàng xoắn cái miệng vòi lên để nước bắn thẳng ngay vào miệng anh. Họ vật lộn với nhau để giành quyền kiểm soát cái miệng vòi, cả hai cùng cười và cùng hét toáng lên khi luồng nước lạnh giá xịt khắp người họ.

"Thôi, thôi !" nàng la hét, lùi lại. Chẳng có cách nào để nàng có thể ướt hơn được nữa, nhưng, cả anh cũng thế. Nàng cảm thấy một cảm giác thỏa mãn khi cuộc chiến quân bình như thế.

"Chịu thua chưa ?" anh gặng hỏi.

Nàng la hét phản đối. "Chịu thua cái gì chứ ? Cả hai chúng ta đều ướt như chuột lột rồi còn gì."

Anh nghĩ về điều đó rồi gật đầu. Rồi anh bước về phía cái đầu vòi để tắt nó đi và bắt đầu cuộn cái vòi nước lại. "Em chơi bẩn. Anh thích một người đàn bà như thế."

"Hay nhỉ, bây giờ thì anh lại bợ đỡ em. Anh chỉ muốn chắc chắn là em vẫn nấu nướng thôi."

"Anh sẽ lấy bất kỳ cái gì mà anh cướp được từ em."

Đột nhiên sự hài hước biến mất từ khoảnh khắc đó. Anh đánh rơi cái vòi nước và thẳng người dậy, khuôn mặt anh cứng lại khi anh nhìn vào nàng.

Jay cảm thấy hơi thở mình nghẹn lại. Với nàng anh chưa bao giờ từng đẹp hơn anh vào giây phút ấy, ướt đẫm, tóc anh dính lại, cực kỳ cần cạo râu, và mắt anh lấp lánh đầy nam tính. Từ từ anh để ánh nhìn của mình chuyển từ mặt nàng, rồi xuống cơ thể nàng, chậm rãi đi theo những nét ngoài trên hình thể của nàng.

Rồi nàng nhận ra anh có thể nhìn thấy nhiều hơn những nét ngoài. Chiếc váy cotton trắng gần như chuyển sang trong suốt, dán chặt vào cơ thể nàng. Nàng không thể ngăn bản thân khỏi nhìn xuống. Đầu vú nàng rắn và cứng lại, rõ ràng là có thể nhìn thấy dưới lớp cotton ướt, và lớp vải đang dán vào hông và đùi nàng. Với ánh mặt trời tỏa sáng xuyên qua lớp vải, nàng có thể gần như trần truồng dù cho có chiếc váy bảo vệ.

Nàng nhìn lên anh và đông cứng tại chỗ trước vẻ mặt của anh. Anh đang nhìn chằm chằm vào nàng với cơn đói khát hoang dại khiến trái tim nàng nhảy vọt, làm cho máu nàng trào lên qua huyết quản. Đôi chân nàng run lập cập khi nàng cảm thấy bản thân bắt đầu dần nóng ấm và ẩm ướt, và nàng nuốt vào một cách khó nhọc.

Đầu anh giật mạnh. Trong một khoảnh khắc anh đứng đó bất động. Đôi môi nàng hơi hé mở và run run. Mắt nàng trĩu nặng. Hai đầu vú cứng lại thành một vòng tròn nhìn thấy rõ được qua

lớp váy ướt, hai cánh tay nàng rũ xuống bên sườn như thể nàng để anh nhìn. Anh rùng mình, và sự tự chủ của anh vỡ vụn.

Nàng không thể chuyển động. Anh sấn bước về phía nàng mà không hề rời mắt khỏi người nàng, không hề nhìn hay nghe thấy bất kỳ cái gì khác, một bản năng nguyên thủy của con đực trong việc tìm bạn tình. Anh thở sâu và khó nhọc, cánh mũi anh phập phồng. Nước chảy nhỏ giọt khỏi người anh khi anh di chuyển. Nàng đợi, run rẩy với khao khát và nỗi sợ, bởi anh đang mất kiểm soát và nàng biết điều đó. Đó là một nỗi sợ hồ hởi, làm nàng đông cứng nhưng cùng lúc lại lấp kín nàng với một sự tiên liệu trước nghiêm trọng đến nỗi nàng gần như đau đớn.

Rồi bàn tay anh đặt lên nàng, và nàng phải rên rỉ lớn tiếng vì sự thả lỏng đột ngột.

Nàng không có thời gian để mà phản ứng. Nàng đã những tưởng sẽ bị xốc lên tay anh và được bế vào giường, những anh đã ở xa khỏi tình trạng có thể chú ý đến những chi tiết nhỏ. Không có gì quan trọng với anh ngoài việc chiếm lấy nàng, ngay lúc này. Anh để nàng nằm xuống nền đất lạnh và ướt, dù cho có những cơn gió ấm Tây Nam, mặt đất vẫn giữ trong nó sự giá băng dài lâu của mùa đông. Jay đã thét lên khi sự băng giá chạm vào lưng nàng, sự nhức nhối vô tình trào dâng đòi được giải thoát. Đôi bàn tay thô cứng của anh ép chặt vào lưng nàng, và anh che phủ nàng, sức nặng của anh ghim nàng xuống. Anh giật mạnh váy nàng, kéo vạt váy lên tận hông nàng. “Dang chân em ra”, anh phát ra âm thanh từ yết hầu, dù anh vốn đã dùng đầu gối tách hai bắp đùi của nàng ra.

Sự kích thích xuyên qua người nàng. “Vâng”, nàng thì thầm, đôi bàn tay nàng bấu chặt vào bờ vai anh. Nàng muốn anh quá nhiều đến nỗi nàng không cần quan tâm đến việc họ đang ở đâu hay việc anh đang gấp rút đến thế nào. Sẽ có thời gian dành cho việc quyến rũ sau, cũng như việc lo lắng. Ngay lúc này sẽ chỉ có việc giao cấu nguyên thủy.

Chẳng hề có khúc dạo đầu ân ái nào, không có sự cưng chiều hay vuốt ve nào. Hàng tháng qua đã có quá nhiều thứ xen giữa họ trong khi sự thân mật quyết định lại bị phủ nhận, rồi đột nhiên những bức tường bị đổ vỡ. Anh xử lý quần lót của nàng bằng một cách đơn giản là xé chúng ra từng mảnh, rồi kéo khóa quần anh và đẩy chúng xuống đủ xa. Anh tách chân nàng rộng ra và hạ thấp mình lên trên người nàng.

Nàng kêu lên một âm thanh nho nhỏ đau đớn khi anh thử đi vào trong nàng mà không được. Anh ngay lập tức điều chỉnh lại vị trí của anh và đẩy vào lần nữa, lần này anh trượt sâu vào trong nàng. Cú va chạm nảy khắp người nàng khi nàng cố điều chỉnh cơ thể để vừa với kích cỡ của anh, và lần này nàng rên rỉ.

Anh chống thân mình lên bằng khuỷ tay, và Jay đờ đẫn nhìn lên anh. Đôi mắt rực vàng của anh thật mãnh liệt, khuôn mặt anh thật khắc nghiệt và kiên quyết, cổ anh nổi gân xanh khi anh đâm mạnh vào trong nàng. Nàng uốn cong người để chấp nhận anh, tim nàng gần như nổ tung với sự yêu thương. Đây là những gì nàng muốn, được nhìn vào mặt anh, được nhìn thấy đôi mắt đại bàng mãnh liệt của anh, được khắc ghi hình ảnh của anh vào trong tâm trí và trái tim

nàng ngay cả khi anh ghi dấu sự tiếp xúc của anh trên cơ thể nàng. Cùng với mặt đất băng giá bên dưới nàng và bầu trời trong xanh phía trên, với ánh mặt trời dội trên mặt anh, khi chúng bao quanh, chúng thật thuần khiết và nguyên thủy. Bất kể tên anh là gì hay anh đã làm những gì, anh vẫn luôn là tình yêu trong trái tim nàng, người đàn ông của nàng.

Điều này là dành cho anh. Nàng nâng hông lên để hưởng ứng với những cú đâm của anh, phần thịt mềm mại của nàng không ngừng run lên dưới lực đẩy của anh. Anh rền rĩ một cách khó hiểu và luồn tay anh xuống bên dưới nàng để nàng nàng lên gần sát hơn nữa, như thể anh có thể ép cơ thể họ chặt với nhau đến nỗi họ khớp chặt với nhau, rồi như chấn động trong sự bùng nổ.

Nàng giữ anh thật chặt, hai chân nàng quấn quanh hông anh, đôi tay níu lấy vai anh khi anh tuôn trào trong nàng, rên rỉ và run rẩy. “Em yêu anh”, nàng không ngừng nhắc lại, dù đôi môi nàng chuyển động trong câm lặng, chỉ có những cơn gió ấm áp nghe thấy nàng. Nàng nhắm mắt lại, cảm nhận cơn gió ấm còn vương trên má và trọng lượng nặng nề của anh ở trên nàng và trong nàng, và nàng biết rằng bất kể chuyện gì sẽ xảy ra khi anh phục hồi được ký ức, sự chiếm hữu chắc chắn đã làm nàng trở thành của anh theo một cách sẽ không bao giờ phá vỡ được.

Chương 10

Họ nằm đó, bất động, chuyển động duy nhất tồn tại là khi gió lay động tóc họ, âm thanh duy nhất tồn tại là tiếng những nhành cây xào xạc, vi vu trong gió. Jay cảm thấy bàng hoàng trước những gì vừa xảy ra, những giác quan của nàng chấn động như thể nàng vừa vượt qua bão tố. Nàng hoàn toàn không thể cử động.

Sau đó anh chống tay và nâng cơ thể của mình khỏi người nàng, nhìn xuống nàng với một vẻ mặt dữ tợn đến nỗi nàng gần như co rúm lại vì nó, mà không hiểu tại sao. Anh chửi thề, giọng anh khẽ và sạn, trong lúc đó anh tách rời cơ thể họ ra và đổi sang thế quì. Sự không chắc chắn làm nàng tê liệt khi trí óc rã rời của nàng và nàng cố thử tìm ra nguyên nhân cơn giận của anh

Anh kéo quần lên nhưng không thèm đóng khóa chúng ; thay vì thế anh kéo nàng dậy về phía mình, nhấc nàng lên khỏi mặt đất và tự mình đứng dậy với một vẻ uyển chuyển mềm mại tạo một ấn tượng sai lầm về phần sức mạnh cần có để làm được như thế. Anh trèo lên những bậc thang và sải bước vào trong ngôi nhà mà không nói một lời, sau đó bế nàng vào phòng tắm. Sau khi cẩn thận đặt nàng đứng trên sàn, anh cúi xuống để vặn nước, rồi lại đứng thẳng dậy và quay về phía nàng. Chiếc váy của nàng được tháo khóa và được kéo nhẹ nhàng qua đầu, để lại nàng trần trụi và run rẩy bởi cái lạnh và phản ứng của chính nàng. Nàng ngoan ngoãn đứng đó, hai tay nàng rũ sang bên, mắt nàng mở to và đờ đẫn có thêm chút hoảng sợ khi nàng nhìn theo anh. Đã có chuyện gì *sai* ?

Anh nhanh chóng lột bỏ quần áo, rồi nhấc nàng vào bồn tắm và bước vào bên cạnh nàng, đóng cánh cửa bồn tắm lại. Jay lùi lại, có chút sửng sốt vì lượng không gian mà anh chiếm, và ngắm những cơ thịt gợn sóng trên lưng anh khi anh điều chỉnh độ nước, rồi bật vòi sen lên. Làn nước ấm phun ra từ vòi sen, ngay lập tức làm đầy khu vực nho nhỏ này với hơi nước. Steve kéo nàng vào dưới làn nước và giữ nàng ở nguyên đó ngay cả khi nàng hổn hển phản đối, bởi làn nước đang châm đốt làn da lạnh giá của nàng.

"Không được, em cần được làm ấm", anh nói một cách thô bạo, day day đôi bàn tay anh lên rồi lại xuống quanh cánh tay và bờ vai nàng. "Quay lại đi và để anh gội đầu cho em."

Lặng người nàng làm đúng như vậy, nhận ra rằng họ nhất định đã bị dính bùn trên khắp người. Hai bàn tay anh thật dịu dàng khi anh xoa dầu gội và gột rửa tóc nàng, rồi sau đó rửa sạch toàn thân nàng. Nàng bắt đầu cảm thấy vô cùng ấm áp bởi sự kết hợp giữa làn nước ấm và sự vuốt ve bởi bàn tay đầy bọt của anh, đầu tiên là qua ngực và bụng nàng, rồi đến đôi chân và mông nàng, cuối cùng là giữa hai chân nàng. Nàng bắt đầu thở gấp khi hơi nóng bắt đầu tăng trong nàng.

Anh châm rãi mơn trớn nàng, và một cơn co thắt giật qua cơ mặt của anh. Hơi thở nàng tạm ngưng khi anh dò dẫm như trêu ngươi với cổng vào nơi cơ thể nàng, những ngón tay anh vuốt ve vừa đủ, một ngón tay anh nhẹ vào trong. Nàng bám vào vai anh, móng tay bấm sâu vào làn da ẩm ướt, bóng mượt của anh. Bầu vú nàng căng ra và nhức nhối khi nàng bị mắc ở đó trong nỗi đau đớn cực độ vì chờ đợi, chờ sự xâm chiếm nhỏ nhoi đó, và ham muốn nhiều hơn nữa. Nàng cảm thấy được phần căng cứng của anh tựa vào hông nàng, và một cơn rùng mình thỏa mãn làm nàng choáng váng.

Anh lẩm bẩm cái gì đó, nhưng âm thanh quá dữ dội nên nàng không thể hiểu được; rồi nàng ở trong vòng tay anh, và miệng anh đang làm thâm tím miệng nàng. Nàng nhượng bộ dưới sự khẩn nài của anh, trượt bàn tay nàng vào gáy anh. Cơ thể sũng nước của họ chà xát lẫn nhau, phần lông ngực trầy trụa của anh làm sướt hai đầu vú nàng, phần bụng cơ bắp của anh gợn sóng với vòm bụng mềm mại của nàng, và phần cương cứng của anh thúc vào nàng. "Đúng vậy", nàng vừa thút thít vừa rên rỉ.

"Xin lỗi, bé yêu", anh nói, những từ ngữ thật dữ dội, điên cuồng và cấp bách. Anh trượt miệng anh xuống họng nàng, cắn nhẹ vào vòm cung nhạy cảm, liếm láp phần hõm nhỏ nơi cổ nàng, nơi mà mạch nàng đập mạnh rõ ràng. "Anh không định thô bạo đến thế."

Vậy ra đó là lý do anh tức giận, không phải với nàng, mà với bản thân anh. Nhưng ngay cả như vậy cũng vẫn không đủ để giữ anh ngừng có nàng lần nữa. Nàng có thể cảm nhận được cơn đói khát trong cơ thể to lớn đầy sức mạnh của anh, và một lần nữa sự mất kiểm soát của anh làm chấn động nàng theo cách nguyên thủy nhất. Nàng đã từng kết hôn, nhưng Steve đã luôn giữ lấy phần lạnh lẽo trong anh ấy, giữ lấy một phần của anh ấy khóa xa một cách an toàn khỏi nàng, và phần đam mê trong nàng đã bị tổn thương, bởi nàng cần nhiều hơn thế. Người đàn ông trong vòng tay nàng lúc này lại hoang dại trong cơn đói khát của anh, phát điên bởi sự

khao khát của anh với nàng, và phần hoang dã trong anh cân xứng với tình cảm nồng nàn mãnh liệt trong bản tính tự nhiên của chính nàng. Cả cuộc đời nàng, nàng đã luôn cần câu trả lời mãnh liệt này để giữ nàng cân bằng ; không có nó, nàng đã rút vào trong cái vỏ tự chủ cứng nhắc, và chỉ bây giờ nàng mới được tự do.

Nàng níu chặt lấy anh như một cây leo, cơ thể ướt đẫm của nàng gợn sóng nhấp nhô dựa vào anh. “Em yêu anh”, nàng rên rỉ, bởi đó là thứ duy nhất nàng có thể nói, điều duy nhất thực tồn tại trong mê trận rối rắm của những lời dối gian và lừa bịp.

Anh nhấc miệng khỏi họng nàng, khuôn mặt anh thật gần đến nỗi cái nhìn rực lửa của anh là tất cả những gì nàng có thể nhìn thấy. “Anh đã làm đau em”, anh gầm gừ giận giữ.

Nàng không thể phủ nhận điều đó. “Đúng vậy”, nàng nói, và áp miệng nàng vào miệng anh, lưỡi nàng tế nhị thăm dò. Đôi tay anh siết chặt dữ dội đến nỗi nàng không thể thở, nhưng thở không là gì cả trong lúc này. Hôn anh mới là điều quan trọng. Yêu anh mới là điều quan trọng.

Cuối cùng anh cũng tìm thấy chút tự chủ còn sót lại, đủ để cho phép anh tắt nước đi và kéo mạnh nàng ra khỏi bồn tắm và bế nàng lên, cả hai người đều sũng nước, đến giường anh. Nàng không hề để tâm đến những tấm ga giường. Tất cả những gì nàng quan tâm là khuôn miệng nóng bỏng của anh trên bầu ngực nàng, sự thô ráp của những ngón tay cứng cỏi của anh trên làn da mịn màng của nàng, và cuối cùng là sự xâm chiếm mạnh mẽ của anh vào cơ thể nàng. Nó vẫn còn là một cơn sốc cho những giác quan của nàng đến nỗi nàng khóc thét lên, theo bản năng nàng cố đóng hai bắp đùi lại. Nhưng đôi chân nàng lại siết chặt vào phần đùi đầy cơ bắp của anh và chuyển động đó chỉ càng kéo anh vào sâu hơn.

Anh nghiến răng lại, cố buộc bản thân giữ yên trong khi mọi bản năng gào thét ra lệnh cho anh di chuyển. Nhu cầu được chuyển động thật quá khẩn cấp đến nỗi nó bóp chết mọi thứ khác trên đời ngoại trừ người đàn bà anh đang giữ trong vòng tay mình, người đàn bà mà cơ thể mảnh mai của nàng đang siết chặt lấy anh và đẩy anh đến bờ vực điên dại. Nhưng vì nàng anh đã xoay xở để giữ nguyên cho đến khi nàng thoải mái hơn với anh. Nằm trụ trên khuỷu tay của mình để sức nặng cơ thể anh không đè nát nàng, anh nhìn xuống nàng và rùng mình với khoái cảm trước nét mặt mãnh liệt lôi cuốn trên khuôn mặt nàng khi nàng ngập ngừng nhẹ nâng hông nàng lên, để chấp nhận tất cả của anh. Một tiếng rên xé toạc ra từ ngực anh. Anh biết mình đã quá thô bạo và gấp gáp để cho phép nàng hưởng thụ điều này lúc trước, nhưng lần này nàng đã cùng anh.

Bờ môi nàng nhẹ tách ra thành một nụ cười nữ tính đến nỗi nó khiến anh kinh ngạc, và đôi mắt xanh sẫm của nàng ra hiệu cho anh, thách thức anh. Một lần nữa hông nàng lại nâng lên. “Anh đang chờ gì thế ?” nàng thì thào.

“Chờ em”, anh trả lời, và ngay cả khi anh đánh mất bản thân trong sự đê mê của việc làm tình với nàng, sự thật vẫn luôn được giữ nguyên. Anh sẽ đợi nàng mãi mãi.

Anh thuộc loại ngủ không được sâu, nhiều đến nỗi ngay cả trong giấc ngủ nặng nề anh vẫn bị làm phiền bởi cái ga chết dẫm, một sự khó chịu mà lúc trước họ không hề chú ý. Jay nằm dưới tay anh, kiệt sức và ngủ rất say; anh không hề muốn quấy rầy nàng, nhưng anh cũng không muốn nàng bị lạnh cóng vì ướt. Anh rời khỏi giường và bế nàng lên trong vòng tay anh, rồi đưa nàng vào trong phòng ngủ còn lại để đặt nàng lên trên chiếc giường khô ráo. Nàng tạo nên một âm thanh bực bội khi anh đẩy nàng vào, rồi lại thả lỏng, và hơi thở nàng đều đặn trở lại khi anh nhẹ xoa lưng nàng. Anh chui vào giường cùng nàng, và nàng nhích vào gần hơn, vào trong cái ôm mạnh mẽ đầy sở hữu của anh.

Cái cách mà anh cảm nhận về nàng thật quá mãnh liệt đến nỗi nó gần như là đau đớn. Dù không có ký ức, anh vẫn biết không hề có bất cứ người đàn bà nào từng phá vỡ sự tự chủ của anh như nàng đã làm. Anh chưa từng khát khao bất kỳ người đàn bà nào khác mãnh liệt như với nàng, chưa từng đằng đẵng chờ đợi như anh chờ nàng. Nàng làm lu mờ mọi mối quan tâm khác. Bởi vì nàng, anh chưa hề chú tâm vào ký ức đã mất của anh, ngoài sự phẫn nộ khác thường và tính hứng thú chắc chắn trong sự tò mò của những gì anh còn giữ lại, thì quá khứ của anh chẳng hề đáng kể, bởi Jay ở đây trong hiện tại này. Họ được nối kết theo một phương cách vượt ngoài tầm ký ức.

Chân mày anh hơi nhíu lại khi anh giữ lấy nàng, hai bàn tay thô cứng của anh trượt từ đường cong của hông nàng đến phần đồi nảy nở nơi ngực nàng. Trong tất cả những kiến thức mà anh có, tại sao lại không có bất kỳ tí gì về Jay ? Chúng là những ký ức anh không muốn mất đi. Anh muốn nhớ lại mọi phút giây anh từng trải qua cùng nàng, anh muốn nhớ tại sao anh lại để nàng tuột khỏi đời anh. Anh muốn nhớ hôn lễ của họ, nhớ lần đầu anh làm tình cùng nàng, và sự hoàn toàn thiếu thốn phần ký ức đó đang ăn sống anh. Nàng là cái lõi của đời anh; vậy tại sao lại không có cái gì thân thuộc ? Tại sao anh không hề cảm thấy sự nhận biết thầm kín về sự mượt mà nơi làn da nàng, những đường cong cân xứng trên bầu ngực nàng hay màu nâu hồng nhạt trên hai núm vú nho nhỏ của nàng ? Tại sao lại không có chút cảm giác thân quen nơi màng bọc chặt khít của cơ thể nàng khi anh đâm sâu vào nàng ?

Tất cả mọi thứ đều mới mẻ.

Nàng nhẹ dịch vào gần anh, và anh giữ nguyên hai bàn tay mơn trớn của mình, thỏa mãn với việc đơn thuần được giữ lấy nàng. Họ nhất định sẽ kết hôn ngay khi anh có thể thuyết phục nàng đồng ý, và ngay lúc này anh đã có một thứ vũ khí vô cùng lợi hại cho sự sắp đặt của mình.

Cảnh tượng bùng nổ trong tâm trí anh. Một cô dâu đang cười và một chú rể trông có vẻ đầy phấn khích, tự hào đồng thời cùng lúc cũng cảnh giác và nôn nóng. Chú rể lắc đầu, rạng rỡ, và cô dâu thì ôm chặt lấy anh. “Anh về kịp !”, cô ta hoan hỉ nói. “Em đã biết anh sẽ về kịp mà !”

Một người phụ nữ và một người đàn ông lớn tuổi cũng ôm chặt anh như thế. “Ta mừng là con đã về, con trai”, người đàn ông nói, và người phụ nữ thì hơi khóc dù bà mỉm cười với anh, nụ cười tràn đầy yêu thương. Rồi một đợt sóng người đến bắt tay anh, ôm anh, vỗ vào lưng anh, và rồi cảnh tượng tan ra trong sự lẫn lộn mơ hồ của những tiếng nói.

Anh nằm đó cứng nhắc, quai hàm anh nghiến chặt với nỗ lực không gập nhào ra khỏi giường. Ký ức *đó* vọt ra từ chỗ quỉ nào vậy ? Người đàn ông đã gọi anh là 'con trai', nhưng cái danh xưng đó có thể chỉ là một cách gọi biểu lộ cảm giác yêu mến cũng như bao hàm một mối quan hệ. Anh không hề có một gia đình, vậy họ nhất định phải là những người bạn thân, nhưng Jay đã nói anh luôn luôn là một kẻ cô độc. Vậy thì họ là ai ? Họ có lo lắng cho anh không ? Jay có biết gì về họ không ?

Quỉ thật, liệu nó thậm chí có phải là những gì đã thực sự xảy ra, hay chỉ là một cảnh tượng trong một bộ phim mà anh đã từng xem ?

Phim. Chỉ nghĩ về từ đó cũng đã kích hoạt một hồi tưởng khác, nhưng hồi tưởng này trọn vẹn hoàn hoàn. Nó là một chương trình TV về Afghanistan. Rồi nó biến thành một bộ phim khác, đóng bởi nam một diễn viên đang được hâm mộ. Nó là một bộ phim khá hay. Rồi, trong những chuyển động chậm rãi, hình ảnh biến đổi. Anh đang đứng trên nóc nhà với cùng một nam diễn viên khi người đàn ông lôi ra một khẩu a.45 tự động và chĩa thẳng vào anh. Chuyện nghiêm trọng đây, một khẩu a.45. Nó có thể có một tác động trọng đại đến tương lai của một người. Nhưng gã này quá gần, và nói huyên thuyên quá nhiều. Steve nhìn thấy bản thân bất ngờ đá bằng chân mình, hất khẩu súng bay xa. Gã diễn viên lảo đảo và trật bước, ngã qua bức tường thấp và hét lên khi gã rơi xuống qua bảy tầng nhà xuống mặt đất.

Steve nhìn chằm chằm lên trần phòng ngủ, cảm thấy mồ hôi chảy xuống dưới xương sườn anh. Có phải đó là một bộ phim khác ? Trong tất cả những gì anh có thể nhớ, tại sao lại là một serie phim ? Và tại sao chúng lại thật đến thế, như thể anh bước vào trong phim ? Anh sẽ phải hỏi bác sĩ về điều này, nhưng ít nhất nó là một dấu hiệu rằng ký ức của anh đang trở lại, cũng giống như họ nói với anh nó có lẽ sẽ trở lại. Dù sao thì cũng cần làm một cuộc dạo chơi, để kiểm tra mắt anh; thật sự là quá căng mỏi để đọc được, và sự mỏi mắt này chưa hề nới lỏng. Anh dứt khoát là cần đến kính mắt. Kính mắt ….

Một người đàn ông luống tuổi cười nhẹ với anh và dịch chuyển đôi mắt kính của ông ta, đặt chúng lên bàn. "Xin chúc mừng, Ngài Stone", ông ta đã nói thế.

Anh cố kìm một tiếng chửi thề khi cảnh tượng nhạt dần đi. Điều này thật kỳ lạ; tại sao gã đàn ông có tuổi đó lại gọi anh là "Ngài Stone" trừ khi anh đang dùng tên giả ? Đúng vậy, điều đó có lý đấy, trừ khi nó cũng chỉ là một cảnh tượng thoát ra từ một bộ phim khác. Nó có thể chỉ là cái gì đó anh đã xem hơn là điều gì đó thực sự đã xảy ra.

Jay cựa quậy trong vòng tay anh và đột nhiên trở dậy, nâng đầu lên để nhìn anh với vẻ hoảng sợ. "Có chuyện gì sao ?"

Nàng đã cảm nhận được sự căng thẳng trong anh, cũng như nàng đã luôn thấu hiểu anh từ buổi đầu. Anh cố gợi ra một nụ cười và chạm vào bờ má nàng với lưng ngón tay, một kiểu căng thẳng khác biệt chiếm lấy từng bó cơ của anh. "Không có gì", anh cam đoan với nàng. Nàng trông vẫn còn buồn ngủ và thật gợi tình, mắt nàng nặng trĩu, bờ môi khiêu gợi của nàng mọng

lên bởi sự tiếp xúc với đôi môi rắn chắc của anh.

Nàng nhìn quanh. “Chúng ta đang ở phòng em”, nàng nói trong bối rối.

“Mmm. Chăn ga trên giường anh ướt hết cả rồi, vì vậy anh đem em qua đây.”

Màu ấm ửng lên trên má nàng khi nàng nghĩ đến việc làm thế nào mà ga giường bị ướt như thế, nhưng cái mỉm cười của nàng vừa kín đáo vừa mãn nguyện. Nàng nâng tay lên và chạm vào mặt anh, nhiều như anh chạm vào nàng vậy; đôi mắt xanh sẫm của nàng trôi giạt qua những đường nét trên mặt anh với sự dịu dàng nhức nhối, nghiên cứu từng đường nét, nuôi lấy nhu cầu trong trái tim nàng. Nàng không hề tự nhận ra biểu cảm của mình, nhưng anh thì nhìn thấy nó, và ngực anh co thắt lại. Anh muốn nói, “Đừng yêu anh như thế”, nhưng anh không thể, bởi nó thật cần thiết cho anh khi nàng yêu anh như thế.

Anh hắng giọng. “Chúng mình có một lựa chọn.”

“Chúng mình ? Tất nhiên là chúng mình có. Lựa chọn gì ?”

“Chúng mình có thể dậy và ăn bữa trưa mà em đã nấu –” anh đột ngột ngừng nói để ngẩng đầu lên và nhìn vào đồng hồ “– ba giờ trước, hoặc chúng ta có thể thử làm hỏng luôn cái giường này nữa.”

Nàng cân nhắc điều anh vừa nói. “Em cho rằng tốt hơn chúng ta nên ăn trưa thôi, nếu không em sẽ không có đủ năng lượng để giúp anh phá hỏng cái giường.”

“Nghĩ tốt đấy”. Anh ôm lấy nàng, miễn cưỡng bật dậy bất chấp cơn đói khát của chính anh, và tìm thấy hai bàn tay mình đang vuốt xuống eo nàng trong khoái cảm nhục dục. Rồi anh dừng lại và di chuyển bàn tay anh xuống quanh bụng nàng. “Trừ khi em muốn kết hôn cuối tuần này, chúng ta tốt nhất nên làm gì đó để hạn chế.”

Tim Jay cảm thấy như thể nó đột ngột căng ra đến mức nó choán hết toàn bộ ngực nàng. Trong vài giờ tuyệt đẹp nàng đã quên đi sự bao vây mà nàng đang sống trong bởi mê lộ quanh co của sự dối trá. Nàng không muốn gì hơn là được đơn giản nói “Vâng, hãy cùng kết hôn nào”, nhưng nàng không dám. Cho đến khi anh biết anh là ai – và nàng biết anh là ai – và anh vẫn nói anh muốn kết hôn với nàng. Vì vậy nàng lờ đi phần đó trong câu của anh và đơn thuần trả lời phần thứ hai. “Chúng ta không cần phải lo lắng về việc có con. Em đang dùng thuốc tránh thai. Bác sĩ của em bắt em dùng nó bảy tháng trước, bởi vì kỳ kinh của em trở nên thất thường.”

Mắt anh nheo lại chút ít và đôi tay anh đặt nặng hơn lên bụng nàng. “Có gì không ổn sao ?”

“Không. Chỉ là chút áp lực từ công việc của em thôi. Em có lẽ không cần đến chúng nữa.” Rồi nàng mỉm cười và quay mặt nàng vào trong bờ vai anh. “Ngoại trừ có những tiến triển đột ngột.”

Anh càu nhàu. “Đột ngột, quá đáng. Anh đã cứng trong suốt cả hai tháng qua. Nhưng chúng ta vẫn có thể kết hôn ngay cuối tuần này.”

Nàng lách ra khỏi cái ôm của anh và đứng dậy, mặt nàng đầy băn khoăn khi nàng mặc vào chiếc quần con mới và lấy ra một cái áo len dài tay từ tủ quần áo, kéo nó qua đầu nàng.

Anh nhìn nàng từ trên giường. Giọng của anh vô cùng mềm mại nhưng cũng đầy gay gắt khi anh nói. “Anh muốn một câu trả lời.”

Phiền nhiễu, nàng đẩy mớ tóc rối ra khỏi mắt nàng. “Steve –“ Nàng ngừng lại, gần như quỵ xuống trước sự cần thiết phải gọi anh bằng cái tên ấy. Hơn bao giờ hết, nàng muốn, nàng cần được biết tên người yêu dấu của nàng. “Em không thể cưới anh cho đến khi anh lấy lại được ký ức của mình.”

Anh ném tấm chăn lại và đứng dậy, trần trụi một cách tuyệt đẹp. Mạch đập của Jay bay lướt trên mặt nước khi nàng nhìn vào anh. Tất cả những dặm đường anh chạy và đống gỗ anh chặt đã phủ đầy cơ thể anh với những bắp thịt. Anh không hề có vẻ như anh đã từng bị thương, ngoại trừ những vết sẹo của anh. Tim nàng đập thật chậm và nặng nề.

Nàng nâng đỡ sức nặng của anh, bị cướp đi trong sự xâm lược mãnh mẽ của anh, đáp trả lửa nhiệt tình trong anh với ngọn lửa của chính nàng. Dù nàng vẫn còn đau ở những phần khác nhau của cơ thể mình, nàng vẫn cảm thấy bên trong mình trở nên ấm và ẩm ướt khi nàng nhìn vào anh.

“Ký ức của anh thì tạo nên điểm khác biệt gì chứ ?” anh cáu kỉnh nói, và nàng giật ánh nhìn của mình lên trên, nhận ra rằng anh đang giận dữ. “Không một người phụ nữ nào khác có quyền gì với anh, và em biết điều đó, vì vậy đừng gợi lại cái lý do ngu xuẩn đó lần nữa. Tại sao chúng ta lại phải đợi ?”

“Em muốn anh chắc chắn”, nàng nói, giọng nàng đầy bất an.

“Chết tiệt, anh chắc chắn mà !”

“Làm thế nào anh có thể đoan chắc, khi anh thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra ? Em chỉ không muốn anh hối tiếc vì đã cưới em khi mọi thứ quay trở lại với anh”. Nàng cố mỉm cười, và nó chỉ hơi run run một chút. “Chúng ta có nhau, và chúng ta có thời gian. Lúc này chừng đó là đủ rồi mà anh.”

Steve buộc bản thân bị thuyết phục bởi điều đó, và theo rất nhiều cách thì điều đó là đủ rồi. Họ sống cùng nhau với những cảm xúc chân thật nhất, như người đồng hành, bạn bè, người yêu. Một tuần sau đó những đợt tuyết lại rơi lần nữa, và trong tuần đó họ khám phá mọi inch của vùng đồng cỏ cao của họ. Anh cho nàng xem bộ phận cảm biến lade anh đã lắp đặt ngang qua lối mòn và giải thích làm thế nào để hoạt động cả cái radio và cái máy tính. Thật là dễ chịu

khi không phải giấu nàng rằng anh đã liên quan sâu đến thế nào vào mạng lưới tình báo, dù nàng có chút nổi cáu với anh vì tất cả những thứ máy móc này đã được giấu khỏi nàng trong nhà xưởng và chỉ đến bây giờ anh mới kể cho nàng nghe về nó.

Anh thích làm nàng nổi giận. Điều đó khá là kích thích, theo một cách nguyên sơ, khi nhìn đôi mắt xanh đó nheo lại như mắt mèo. Nó là dấu hiệu cuối cảnh báo cho anh rằng anh đã trêu nàng đến nỗi nàng nổi điên và sắp chuyển sang tấn công. Cái ngày anh nghĩ rằng nàng là một kẻ đột nhập và tấn công nàng trên nền tuyết, rồi ghìm chặt thấy nàng, cơn thịnh nộ của nàng đã làm anh giật mình, đẩy anh khỏi trạng thái thăng bằng, nhưng nó cũng kích thích anh. Hầu hết những người biết Jay đều sẽ không bao giờ nghĩ nàng có thể chứa đựng kiểu tức giận như thế, hoặc nàng có thể đánh bất kỳ ai. Sự kiện đó kể cho anh nghe rất nhiều điều về nàng, về khía cạnh sôi nổi, hay thay đổi trong tính cách của nàng và làm thế nào để đem nó ra. Có lẽ chỉ có vài người có thể làm nàng tức giận, nhưng bởi vì nàng yêu anh, nên anh có thể làm điều đó. Và sau khi anh kích động khiến nàng tức giận, anh thích đấu tranh với nàng và quyến rũ nàng thoát khỏi cơn giận của nàng.

Về mặt thể xác nàng làm anh vui thích. Nàng vẫn còn quá gầy, dù nàng ăn nhiều, nhưng anh thích nhìn cặp hông thanh mảnh của nàng và khi cái cạp quần Jean của nàng quá chật để mà phàn nàn. Làn da nàng láng bóng, ngực nàng cao và tròn, khuôn miệng gợi tình căng mọng và hờn dỗi; bất kể nàng có ăn mặc thế nào, nàng vẫn kích thích anh vì anh biết có gì nằm dưới chỗ quần áo đó. Anh cũng biết rằng tất cả những gì anh phải làm là vươn tới nàng và nàng sẽ sà vào vòng tay anh, ấm áp và tự nguyện. Kiểu phản ứng đó làm anh say mê; có gì đó thật mới mẻ về nó, như thể anh chưa từng biết đến nó trước đây.

Rồi một buổi sáng họ tỉnh dậy và tìm thấy tuyết đã rơi lần nữa suốt đêm, và trời tiếp tục có tuyết suốt ngày, không quá nhiều, chỉ là một màn hoa tuyết liên tục trượt xuống qua đồi cỏ. Ngoại trừ những cuộc dã ngoại ra ngoài để đem về nhiều củi hơn, Jay và Steve dành cả ngày trong căn nhà gỗ, xem những bộ phim cũ. Đó là một lợi ích thêm vào của đầu đĩa vệ tinh; họ luôn có thể tìm thấy một cái gì đó thú vị để xem trên TV, nếu họ có tâm trạng. Nó cực kỳ hợp với một ngày biếng nhác khi họ không có gì tốt hơn để làm ngoài việc nằm xuống và ngắm nhìn những bông tuyết rơi rơi.

Trước khi trời tối, Steve rời nhà để kiểm tra xung quanh, điều anh luôn làm. Trong khi anh đi Jay bắt đầu nấu bữa tối, ngân nga hát trong khi nấu, bởi vì nàng quá thỏa mãn. Đây là thiên đường. Nàng biết nó không thể kéo dài; đến khi ký ức của anh trở lại, ngay cả dù anh vẫn muốn cưới nàng, cuộc sống của họ vẫn thay đổi. Họ sẽ rời đây, tìm một ngôi nhà khác. Nàng sẽ phải tìm một công việc khác. Những việc khác sẽ lấy mất thời gian của họ. Lúc này thời gian được gạt sang một bên, rời khỏi thế giới thực, nhưng nàng có ý định hưởng thụ mọi phút giây của nó. Rồi một ý nghĩ đen tối xâm nhập : Đây có thể là tất cả những gì nàng có. Có lẽ là như thế. Nếu là như vậy, những ngày này sẽ còn quí giá hơn nữa.

Steve bước vào nhà qua cửa sau, phủi tuyết ra khỏi vai anh và rũ nó ra khỏi tóc anh trước khi cởi bỏ chiếc áo khoác dày của anh ra. “Không có gì ngoài vết chân thỏ”. Anh trông có vẻ trầm

ngâm. “Em có thích thịt thỏ không ?”

Jay quay khỏi món pho mát đang xay của món spaghetti. “Nếu anh dám bắn một bé thỏ con xinh xắn nào…” nàng bắt đầu giọng điệu đe dọa.

“Nó chỉ là một câu hỏi thôi mà”, anh nói, tóm lấy nàng với một nụ hôn, rồi cọ bờ má lạnh ngắt, đầy râu thô rám của anh vào má nàng. “Em có mùi thật tuyệt. Như mùi hành, tỏi và sốt khoai tây”. Thực ra nàng có mùi của chính bản thân nàng, mùi hương đàn bà ngọt ngào ấm áp, mùi hương làm anh luôn nghĩ tới nàng và không với ai khác. Anh vùi cái mũi lạnh của mình vào cổ nàng và hít lấy nó, cảm nhận được sự căng cứng quen thuộc lớn dần nơi thắt lưng mình.

“Anh chẳng đạt được gì khi nói rằng em có mùi như mùi hành và tỏi đâu”, nàng nói, quay lại với công việc của nàng dù anh vẫn đang giữ tay anh vòng quanh eo nàng.

“Ngay cả khi anh kể cho em nghe anh điên cuồng vì món hành và tỏi đến thế nào ư ?”

“Hưm. Anh giống như mọi gã đàn ông khác. Anh sẽ nói bất kỳ điều gì khi anh đói.”

Cười khúc khích, anh thả nàng ra để dọn bàn ăn và bắt đầu phết bơ bánh mỳ. “Em thích một chuyến đi chơi như thế nào ?”

“Em thích được ngắm Hawaii.”

“Anh đang nghĩ đến Colorado Spring hơn. Hay có thể là Denver.”

“Em *đã ở* Colorado Springs rồi”, nàng nói, rồi tò mò nhìn anh qua vai nàng. “Tại sao chúng ta lại sẽ đi Colorado Springs ?”

“Anh cho rằng Frank sẽ không muốn chúng ta trở lại Wasshinton, dù là ngắn ngủi, vì vậy anh ta sẽ đưa bác sĩ đến để kiểm tra mắt anh. Điều đó có nghĩa, một cách logic, rằng chúng ta sẽ gặp ở Colorado Springs hoặc Denver, và anh cá là sẽ ở Colorado Springs. Anh cũng cá rằng anh ta không muốn vị bác sĩ này biết vị trí của căn nhà này, vì vậy có nghĩa chúng ta phải đến chỗ anh ta.”

Nàng cũng biết anh sẽ phải kiểm tra mắt lần nữa, nhưng chỉ nói về việc đó cũng có nghĩa là đem thế giới thực xâm phạm vào thiên đường riêng của họ. Ngay cả cảm giác gặp gỡ những người khác cũng thật lạ, nữa là nói chuyện với họ. Nhưng việc đọc làm căng mắt anh, và đã đủ thời gian trôi qua để họ nhận ra rằng thị lực của anh sẽ không cải thiện. Nàng nghĩ đến việc anh sẽ trông như thế nào khi đeo kính, và một cảm giác ấm áp bắt đầu lan tỏa trong bụng. Sexy. Nàng tặng cho anh một nụ cười. “Yeah, em nghĩ em cũng thích một chuyến du lịch. Em đã ăn thức ăn mình nấu một thời gian dài rồi.”

‘Anh sẽ liên lạc với Frank sau bữa tối.” Anh có thể làm việc đó ngay lúc này, nhưng đổ đầy cái dạ dày của anh còn quan trọng hơn. Jay làm spaghetti tuyệt ngon, và việc liên lạc với Frank có thể để sau. Điều quan trọng hơn phải làm trước chứ.

Sau khi đĩa bát của bữa tối đã được rửa sạch và Steve thì đang ở trong xưởng để liên lạc với Frank, Jay nằm duỗi người căng ra trên chiếc chăn được trải trước lò sưởi, lần đầu tiên ngồi nghĩ về căn hộ nhỏ ở New York mà Frank đã giữ cho nàng. Nó trái ngược hoàn toàn với sự dễ chịu mộc mạc của căn nhà gỗ này, nhưng nàng vẫn thích căn nhà này hơn. Nàng ghét phải rời xa nó, nơi này chắc chắn sẽ rất đẹp vào mùa hè, nhưng nàng băn khoăn tự hỏi họ sẽ được ở đây trong bao lâu nữa. Chắc chắn rằng ký ức của Steve sẽ trở lại trước lúc đó, và ngay cả nó không trở lại, thì bao lâu nữa trước khi Frank kể cho anh nghe sự thật ? Họ không thể để anh sống cuộc đời của một người đàn ông khác mãi được. Hay họ có thể ? Hay điều đó cũng đã được tính trước rồi ? Liệu có phải bằng cách nào đó họ biết anh sẽ không bao giờ lấy lại ký ức của mình được ?

Những tấm gương cứ tiếp tục phản chiếu lại những câu trả lời khác nhau, những khía cạnh khác nhau của câu đố, những giải pháp khác nhau. Và không một cái nào trong chúng phù hợp cả.

“Em đã ngủ rồi à ?” anh dịu dàng hỏi.

Nàng há hốc miệng vì kinh ngạc và lăn qua một bện, tim nàng nhảy vọt. “Em không hề nghe thấy anh vào. Anh chẳng tạo tý âm thanh nào cả”. Anh luôn luôn di chuyện không chút tiếng động, như một con mèo, nhưng đáng ra nàng phải nghe thấy tiếng cửa sau mở chứ. Nàng đã chìm sâu vào nghĩ ngợi quá nhiều đến nỗi những âm thanh không hề được để ý.

“Lén chuồn vào cạnh em mới hay chứ, em yêu”, anh gầm gừ trong cái giọng sói-lớn-xấu-xa đáng ghét nhất của mình. Anh chui vào cùng nàng trong tấm chăn, luồn bàn tay anh vào trong tóc nàng khi anh nghiêng miệng nàng lên về phía anh. Anh hôn nàng thật chậm, thật sâu, lấy âm điệu của anh và sử dụng lưỡi anh. Hơi thở nàng biến đổi, và mắt nàng trở nên trĩu nặng. Sự thèm muốn tỏa ra ấm nóng nặng nề trong nàng, chậm rãi nở rộ cho đến khi nó hoàn toàn lấp đầy nàng.

Họ không hề vội vã. Cảm giác thật tuyệt khi nằm đó trong sự ấm áp của ngọn lửa lách tách và tận hưởng những nụ hôn. Nhưng cuối cùng nhiệt độ cũng quá mức, và nàng kêu van khi anh cởi cái áo nhung của nàng ra, tách hai vạt áo để ấn đôi môi anh lên những đường cong sưng mọng của vú nàng. Anh nằm trên nàng, đôi chân nặng của anh điều khiển nàng dù cho nàng cong vặn liên tục. Nàng muốn nữa. Rên lên lần nữa, giọng nàng gay gắt với ham muốn, nàng quay lại cho đến khi hai núm vú của nàng chạm nhẹ vào miệng anh. Uể oải anh thè lưỡi ra và nếm nó, rồi ngậm chặt đầu vú nàng trong miệng anh và mút thật mạnh, trao tặng nàng những gì nàng cần.

Ánh lửa bập bùng đánh bóng mái tóc nàng với ánh vàng rực rỡ và da nàng đỏ hồng khi anh kéo khóa quần nàng và kéo chúng ra. Miệng nàng mọng đỏ và ẩm ướt, sáng long lanh rực rỡ với những nụ hôn của anh. Đột nhiên anh không thể chờ thêm chút nào lâu hơn nữa và giật mạnh quần áo của chính anh ra. Cái áo nhung vẫn ở đó quanh bờ vai nàng, nhưng chỉ như vậy cũng là quá nhiều. Anh kéo nó khỏi bờ vai nàng và quỳ xuống giữa hai chân nàng, cuốn hai đùi nàng qua đùi anh khi anh cúi về phía trước để đâm sâu vào nàng, nấu chảy cơ thể họ cũng như chắc chắn rằng cuộc sống của họ cũng tan chảy vào nhau.

Họ nằm cuốn lấy nhau thật lâu sau đó, quá thỏa mãn để mà dịch chuyển. Anh đặt một thanh củi nữa vào trong ngọn lửa và kéo quần anh lên, rồi cuốn áo anh quanh nàng để phòng ngừa bất kỳ cơn lạnh nào. Nàng ngồi trong vòng tay anh, đầu nàng tựa vào vai anh, ước rằng không gì xảy ra để phá vỡ hạnh phúc này.

Anh nhìn vào ngọn lửa rực vàng đang lay động, cái cằm ram ráp của anh dụi vào tóc nàng. “Em có muốn có con không ?” anh lơ đãng hỏi.

Câu hỏi đủ làm nàng giật mình để ngẩng đầu lên từ vai anh. “Em… nghĩ là em muốn”. Nàng đáp lời. “Em chưa từng thực sự nghĩ về điều này, bởi nó dường như không giống một lựa chọn lắm, nhưng bây giờ…” Giọng nàng lạc hẳn đi.

“Trước kia, cuộc hôn nhân của chúng ta không ổn lắm. Anh không muốn nó như vậy lần nữa. Anh muốn về nhà vào mỗi tối, sống một cuộc sống bình thường”. Anh siết chặt vòng tay anh quanh nàng. “Anh thích có một vài đứa nhỏ, nhưng đó là quyết định từ hai phía. Anh không biết

em cảm thấy thế nào về điều đó."

"Em thích trẻ con", nàng nhẹ nhàng nói, nhưng mặc cảm tội lỗi đang đánh thẳng vào nàng. Họ không hề có bất kỳ cuộc hôn nhân nào trước đây ! Anh đang thấy có lỗi vì hành động của một người đàn ông khác.

"Yeah, anh cũng thích trẻ con" Anh mỉm cười, vẫn nhìn vào ngọn lửa. "Anh thích nhìn Amy - -"

Nàng giật ra khỏi anh, mắt nàng mở lớn với gì đó giống như sự hoảng loạn ánh lên trong mắt nàng. "Amy là ai ?"

Mặt Steve trở nên nặng nề, miệng anh dữ tợn. "Anh không biết", anh lẩm bẩm. "Anh cảm thấy như thể anh vừa chạy thẳng vào một bức tường gạch. Những từ ngữ cứ tự tuôn ra, rồi *bam* ! Anh đâm vào bức tường và chẳng còn gì nữa."

Jay cảm thấy phát ốm. Liệu có phải nàng đã sai khi tin rằng Frank sẽ không dựng lên những chuyện này nếu Steve đã kết hôn rồi không ? Liệu có phải anh đã làm chồng cũng như làm cha rồi không ?

Steve nhìn nàng và cảm nhận được hướng suy nghĩ của nàng, nếu không thì cũng là một phần của nó. "Không, anh chưa kết hôn và anh không có bất kỳ đứa con nào", anh nói gay gắt, kéo nàng về lại phía anh. "Con bé có lẽ chỉ là con của một người bạn. Em có biết bất kỳ ai có một đứa con gái nhỏ tên Amy không ?"

Nàng lắc đầu, không hề nhìn vào anh. Cơn khiếp sợ đã quay lại; nàng cảm thấy cứng lại vì nó. Có phải ký ức của anh đã quay lại rồi không ? Khi nó quay lại, liệu anh có bỏ đi không ? Thiên đường có thể kết thúc bất kỳ lúc nào.

Steve vẫn nằm thức lâu sau khi họ vào giường tối đó. Jay ngủ trong vòng tay anh, cũng như mọi đêm từ khi gió Tây Nam thổi đến, tóc nàng tuôn chảy trên vai trái của anh và hơi thở ấm áp của nàng đều đều trên cổ anh. Cơ thể trần trụi mịn màng của nàng ép dọc bên trái người anh và cánh tay mảnh mai của nàng vắt ngang qua ngực anh. Nàng đã trông thật hoảng sợ trong giây lát khi anh nhắc đến tên Amy, bất kể Amy là ai. Anh giữ nàng chặt hơn, cố xóa đi nỗi khiếp sợ đó ngay từ trong giấc ngủ của nàng.

Những chuyện này có lẽ sẽ xảy ra rất nhiều, một lời bình luận ngẫu nhiên cũng kích hoạt rất nhiều hình ảnh ký ức. Anh hy vọng tất cả chúng sẽ không làm nàng sợ quá nhiều. Có phải nàng thực sự sợ rằng anh sẽ không muốn nàng nữa khi ký ức anh trở lại ? Chúa ơi, chẳng lẽ nàng không thể cảm nhận được anh yêu nàng đến bao nhiêu sao ? Nó vượt ngoài mọi ký ức. Nó thấm trong tận xương tủy anh, chôn sâu từ tận đáy của sự tồn tại của anh.

Amy. *Amy.*

Cái tên lóe qua tâm trí anh như lửa và đột nhiên anh nhìn thấy một cô bé với mái tóc sẫm màu bóng láng, cười rúc rích khi cô bé đẩy nắm tay mũm mĩm mập mạp vào trong miệng. *Amy.*

Tim anh bắt đầu đập thình thịch. Ký ức của anh đã thực sự cung cấp một khuôn mặt đi liền với cái tên. Anh không biết cô bé là ai, nhưng anh biết tên cô bé, và bây giờ là khuôn mặt bé. Bức tranh trí óc dần nhạt đi, nhưng anh tập trung và tìm ra rằng anh có thể gợi lại nó, như những ký ức thật. Chỉ như anh đã nói với Jay, cô bé nhất định phải là con gái của một người bạn, một ai đó anh đã gặp từ sau cuộc ly hôn của họ.

Anh thả lỏng, hài lòng rằng ký ức đã được củng cố thêm. Sự thỏa mãn khiên cơ thể anh dường như thật nặng và như không xương, và ngực anh bắt đầu lên và xuống trong nhịp điệu sâu của giấc ngủ.

"Pác Luke, Pác Luke !"

Chất giọng trẻ con nhức nhối trong đầu anh và bộ phim bắt đầu được tháo ra trong tâm trí anh. Hai đứa bé. Hai cậu bé, trêu đùa giữa bãi cỏ xanh, nhún nhảy và la hét "Pác Luke" thật lớn khi chúng chạy.

Lại một cảnh tượng khác. Bắc Ireland. Belfast. Anh nhận ra nơi này ngay cả khi một cơn rùng mình khiếp sợ lan trên xương sống anh. Hai cậu bé con đang chơi đùa trên đường, rồi đột nhiên nhìn lên, do dự và chạy.

Lóe sáng. Một trong hai đứa bé trai đầu tiên nhìn lên với bờ môi dưới rung rung và nước mắt ướt đẫm và nói. "Làm ơn mà, Pác Dan"

Lóe sáng. Dan Rather xếp đống giấy tờ trên bàn làm việc của ông ta trong khi dòng tin chạy qua

Lóe sáng. Một tấm stick dán trên chiếc xe ngựa chở khác viết "Tôi muốn được ở Disney World".

Chuột Mickey đang nhảy… Lóe sáng… một con chuột đang bò qua đống rác trong một hẻm nhỏ… Lóe sáng… một cục rác bị vứt đi với chuyển động chậm qua không khí và va vào một thùng rác với một tiếng vang lớn; rồi một tiếng vang lớn hơn và cái thùng cũng bị liệng… Lóe sáng… một cái thuyền buồm màu đỏ và trắng tươi tắn đang chạy, cánh buồm được đổi hướng gần với cột buồm chính hơn và một chàng trai trẻ rám nắng đang vẫy… Lóe sáng. Lóe sáng. Lóe sáng …

Những cảnh tượng được khơi lại qua ý thức anh, và chúng thực sự chỉ là những hình ảnh lóe sáng, nối đuôi nhau như những trang của một cuốn sách lướt qua trước mắt anh.

Anh lại đổ mồ hồi lần nữa. Chết tiệt thật, những ký ức tự do liên tưởng này thật chó chết. Chúng có nghĩa là gì ? Có phải chúng đã thực sự từng xảy ra ? Anh sẽ không để ý nhiều đến chúng nếu anh có thể nói cái nào trong chúng là thực và cái nào chỉ là một cảnh tượng anh đã xem trên TV hoặc trong một bộ phim, hoặc thậm chí chỉ là một hình ảnh từ một cảnh trong sách. Được rồi, một vài cảnh rõ ràng, như cảnh có Dan Rather với những dòng tin tức chạy ngang qua mặt ông ta. Nhưng anh đã xem chương trình thời sự rất nhiều lần từ khi tháo băng mắt, vì vậy cảnh tượng đó có thể thậm chí là ký ức mới đây.

Nhưng … Bác Luke. Bác Dan. Có gì đó về lũ trẻ ấy, và những cái tên ấy, dường như rất thật, cũng như Amy là thật vậy.

Anh rời khỏi giường, thật cẩn thận để khỏi đánh thức Jay, và bước vào trong phòng khách nơi anh đứng đó thật lâu trước lò sưởi, nhìn lớp than hồng rực sáng. Ngày anh phục hồi toàn bộ trí nhớ đang đến gần, và anh biết thế. Nó như thể tất cả những gì anh phải làm là quay lại và mọi thứ sẽ ở đó, nhưng quay góc trí óc đó không dễ như bề ngoài. Anh đã trở thành một người đàn ông khác hẳn trong những tháng sau vụ nổ; anh cố thử nối hai con người tách biệt và hợp nhất họ thành một.

Anh thờ ơ cọ xát những đầu ngón tay với ngón cái mình. Rồi khi anh chú ý ra mình đang làm gì, anh liền nâng bàn tay anh lên để nhìn vào nó. Những dấu chai tay đã trở lại, nhờ sự giúp đỡ của việc bổ củi, nhưng những đầu ngón tay của anh vẫn còn rất trơn nhẵn. Bao nhiêu phần của anh còn lại đây, hay nhân dạng của anh cũng đã bị xóa bỏ như những dấu vân tay anh ? Khi anh nhìn vào ảnh phản chiếu của mình trong gương, bao nhiêu phần của nó là Steve Crossfield và bao nhiêu phần là nhờ sự giúp đỡ của phẫu thuật thẩm mỹ ? Mặt anh đã thay đổi, giọng anh đã thay đổi, những dấu vân tay của anh đã biến mất.

Anh là một con người mới. Anh chỉ vừa mới sinh ra từ bóng tối, được đưa vào cuộc sống bởi giọng của Jay, chất giọng đã gọi anh hướng về ánh sáng.

Bất kể những gì anh còn hay không còn nhớ, anh vẫn có Jay. Nàng là một phần của anh mà việc phẫu thuật không thể thay đổi được.

Căn phòng ngày càng lạnh hơn khi lửa tắt dần, và cuối cùng anh cảm thấy sự lạnh giá trên cơ thể trần trụi của mình. Anh quay lại phòng ngủ và trượt vào dưới tấm chăn, cảm nhận cơ thể ấm áp của Jay quấn quanh anh. Nàng rên rỉ điều gì đó, dịch vào gần anh hơn trong giấc ngủ của nàng, tìm kiếm vị trí mọi khi của nàng.

Ngay lập tức ham muốn bùng cháy trong anh, khẩn cấp gấp rút như thể nó chưa từng được làm nguôi chỉ một giờ trước đó. “Jay”, anh nói, giọng anh thật khẽ và trầm, rồi anh kéo nàng xuống dưới anh. Nàng thức giấc và vươn tới anh, đôi bàn tay nàng trượt quanh cổ anh, và trong bóng tối ảo mờ họ yêu nhau cho đến khi trong anh không còn chỗ cho bất kì ký ức nào ngoài những ký ức mà họ cùng nhau tạo nên.

Chương 11

Họ rời căn nhà vào sáng sớm hôm sau để có thể đến điểm hẹn gặp Frank ở Colorado Springs vào chiều hôm đó. Jay cảm thấy thật khó chịu khi phải rời xa căn nhà gỗ; nơi đó đã là thế giới riêng của họ trong một thời gian dài, phải rời xa nó, nàng cảm thấy không an toàn. Chỉ có ý nghĩ rằng họ sẽ quay về vào ngày hôm sau mới cho nàng can đảm để rời đi. Nàng biết rằng cuối cùng thì nàng cũng sẽ phải rời nơi này mãi mãi, nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với cái ngày ấy ngay lúc này. Nàng muốn có thêm thời gian ở bên người đàn ông nàng yêu thương.

Nàng định hỏi Frank về tên người điệp vụ đã bị "giết". Có thể anh ta sẽ không nói cho nàng biết, nhưng nàng phải hỏi. Ngay cả nếu nàng không thể nói to cái tên ấy ra, nàng vẫn cần được biết, nàng phải có một cái tên cho tình yêu của nàng. Nàng ngắm anh khi anh thành thạo điều khiển chiếc Jeep, giữ nó chạy vững vàng ngay cả trên nên tuyết, và trái tim nàng như tan vỡ. Anh thật to lớn và có vẻ ngoài hung dữ, không đẹp trai tý nào với những đường nét được sắp xếp lại của mình, nhưng chỉ một cái nhìn từ đôi mắt vàng mãnh liệt đó đã đủ sức mạnh khiến nàng choáng váng với sự thích thú. Làm sao họ có thể từng có ý nghĩ nhầm lẫn người đàn ông này là Steve Crossfield ?

Cái mưu kế lẩn tránh của họ có nhiều lỗ hổng, nhưng nàng đã không nhận ra những lỗ hỗng đó cho đến khi nàng yêu anh quá sâu đậm để lưu tâm đến sự thật. Họ đã dựa trên sự choáng váng và gấp gáp để giữ nàng không hỏi những câu hỏi thiết yếu, những câu hỏi mà họ sẽ không có câu trả lời, như là tại sao họ không sử dụng nhóm máu hoặc biên bản cấu hình hàm răng của chính điệp vụ của họ để xác định nhân dạng bệnh nhân. Nàng biết lúc nào Frank cố giấu diếm gì đó với nàng, nhưng nàng đã quá tập trung vào "Steve" nên chẳng để ý, mà chỉ nghĩ đó là cách mà anh ta sử dụng để bảo vệ những chi tiết của nhiệm vụ mật đó. Sự thực là nàng dễ dàng hiểu chệch đi bởi nàng đã muốn thế; ngay lần đầu tiên nàng nhìn thấy anh nằm đó trong bệnh viện, bị thương quá nặng nhưng vẫn chiến đấu với quyết tâm không lay chuyển được, quyết tâm vẫn luôn cháy bỏng trong anh dù anh không có ý thức, nàng đã không muốn gì hơn là được ở bên cạnh anh và giúp anh chiến đấu.

Họ ở trong một nhà nghỉ khác nhà nghỉ lần trước, bởi Frank không muốn có bất kỳ rủi ro nào rằng người tiếp tân có thể nhận ra họ. Thậm chí họ còn sử dụng những cái tên khác. Khi họ đến nhà nghỉ, Frank đã chờ sẵn ở đó, anh ta cũng đã đặt sẵn phòng cho họ dưới cái tên Michael Carter và Faye Wheeler. Phòng riêng. Steve rõ ràng là không hài lòng, nhưng vẫn để Jay vào phòng nàng mà không nói gì rồi cũng ngoan ngoãn về phòng anh. Chuyên viên mắt đến khám mắt cho Steve ngay lập tức; rồi anh được đo thị lực để cắt kính, và ngay sáng hôm sau anh sẽ có cặp kính đó. Jay ở lại phía sau, tự hỏi Frank đã phải tác động đến những cánh tay nào để khiến mọi việc hoàn thành nhanh đến vậy.

Họ quay về nhà nghỉ vào chiều muộn, và Steve ngay lập tức chuồn vào phòng Jay. "Chào, em yêu", anh nói và bước vào trong phòng rồi đóng cửa lại đằng sau mình. Trước khi nàng kịp trả lời anh đã hôn nàng rồi, bàn tay anh siết chặt trên cánh tay nàng, môi anh dữ dội kiếm tìm.

Nàng run lên với sự kích thích, hối hả ép sát vào cơ thể anh khi nàng lùa những ngón tay mình vào mái tóc lành lạnh của anh. Anh có mùi của gió và tuyết, da anh lạnh, nhưng lưỡi anh thật ấm và đang dò dẫm. Cuối cùng anh ngẩng đầu tiên, một ánh nhìn vô cùng đàn ông với sự thỏa mãn hiện rõ trên mặt anh. Anh cọ cọ ngón cái anh lên môi nàng, đôi môi đã mọng đỏ vì hôn. "Cưng ơi, cái mông trần của anh có thể sẽ bị đông cứng vì lẻn vào phòng em tối nay, nhưng anh sẽ không ngủ một mình đâu."

"Em có một ý này", nàng rên.

"Nói xem nào."

"Mặc nguyên quần áo cho đến khi anh chui vào được đây". Anh bật cười và lại hôn nàng nữa. Miệng nàng đang khiến anh phát điên, với anh nó là gợi tình nhất. Hôn nàng còn khuấy động hơn cả việc làm tình với những người đàn bà khác – và chỉ trong giây lát, trước khi chúng biến mất, hình ảnh vài người phụ nữ khác hiện ra trong trí óc anh.

"Bác sĩ đã lên đường về Washington rồi. Frank ở lại với chúng ta đến sáng hôm sau, vì vậy chúng ta lại thành bộ ba lần nữa. Em có đói không ? Cái dạ dày của Frank vẫn theo đồng hồ Washington đấy."

"Thực ra, em chỉ hơi đói. Chúng ta ăn muộn hơn, anh biết mà"

Anh nhìn vào cái giường. "Anh biết."

Jay hy vọng có cơ hội để hỏi Frank về tên người điệp vụ; nàng không thể chấp nhận rủi ro hỏi tên người điệp vụ trước mặt Steve, bởi vì nghe tên của chính anh có thể kích hoạt trí nhớ của anh, và nàng không thể đối mặt với khả năng đó. Nàng muốn anh nhớ lại, nhưng nàng muốn điều đó xảy ra khi họ ở một mình trên ngọn đồi của họ. Nếu không có cơ hội để nói chuyện với Frank, nàng luôn có thể gọi cho anh ta sau khi họ trở về phòng riêng của họ, miễn là Steve không đến ngay với nàng là được, nhưng nàng nghĩ rằng anh sẽ không đến phòng nàng ngay. Có lẽ anh sẽ tắm trước, rồi thay quần áo. Nàng thở dài, mệt mỏi với việc phải đoán mò và ngồi dự tính; nàng không hề chuẩn bị cho chuyện này.

Steve chú ý đến cái thở dài, và cả sự tuyệt vọng tuy không rõ nét trong mắt nàng. Nàng không hề nói gì, nhưng cái nhìn đấy đã ở đó từ khi anh có những ký ức đầu tiên vào ngày hôm trước. Nó làm anh bối rối; anh chẳng thể nghĩ ra bất kỳ lý do tại sao Jay lại kinh sợ trước việc ký ức quay lại của anh. Điều đó làm anh bối rối và lại chẳng có lý do hợp lý nào nên anh không thể không nghĩ về nó. Đó không phải là bản chất của anh. Khi có gì đó làm anh bận tâm, anh sẽ suy nghĩ về việc đó cho đến khi nó trở nên rõ ràng. Anh không bao giờ ngừng, không bao giờ từ bỏ. Em gái anh vẫn thường xuyên nói có ít nhất một nửa gàn bướng trong anh – Em gái ?

Anh lặng im khi ba người bọn họ dùng bữa tối trong một nhà hàng Italy. Một phần trong anh thích thú với những món ăn đậm đà, một phần trong anh tham gia vào cuộc nói chuyện dễ chịu

quanh bàn ăn, nhưng một phần khác của anh xem xét những mảnh ký ức từ mọi góc cạnh. Nếu anh có một cô em gái, vậy thì tại sao anh lại kể với Jay rằng anh là trẻ mồ côi ? Tại sao Frank lại không có báo cáo về bất kỳ người thân nào của anh ? Đó là chỗ không hợp lý. Anh có thể chấp nhận rằng anh đã kể cho Jay nghe một phiên bản khác về đời anh, bởi anh không biết hoàn cảnh xảy ra lúc đó, nhưng không thể như vậy khi Frank không hề có một danh sách về họ hàng của anh. Đó là trong trường hợp những gì anh đang nhớ được là "sự thực".

Một cô em gái. Tính logic trong anh nói với anh rằng điều đó là không thể xảy ra được. Ruột gan lại nói với anh rằng logic có thể đi tàu bay giấy luôn được rồi đấy. Một cô em gái. Amy. *Pác Luke ! Pác Luke !* Những giọng nói trẻ thơ dội lại trong đầu anh ngay cả khi anh bật cười trước điều gì đó Frank nói. *Pác Dan*. Pác Luke. Pác Luke Pác Luke..Luke..Luke…

"Anh có ổn không ?" Jay hỏi, mắt nàng tối lại vì lo lắng khi nàng đặt nhẹ tay nàng lên cổ tay anh. Nàng có thể cảm thấy được sự căng thẳng phát ra từ anh và mơ hồ hốt hoảng khi Frank dường như không nhận thấy bất kỳ điều gì không bình thường.

Những tiếng đập mạnh rời khỏi đầu anh khi anh nhìn vào nàng và mỉm cười. Anh sẽ vui lòng để quá khứ của anh mất đi miễn là anh có thể có Jay. Sợi dây cảm xúc liên kết họ với nhau nhạy bén một cách sâu sắc như những sợi tơ đàn trên một chiếc violong xtrat quí giá. "Chỉ là một cơn đau đầu thôi", anh nói. "Việc lái xe làm căng mắt anh." Cả hai câu đều đúng cả, dù câu thứ hai không phải là nguyên nhân gây ra câu thứ nhất. Hơn nữa, cũng chẳng mỏi mắt nhiều lắm. Vấn đề của anh là tiêu cự gần cần thiết cho việc đọc; tầm nhìn xa của anh vẫn tốt, còn hơn cả 20 – 20. Anh có tầm nhìn của một phi công phản lực.

Jay quay lại với cuộc trò chuyện với Frank, nhưng nàng nhận biết sự căng thẳng của Steve vẫn còn đó như nàng trước đây bởi thật sự anh vẫn căng ra như sợi dây dẫn đường. Có phải đã có chuyện gì xảy ra vào chiều hôm đó mà anh vẫn chưa kể cho nàng không ? Một cảm giác kinh sợ gần như chôn vùi nàng, và nàng rất muốn được trở về căn nhà gỗ của họ.

Khi họ quay trở về nhà nghỉ, nàng cảm thấy nhẹ nhõm khi Steve về phòng anh hơn là ở lại nói chuyện với Frank hoặc ngay lập tức theo nàng về phòng nàng. Nàng lao về phía cái điện thoại và quay số phòng Frank. Anh ta nhấc máy ngay từ tiếng chuông đầu tiên.

"Là Jay đây."

"Có chuyện gì không ổn sao ?" Anh ta ngay lập tức cảnh giác.

"Không, mọi thứ đều ổn. Chỉ là có một thứ vẫn làm tôi bận tâm, nhưng tôi không muốn hỏi anh trước mặt Steve."

Trong phòng mình, Frank căng thẳng. Có phải họ đã thất bại trong việc che dấu mọi việc ? "Về Steve phải không ?"

“Ừ thì, không, không hẳn thế. Người điệp vụ đã chết ấy… tên anh ta là gì ? Gần đây điều này thường xuyên ở trong đầu tôi, rằng anh ta đã chết và tôi thậm chí còn chưa từng nghe tên của anh ta.”

“Chẳng có lý do nào chứng tỏ cô nên biết tên anh ta cả. Cô chưa từng gặp anh ta mà.”

“Tôi biết”, nàng nhỏ nhẹ nói. “Tôi chỉ muốn biết điều gì đó về anh ta. Người chết đã có thể là Steve. Bây giờ khi anh ta đã chết, chẳng có lý do nào để giữ tên anh ta trong vòng bí mật phải không ?”

Frank nghĩ. Anh ta có thể cho cô ấy một cái tên giả, nhưng anh ta quyết định ít nhất cũng nói cho cô ấy một phần của sự thật. Rút cục thì cuối cùng cô ấy cũng sẽ biết tên của anh chàng thôi, và điều này có thể giúp cô ấy nghĩ đơn giản rằng đã có một nhầm lẫn. Nó sẽ cho cô ấy một thực tế nho nhỏ để cô ấy có thể tập trung xem xét. “Tên của người điệp vụ đó là Lucas Stone.”

“Lucas Stone”. Giọng nàng vô cùng dịu dàng khi nàng nhắc lại cái tên. “Anh ấy đã kết hôn chưa ? Anh ấy có gia đình không ?”

“Không anh ấy chưa hề kết hôn.” Anh ta cố tình không trả lời câu hỏi thứ hai của nàng.

“Cảm ơn vì đã nói cho tôi biết. Điều đó làm tôi bận tâm suốt.” Anh ta sẽ chẳng bao giờ biết điều đó đã làm nàng bận tâm đến thế nào, nàng nghĩ như vậy khi nàng lặng lẽ đặt ống nghe xuống. Lucas Stone. Nàng nhắc đi nhắc lại cái tên trong tâm trí, gắn nó với khuôn mặt anh và cảm thấy được trái tim mình bắt đầu đập mạnh. Lucas Stone. Đúng vậy.

Chỉ sau đó nàng mới nhận ra nàng đã mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Nếu trước đây đã thật khó khăn để liên tưởng anh như Steve, giờ đây điều đó gần như là không thể. Steve đã trở thành một cái tên bị lấy cắp, nhưng đã có một thời nàng sử dụng cái tên đó vì không có lựa chọn khác. Lỡ như nàng buột miệng ra cái tên Lucas thì sao ?

Nàng ngồi trên giường thật lâu trong khi tâm trí nàng thất bại trong việc cố vượt qua hành lang đầy gương vốn vẫn bẫy nàng trong nó với những ảnh chiếu giả tạo. Những thứ nàng không biết cũng trói buộc nàng như những thứ nàng biết vậy, khi mà nàng sợ tin vào chính bản năng của nàng. Nàng không được sinh ra cho sự gian dối; nàng luôn thẳng thắn cởi mở, đó là lý do tại sao nàng không hề thích hợp với ngành ngân hàng đầu tư, một thế giới luôn đòi hỏi một thước đo chắc chắn của “sự lươn lẹo”, cân bằng của sự luồn lách và bịp bợm.

Cuối cùng, quá mệt mỏi vì phải mở những cánh cửa trống rỗng, nàng đi tắm và chuẩn bị lên giường. Khi nàng bước ra khỏi phòng tắm, Lucas – Steve --- nàng điên cuồng nhắc nhở bản thân – đang nằm sóng hoài trên giường, đã cởi bỏ một phần áo quần.

Nàng nhìn vào cách cửa đã khóa. “Chúng ta đã trải qua chuyện này trước đây chưa nhỉ ?”

Anh đứng dậy và nắm lấy tay nàng, kéo nàng về phía anh. “Rồi, nhưng với một điểm khác biệt. Một điểm khác biệt cực to đấy.”

Anh có mùi xà phòng và sữa tắm và cả mùi xạ hương đàn ông. Nàng níu lấy anh, vùi mặt mình vào cổ anh để hít lấy mùi hương đặc biệt đó. Nàng sẽ làm gì nếu anh bỏ nàng đây ? Đó sẽ là một cuộc đời vô sắc, mãi mãi thiếu sót. Từ từ, nàng trượt bàn tay mình qua bộ ngực rộng của anh, day day những ngón tay mình qua bộ lông thô ráp, xoăn của anh và cảm nhận sự ấm áp dưới làn da anh, rồi đến lớp cơ bắp rắn chắc bên dưới. Anh đã quá rắn chắc đến nỗi những ngón tay nàng để lại rất ít dấu vết trên da anh. Kinh ngạc, nàng nhấn thử lên cánh tay anh, quan sát những đầu móng tay nàng trở nên trắng dã bởi lực ép nhưng lại chỉ có chút tác động lên anh.

“Em đang làm gì thế ?” anh tò mò hỏi.

“Xem xem anh cứng đến đâu.”

“Cưng ơi, không đúng nơi rồi.”

Mặt nàng bừng sáng với tiếng cười khi nàng nhìn lên anh ngay lúc đó. “Em nghĩ em biết tất cả những nơi khác của anh.”

“Thật không ? Có nhiều nơi, rồi lại có nhiều nơi khác. Một vài nơi cần nhiều sự quan tâm hơn những nơi khác.” Khi anh nói anh bắt đầu kéo nàng về phía giường. Anh đã bị khuấy động rồi, phần căng cứng của anh áp chặt vào nàng. Jay di chuyển bàn tay mình xuống che phủ phần chóp nhọn dưới quần jean của anh.

“Thế chỗ này có phải là một trong những nơi cần quan tâm không ?”

“Cực kỳ nhiều đấy”, anh đoan chắc với nàng khi anh đẩy cả hai người ngã xuống giường. Anh cảm thấy chân nàng chuyển động, hông nàng nâng lên, và tất cả sự đùa cợt trong mắt anh nhạt dần, chúng nheo lại và ham muốn mãnh liệt. Nó là một cái nhìn khiến Jay run rẩy vì sung sướng.

Nàng ngước nhìn anh, khuôn mặt nàng dịu dàng và tỏa sáng khi đôi tay anh bắt đầu chuyển động trên cơ thể nàng. “Em yêu anh”, nàng nói, và cả trái tim nàng nhói đau, *Lucas.*

Sáng hôm sau thật khác biệt, như thể thế giới đã biến đổi trong đêm, nhưng anh không để chỉ ra sự khác biệt. Nó là một cảm giác thân quen một cách kỳ lạ như thể anh đang ở nhà. Jay đang nằm trong vòng tay anh, mái tóc vàng nâu bóng mượt của nàng buông xoã trên bờ vai anh. Nếu họ vẫn ở trong căn nhà gỗ anh sẽ bật dậy và nhóm lửa, rồi trở lại gường để làm tình với nàng. Thay vì vậy anh lại phải quay về phòng mình để cạo râu và thay đồ. Cái gã khốn Frank đó. Gã ngốc lại đăng ký hai phòng riêng dù biết họ chỉ cần một phòng thôi. Nhưng Jay không giống những người phụ nữ khác; Jay rất đặc biệt, và có lẽ đó là cách Frank thể hiện sự kính

trọng với sự đặc biệt của nàng.

Những người phụ nữ khác. Ý nghĩ đó dày vò anh sau khi anh rời khỏi Jay và trở về phòng mình trong cái lạnh khó chịu buổi bình minh. Ký ức của anh đang dần trở lại, không phải trong một sự đổ xô ào ạt quá nhanh, như một cái công tắc đèn được bật mở, mà là những mảnh và miếng nhỏ rời rạc. Những khuôn mặt và cái tên hiện ra. Thay vì cảm giác phấn chấn, anh lại nhận ra một cảm giác cần thận trọng đang lớn dần. Anh vẫn chưa kể với Frank rằng ký ức mình đang quay lại; anh phải đợi đến khi nó thực sự quay trở lại và anh có thời gian để xem xét tình thế. Tính thận trọng là bản năng thứ hai của anh, giống như việc anh tự động kiểm tra phòng mình để chắc chắn không ai từng bước vào phòng khi anh vắng mặt.

Anh tắm rửa và cạo râu, nhưng khi anh cạo râu anh phát hiện ra mình đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong gương, thử tìm kiếm những nét trước đây trong hình ảnh phản chiếu. Làm sao anh có thể nhận ra bản thân khi khuôn mặt anh đã bị thay đổi ? Trước đây anh trông như thế nào ? Anh tự hỏi liệu Jay có bức ảnh nào của anh không; nó có thể là một tấm anh cũ, nếu như nàng còn giữ lại tấm nào. Nhưng phụ nữ luôn có xu hướng cất giữ những vật kỷ niệm và cuộc ly hôn giữa họ cũng không phải là một cuộc ly hôn khó chịu, vì vậy có lẽ nàng vẫn chưa tiêu hủy hết những tấm hình mà nàng có. Có lẽ nhìn thấy một tấm hình của anh sẽ cho anh một mối liên kết với quá khứ.

Chết tiệt, tại sao lại phải thế ? Anh chán chường nhìn bản thân. Anh còn không nhận ra Jay hay Frank; sao anh có thể nhận ra khuôn mặt cũ của mình ? Khuôn mặt mà anh biết là khuôn mặt anh có thể nhìn thấy lúc này, và nó chẳng thắng một giải thưởng nào cả. Anh trông như thể anh đã chơi quá nhiều trận bóng bầu dục mà chẳng đội mũ bảo hiểm vậy.

Dù sao, anh vẫn còn cảm giác rằng anh đang đứng trên bờ vực của … cái gì đó. Nó ở đó, nhưng ngoài tầm tay anh.

Điều đó dày vò anh theo trên phương diện nào đó, như sự dễ chịu khi anh trượt bao súng trên vai, cảm giác thân quen của khẩu súng trong tay anh khi anh kiểm tra nó, rồi trượt nó vào đúng chỗ của nó. Sự dễ chịu và thân quen này đã ở đây trước đó, nhưng giờ đây chúng khác biệt theo một cách nào đó, như thể mối liên kết giữa quá khứ và hiện tại đang trở lại. Sớm thôi. Nó sẽ xảy ra sớm thôi.

Ngày hôm đó thật yên bình, nhưng cảm giác thấy trước điều gì đó vẫn không rời bỏ anh. Cả ba cùng ăn sáng; rồi anh và Frank lái xe đến phòng khám mắt và chọn kính cho anh. Trên đường về anh hỏi, “Anh đã tìm thấy gã Piggot đó chưa ?”

“Vẫn chưa. Hắn ta xuất hiện một tháng trước, nhưng rồi lại biến mất lần nữa trước khi chúng tôi kịp tóm hắn.”

“Hắn có giỏi không ?”

Frank hơi do dự. “Cực giỏi. Một trong những tên giỏi nhất. Hồ sơ tâm lý của hắn cho thấy thần kinh hắn không ổn định, nhưng cực kỳ tự chủ, cực kỳ chuyên nghiệp. Công việc của hắn là thước đo sự kiêu hãnh của hắn. Đó là lý do tại sao hắn muốn anh. Anh đã khoá được chân hắn theo cách mà chưa ai từng làm được. Anh làm hỏng việc của hắn, khử ‘nhân viên’ của hắn và đã xoay sở để đập hắn đủ mạnh đến nỗi hắn phải ẩn mình hàng tháng để phục hồi.”

“Có lẽ tôi đã đánh hắn mạnh, nhưng chưa đủ mạnh.” Steve nói. “Anh có hình hắn không ?”

“Không cầm theo lúc này. Chỉ có mỗi một tấm hình thôi. Chúng tôi chụp được hắn với máy ảnh tầm xa, và nó khá nhòe. Hắn cao khoảng 5 feet 10, nặng khoảng 145 pao, tóc vàng, 42 tuổi. Dái tai trái của hắn bị đứt, cũng là nhờ ơn anh đấy. Tiếng tăm của hắn cũng thiệt hại theo”

“Thế à, thì sao, thỉnh thoảng tôi cũng hơi đồng bóng”

Nghe thật giống Lucas nổi tiếng. Frank cảm thấy sốc như thể vừa bị tát vậy, nhưng anh ta giữ vững đôi tay trên bánh lái. “Ký ức của anh trở lại rồi phải không ?”

“Chưa hẳn”, Steve nói dối. Anh có thể nhìn thấy Geoffrey Piggot, gầy gò, hiểm độc, lạnh lùng. Một khuôn mặt khác đi kèm với cái tên.

Anh hết sức lặng lẽ trên đường về căn nhà gỗ của họ. Jay liếc nhìn anh, nhưng cái kính râm đã che mất mắt anh, và nàng chẳng thể đọc được gì từ nét mặt của anh cả. Nàng vẫn cảm thấy sự căng thẳng trong anh, giống như tại bữa tối hôm trước. “Anh lại bị một cơn đau đầu khác sao ?” cuối cùng nàng cũng phải hỏi.

“Không”. Rồi anh làm dịu đi sự thô lỗ trong câu trả lời của anh bằng cách cạ nhẹ lưng ngón tay anh vào cằm nàng. “Anh ổn mà.”

“Frank nói gì đó làm anh bận tâm ư ?”

Trong một lúc anh xem xét sự nguy hiểm của việc để ai đó đến gần quá mức đến nỗi họ có thể đọc được tâm trạng của anh, nhưng rồi anh nhận ra rằng với Jay trận chiến này cũng gây ra nhiều tổn thất, bởi đối với anh, nàng càng gần càng tốt. Và anh chưa hề *để* nàng đến gần; điều đó cứ tự nhiên xảy ra.

“Không. Anh ta đã kể cho anh vài điều về cái kẻ cố biến anh thành món thịt bò hầm –”

“Ôi, khiếp !” nàng nói, đánh tay anh, và anh phá lên cười.

“Anh chỉ vừa nghĩ đến hắn ta, vậy thôi.”

Một lát sau nàng cuộn người trong chiếc ghế và dựa đầu vào lưng ghế. “Em vui vì được về nhà.”

Anh hoàn toàn đồng ý với nàng về chuyện đó. Họ đã sống một mình cùng nhau quá lâu đến nỗi chuyến du lịch này gần như đem đến một cú sốc. Ánh đèn neon và giao thông rõ ràng là một cú điếng người cho một hệ thống đã quen với những cây linh san, tuyết và sự tĩnh lặng tuyệt đối. Lúc này anh sẽ chỉ hoan nghênh một chuyến du lịch về với nền văn mình trong trường hợp anh và Jay đi thử máu và lấy giấy phép kết hôn thôi.

Thử máu.

Đột nhiên anh thấy báo động, như thể anh từng cảm thấy hàng nghìn lần trước đây khi cuộc sống của anh còn cân bằng. Adrenaline tuôn trào trong huyết quản, và tim anh bắt đầu đập nhanh, nhưng không nhanh bằng não anh. Thử máu. Chết tiệt, nó không ăn khớp. Tại họ lại cần Jay để nhận dạng anh trong khi họ có tất cả công cụ trong tay ? Anh là điệp vụ của họ. Cứ coi như là vân tay của anh đã mất, anh lại bất tỉnh và giọng anh bị hỏng, nhưng họ vẫn có nhóm máu và hồ sơ răng của anh. Chừng đó đủ để chứng minh nhân dạng của anh. Nếu vậy, thì, thực ra họ cũng chẳng cần đến Jay, nhưng chắc chắc là cần nàng vì một vài lý do khác.

Anh nhớ lại những gì Jay đã nói với anh. Họ đã muốn nàng đến xác định danh tính anh bởi họ không thể thực sự nhận dạng anh, và họ cần biết liệu điệp vụ của họ có phải đã hy sinh, bởi Steve và gã kia đã cùng bị vướng vào vụ nổ và một trong hai người đã chết. Điều đó có nghĩa là đã phải có hai điệp vụ có mặt tại đó, nhưng nó cũng không thay đổi thực tế rằng Frank có công cụ trong tay để nhận dạng cả hai người bọn họ. Cứ cho rằng anh và gã điệp vụ kia về cơ bản là gần giống nhau, cùng chiều cao và cân nặng, cùng màu mắt. Thì vẫn chẳng có bất kỳ vấn đề nào với việc nhận dạng cả, ngay cả khi có sự trùng hợp ngẫu nhiên rằng cả hai người có thể có cùng nhóm máu. Nhưng vẫn còn hồ sơ cấu hình răng.

Chết tiệt, anh cảm thấy mình như một thằng ngốc vậy. Tại sao anh không thấy điểm này trước đây ? Họ đã muốn lôi Jay vào chuyện này vì một vài lý do, nhưng nhận dạng không phải là một trong những lý do đó. Frank đang mưu đồ kế hoạch gì vậy ?

Nghĩ. Anh cần phải nghĩ. Anh cảm thấy như thể anh đang ghép lại một bức tranh mà không có đầy đủ tất cả các mảnh ghép, vì vậy dù anh có làm thế nào chúng vẫn không vừa. Giá như anh có thể nhớ ra được, chết tiệt thật !

Tại sao Frank lại nói dối Jay ? Tại sao lại bịa ra câu chuyện rằng anh và gã điệp vụ kia tương tự nhau ? Tại sao lại khăng khăng rằng anh cần nàng chứ ?

Tại sao họ lại cần Jay ?

Những giọng nói lộn xộn quanh anh. *"Xin chúc mừng, Ngài Stone"... "Ta vui vì con đã về, con trai"... "Pác Luke ! Pác Luke !"* Stone… con trai… Pác Luke… con trai … Luke … Stone…

Luke Stone.

Tay anh giật mạnh trên bánh lái. Anh cảm thấy như thể anh đã bị đánh thẳng vào ngực. Luke Stone. Lucas Stone. *Quỉ tha ma bắt Frank Payne xuống địa ngục đi ! Tên anh là Lucas Stone !*

Ngay khi anh vượt qua được ranh giới đó, tất cả những ký ức chạy về phía anh trong một đợt triều cường mơ hồ, lấp đầy tâm trí anh với quá nhiều tiếng ồn đến nỗi anh khó có thể lái tiếp. Nhưng anh không dám dừng xe, không dám để Jay biết anh đang cảm thấy gì. Anh thấy… Chúa ơi, anh còn không biết anh cảm thấy thế nào nữa. Méo mó. Đầu anh đau, nhưng cùng lúc đó anh nhận biết một cảm giác hết sức nhẹ nhõm. Anh đã có lại nhân dạng của mình. Cuối cùng anh cũng biết bản thân mình.

Anh là Lucas Stone. Anh có gia đình và bạn bè, một quá khứ.

Nhưng anh không phải là chồng cũ của Jay. Anh không phải Steve Crossfield. Anh không phải người đàn ông mà nàng cho rằng nàng yêu.

Vậy đó là lý do tại sao nàng bị lôi vào chuyện này. Chỉ có một điệp vụ trong vụ nổ đó, và anh là người đó. Steve Crossfield nhất định là ở đấy vì một vài lý do nào đó, và anh ta đã chết ở đó. Lucas cố định hình quãng ký ức về cuộc họp đó, nhưng chúng thật mập mờ, đứt đoạn. Có lẽ chúng sẽ chẳng bao giờ quay lại. Nhưng anh có nhớ đã nhìn thấy một người đàn ông cao gầy bước đi trên đường. Hình dáng bên ngoài của anh ta phản chiếu trên bề mặt vỉa hè ướt dưới ánh sáng đèn đường. Người đó có thể là Steve Crossfield. Anh không hề nhớ bất kỳ điều gì sau đó, dù bây giờ anh có nhớ việc liên lạc, dựng lên buổi gặp mặt với Minyard, đi đến vị trí buổi gặp mặt. Anh nhìn lên, thấy người đàn ông… rồi không gì nữa. Tất cả những gì sau đó đều hoàn toàn trống rỗng, cho đến khi giọng nói của Jay kéo anh ra khỏi bóng tối.

Vỏ bọc của anh đã bị phát giác, điều đó là đương nhiên rồi. Piggot đang theo đuôi anh; đó là lý do của trò chơi. Lôi kéo Jay vào, lừa cho nàng nghĩ rằng anh là chồng cũ của nàng, cho anh nhân dạng Steve Crossfield, đó là vỏ bọc tốt nhất Người đó có thể dựng vì anh cho đến khi họ có thể khử Piggot. Người đó không bao giờ đánh giá thấp kẻ địch của mình, và Piggot thì, như Frank đã nói, cực giỏi. Phạm vi mánh khóe của Người đó cũng nói với Lucas rằng Người đó nghi ngờ có một tên gián điệp hai mang nằm trong đội ngũ của anh ta và không hề tin tưởng những kế hoạch thông thường.

Vì vậy họ "mai táng" anh, và anh thức dậy với một cái tên khác, một cái mặt khác, một cuộc đời khác, thậm chí vợ của một người đàn ông khác.

Không, chết tiệt ! Sự điên cuồng tràn đầy trong anh, và các khớp ngón tay anh trở nên trắng dã khi anh tự động tránh những ổ gà trên đường. Có lẽ anh không phải Steve Crossfield, nhưng Jay là của anh. **Của. anh**. Người đàn bà của Lucas Stone.

Lặng lẽ và sau rốt, anh nguyền rủa Người đó và Frank với tất cả những gì anh có thể nghĩ ra, gọi ra đến vài thế hệ tổ tông của hai gã đó. Không nhiều lắm với Frank, bởi anh có thể nhìn thấy bàn tay Người đó trong chuyện này. Không một ai có đầu óc phức tạp như Kell Sabin; đó

là lý do tại sao gã ấy lại trở thành Người đó. Họ có lẽ -- không, gần như là chắc chắn – đã cứu anh, giả sử rằng thực sự có một tên gián điệp hai mang chuyển thông tin cho Piggot, nhưng họ không phải là người sẽ nói với Jay rằng anh không phải là chồng cũ của nàng. Họ không phải nói với nàng rằng người đàn ông nàng yêu đã chết và nàng đang ngủ cùng với một kẻ lạ mặt.

Nàng sẽ nói gì ? Quan trọng hơn, nàng sẽ làm gì ?

Anh không thể mất nàng. Anh có thể chịu đựng bất kỳ thứ gì ngoại trừ điều đó. Anh trông đợi, và có thể xử lý, sốc, tức giận, thậm chí là sợ hãi, nhưng anh không thể chịu được nếu nàng nhìn vào anh với sự căm ghét hằn trên đôi mắt xanh sâu thẳm đó. Anh không thể để nàng bước ra khỏi đời anh.

Ngay lập tức anh bắt đầu kiểm tra tình thế từ mọi góc độ, tìm kiếm một giải pháp, nhưng ngay cả khi anh kiếm tìm, anh vẫn biết sẽ không có một giải pháp nào cả. Anh không thể cưới nàng mà sử dụng tên của Crossfield được, bởi hôn nhân như thế sẽ không hợp pháp, và bên cạnh đó, anh sẽ bị đày xuống địa ngục nếu anh để nàng mang tên của người đàn ông khác. Anh sẽ phải nói với nàng.

Gia đình anh có lẽ nghĩ rằng anh đã chết, và sẽ chẳng có cách nào anh có thể để họ biết anh chưa chết mà không gây nguy hiểm cho họ. Nếu vỏ bọc của anh đã bị phát giác, gia đình anh sẽ gặp nguy hiểm nếu Piggot tìm ra rằng anh vẫn chưa chết như kế hoạch. Theo cách mọi chuyện diễn ra lúc này, anh cũng chẳng có thời gian để mà thuyết phục gia đình anh về nhân dạng của anh nữa; anh chẳng giống mà giọng nói cũng không như cũ. Tay anh sẽ còn bị trói cho đến khi Piggot bị bắt; rồi anh cho rằng Sabin sẽ làm một vụ dàn xếp để gia đình anh được thông báo rằng đã có một “sai lầm” trong việc nhận định danh tính anh, và đổ lỗi cho tình tiết giảm nhẹ và không bình thường, vân vân và vân vân, sai lầm chỉ đến giờ mới được khắc phục. Người đó có lẽ đã soạn thảo một bức điện tín trong đầu rồi, đúng là một vở tuồng.

Gia đình anh sẽ được chăm nom, và họ sẽ mừng vì anh trở về bất chấp hình dáng anh bây giờ, hay thực tế rằng giọng nói của anh đã bị huỷ hoại.

Jay mới là nạn nhân. Họ đã sử dụng nàng như một vỏ bọc cơ bản. Làm thế quái nào nàng có thể tha thứ cho điều đó ?

Jay ngủ lơ mơ, cuối cùng tỉnh dậy khi họ rẽ vào lối mòn đến đồi cỏ. “Về đến nhà rồi”, nàng lẩm bẩm, kéo tóc về phía sau. Nàng quay đầu để cười với anh. “Cuối cùng cũng về đến nhà rồi.”

Anh lại căng thẳng, quan sát mọi chi tiết trên lối mòn. Có một lớp tuyết mới trên nền đất, phủ đầy toàn bộ lối mòn họ đã làm ngày hôm trước và đồng thời xóa sạch bất kỳ dấu vết nào khác có thể được tạo ra sau khi họ đi. Tất cả những gì anh đã được huấn luyện ùa về, và Lucas Stone không bao giờ làm liều. Những sự liều lĩnh không cần thiết. Trước đây, đã hơn một lần anh đặt mạng sống mình trên ranh giới nguy hiểm, nhưng đó chỉ do anh không có lựa chọn nào khác. Tuy nhiên, đánh liều với sự sống của Jay, lại là một vấn đề khác.

Như mọi khi, Jay nhận biết sự căng thẳng của anh và rơi vào im lặng, một cái nhíu mày lo lắng nheo lại nơi chân mày nàng.

Tuyết vây quanh căn nhà là tuyết mới, nhưng khi Lucas dừng xe anh giữ cánh tay Jay lại. "Ở lại đây cho đến khi anh kiểm tra căn nhà", anh nói cộc lốc, kéo ra một khẩu súng ngắn từ dưới áo jacket của anh và bước ra khỏi xe mà không hề liếc nhìn nàng lấy một cái. Mắt anh không giữ yên, liếc nhanh từng cánh cửa sổ, kiểm tra mọi inch trên nền đất, tìm kiếm một rung động trên tấm màn cửa nào đó.

Jay đông cứng tại chỗ. Người đàn ông này, người đang di chuyển như mèo hướng về cửa sau, là người đàn ông nàng yêu, và anh là một con dã thú, một kẻ đi săn. Anh sinh ra đã cẩn trọng, duyên dáng như làn gió khi anh duỗi thẳng lưng dựa vào bức tường và vươn tay trái về phía cái nắm cửa, trong khi khẩu súng ngắn sẵn sàng trên tay phải. Không một tiếng động anh mở cửa và biến mất vào trong. Hai phút sau anh đứng trên cửa sau lần nữa, thả lỏng người. "Vào đi" anh nói và bước về phía chiếc xe để lấy túi của họ.

Nó làm nàng phát cáu khi anh dọa nàng chết khiếp mà chẳng vì cái gì cả; nó nhắc nàng nhớ đến buổi sáng anh truy lùng nàng trên tuyết. "Đừng có làm thế với em", nàng quát khi nàng liệng cửa mở và lướt vào trong. Tuyết lạo xạo bên dưới đôi bốt của nàng.

"Làm cái gì cơ ?"

"Dọa em như thế."

"Dọa em sợ còn tốt hơn nhiều so với việc bước vào trong một ổ phục kích", anh đáp lại cũng cáu kỉnh như nàng.

"Làm sao có bất kỳ ai biết chúng ta ở đây, và tại sao họ lại phải quan tâm chứ ?"

"Frank nghĩ có ai đó sẽ quan tâm, nếu không họ đã không chịu rắc rối để giấu chúng ta."

Nàng trèo lên những bậc thềm và rũ tuyết ra khỏi đôi bốt của nàng trước khi đi vào trong nhà. Căn nhà lạnh nhưng không giá, vì họ đã bật hệ thống nhiệt dự phòng. Nàng lấy mấy cái túi từ anh và mang chúng vào phòng ngủ để bắt đầu mở đồ trong khi anh nhóm lửa.

Lucas quan sát ngọn lửa vàng liếm những khúc gỗ anh đặt trong lò sưởi, chậm chạp bắt lửa và nhận chìm đống gỗ. Anh chưa thể nói với nàng được, không phải lúc này. Đây có lẽ là khoảng thời gian duy nhất anh có thể có với nàng, một khoảng thời gian không chắc chắn giới hạn trong khi người của Sabin săn đuổi Piggot. Anh sẽ sử dụng thời gian đó để buộc chặt nàng với anh, chặt đến nỗi anh có thể giữ được nàng ngay cả sau khi nàng phát hiện ra tên thật của anh, và biết rằng kẻ mang tên Steve Crossfield đã chết. Nàng đã nói với anh rằng nàng yêu anh, nhưng nàng nói những từ đó với Steve Crossfield, và, một cách kỳ quặc, cũng là Steve Crossfield nghe chúng. Anh là Lucas Stone, và anh muốn nàng cho riêng anh.

Khao khát trong anh đến nhanh và gấp gáp, như có lửa nơi thắt lưng anh vậy. Anh bước vào phòng ngủ và nhìn nàng trong một lúc khi nàng cúi xuống để cởi bỏ đôi bốt và tất của nàng. Nàng mảnh dẻ như một cây sậy, và da nàng thì thật mềm mại. Anh bắt lấy eo nàng và đẩy nhào nàng xuống giường, rồi ngay lập tức theo nàng ngã xuống và ghim nàng xuống tấm nệm với sức nặng của anh.

Nàng bật cười, đôi mắt xanh không còn đầy sự tức tối nữa. "Phương pháp tiếp cận của người thượng cổ chắc phải là mốt của năm nay đây", nàng đùa.

Anh lại không thể cười. Anh quá muốn nàng, cần được nghe nàng nói những từ đó với anh, không phải với một bóng ma. Ánh vàng lấp lánh trong mắt anh khi anh lột trần nàng và khám phá sự trần trụi của nàng. Đầu vú nàng se lại do không khí lạnh, bầu ngực nàng dựng đứng dữ dội và rắn chắc. Anh vê tròn chúng với bàn tay anh và nâng đôi đầu vú sít sao lên miệng anh, lần lượt mút mạnh lấy chúng. Nàng hổn hển, và lưng nàng uốn cong. Nàng luôn phăn ứng nồng nhiệt như vậy với anh, đập tan sự tự chủ của anh và khiến anh nóng và háo hức như một cậu thanh niên vậy. Anh chỉ rời tay anh khỏi nàng trong một lúc đủ để hấp tấp xé toạc quần áo của chính anh và ném chúng sang một bên.

"Nói với anh rằng em yêu anh", anh nói khi anh điều chỉnh đôi chân mảnh dẻ của nàng quấn quanh hông anh và bắt đầu đi vào trong nàng.

Jay quằn quại đầy khiêu gợi, bầu ngực nàng cọ vào mặt phẳng rậm lông trên ngực anh. "Em yêu anh." Bàn tay nàng bấm sâu vào lưng anh khi nàng cảm thấy những bắp thịt cuồn cuộn. "Em yêu anh." Anh đẩy thật chậm rãi và nàng cùng chấp nhận anh một cách từ tốn, khoái cảm trong nàng đã dâng lên đến một cường độ gấp gáp. Cơ thể nàng quá hòa hợp với anh đến nỗi khi anh bắt đầu đẩy vào và rút ra với một nhịp điệu làm tình dịu dàng thì cả cơ thể căng cứng của nàng đã nhanh chóng tới đỉnh. Anh giữ lấy nàng cho đến khi cơn rùng mình của nàng dịu lại, rồi tìm tới một nhịp điệu mới.

"Lần nữa", anh thì thầm.

Nàng muốn thét lên tên anh, nhưng nàng không thể. Bây giờ nàng không thể gọi anh là Steve, và nàng cũng không dám gọi anh là Lucas. Nàng phải cắn môi mình để giữ tên anh không được thốt ra, và một tiếng rên thoát ra từ họng nàng. Anh điều khiển nàng, những cú đâm sâu chậm rãi của anh đưa nàng lên cao và rồi từ chối đưa lên cao hơn nữa. Nàng đã nằm trên đống lửa, cuối cùng những dây thần kinh của nàng bùng nổ với khoái lạc.

"Nói rằng em yêu anh." Giọng anh khô khốc, sự căng thẳng hiện lên trên mặt anh khi anh giữ chuyển động của anh chậm rãi một cách khó nhọc.

"Em yêu anh."

"Lần nữa."

“Em yêu anh.”

Anh muốn được nghe thấy tên anh, nhưng không thể. Một lúc nào đó trong tương lai, khi tất cả những chuyện này đều kết thúc, anh hứa với bản thân rằng anh sẽ có nàng như anh đang có nàng lúc này, và nàng sẽ gào thét tên anh. Anh bằng lòng với việc tự bản thân anh biết điều đó, và với cách mắt nàng khóa anh lại lúc này khi nàng thì thầm những từ đó lần nữa rồi lại lần nữa, cho đến khi sự kiềm chế trong anh vỡ vụn và sự điên cuồng ngọt ngào xâm chiếm lấy cả hai.

Anh không thể có đủ được nàng, không bao giờ, và biết được rằng anh có thể sẽ mất nàng là một điều anh không thể chịu đựng nổi. Sự ràng buộc thể xác là mối liên kết căn bản nhất, và theo bản năng anh sử dụng chúng để làm mạnh hơn sự kết nối giữa họ. Anh sẽ làm bản thân anh trở thành một phần của nàng cho đến khi tên anh sẽ không còn là vấn đề nữa.

Hai đêm sau, Frank vừa mới vào trong giường thì điện thoai kêu. Với một cái thở dài, anh ta với tới ống nghe. “Payne.”

“Piggot đang ở thành phố Mexico”, Người đó nói.

Quên luôn về giấc ngủ ngon anh ta đang dự tính, Frank ngồi bật dậy, ngay lập tức báo động.

“Anh có người theo đuôi hắn chưa ?”

“Lúc này thì không. Hắn ta lại ẩn mình lần nữa. Đã đến lúc lần ra manh mối, và hành động này đã nói cho tôi biết ai là kẻ đã cắt sợi chỉ. Tôi sẽ chăm lo cái chi tiết nho nhỏ đó, nhưng anh lôi Luke ra khỏi đó ngay lập tức. Vị trí của căn nhà đã bị rò rỉ.”

“Anh muốn tôi kể cho anh ta bao nhiêu ?”

“Tất cả. Điều đó đã không còn là vấn đề nữa rồi. Tất cả sẽ sụp đổ trong vòng hai mươi tư giờ tới. Chỉ cần giữ họ được an toàn.” Rồi Kell Sabin dập máy, băn khoăn tự hỏi có phải anh ta đã cắt nó quá tốt và gây nguy hiểm cho một người bạn, cũng như một người phụ nữ vô tội.

Chương 12

Ngay từ tiếng bíp đầu tiên từ chiếc máy nhắn tin nhỏ cỡ bàn tay nằm trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, Lucas đã đứng dậy và với tới cái quần của anh. Âm thanh cho anh biết rằng đó là tiếng bíp liên lạc, không phải là tiếng báo động được tạo ra do tia lade bị đứt đoạn, nhưng thực tế rằng Frank liên lạc với anh ngay giữa đêm thế này cũng đã đủ báo động rồi. Jay thức giấc và định với tới cái đèn ngủ, nhưng Lucas ngăn nàng lại.

“Đừng bật đèn.”

“Chuyện gì vậy ?” Lúc này nàng hết sức khẽ khàng.

“Anh sẽ ra chỗ nhà xưởng. Đó là máy nhắn tin liên lạc. Frank đang cố liên lạc với chúng ta.”

“Vậy tại sao lại không bật đèn lên ?”

“Anh ta sẽ không liên lạc với chúng ta vào giữa đêm trừ khi là tình trạng khẩn cấp. Cũng có thể là đã quá trễ. Piggot có thể đã ở gần đây rồi, và ánh sáng có thể cảnh báo hắn.”

“Piggot ?”

“Kẻ đã cố biến anh thành món thịt hầm, nhớ không ?”

“Em đi với anh.” Trong một thoáng chốc nàng đã rời khỏi giường và dò dẫm tìm quần áo nàng trong bóng tối. Lucas định ngăn nàng, không muốn nàng rời sự an toàn của căn nhà, nhưng nếu Piggot đã tìm thấy bọn họ, vậy thì căn nhà gỗ sẽ không còn an toàn nữa. Một máy phóng tên lửa cầm tay nằm trong tay của một chuyên gia, như Piggot, có thể biến căn nhà thành một địa ngục vụn vỡ chỉ trong giây lát.

Anh xỏ chân vào trong đôi bốt và lôi khẩu súng ngắn ra khỏi bao. Khi anh rời khỏi căn phòng anh nâng chiếc áo khoác ra khỏi móc cạnh cửa, rồi khoác chiếc áo lên người khi anh chạy xuyên qua căn nhà tối tăm đến chỗ cửa sau. Jay ở ngay đằng sau anh; nàng mặc quần jean và áo nỉ, đôi chân trần của nàng sục vào trong đôi bốt.

Họ lướt qua tuyết đến ngôi nhà xưởng, ẩn mình trong bóng tối nhiều nhất có thể. Căn nhà xưởng xiêu vẹo là một vỏ bọc; Jay đã từng sửng sốt vào lần đầu tiên Lucas chỉ cho nàng xem thứ nằm bên dưới vẻ bề ngoài của nó. Anh chuyển kiện cỏ khô sang bên và để lộ ra một cửa sập nhỏ, rộng vừa đủ để anh luồn qua, rồi anh nhấn một nút nhỏ trên máy nhắn tin và chiếc khoá điện mở ra. Cánh cửa sập lặng lẽ tách mở. Một chiếc thang hẹp chạy dài xuống dưới, được chiếu sáng chỉ bởi một ngọn đèn đỏ nho nhỏ bên cạnh mỗi bậc thang. Lucas thúc giục nàng đi xuống, rồi anh đi theo và đóng cánh cửa lại, lại thêm một buồng liên lạc ở dưới lòng đất. Chỉ khi đó anh mới bật đèn lên.

Căn buồng khá nhỏ, không lớn hơn 6 x 8 feet, và chứa đầy những thiết bị. Có một máy tính, một máy phát thanh và một máy in đứng dựa vào bức tường cuối, rồi một hệ thống radio phức tạp nằm bên phải. Còn lại khoảng hai feet rưỡi của căn phòng để chuyển động, và một phần của nó thì bị choán mất bởi một cái ghế. Lucas lại chỗ cái ghế và gạt nhẹ cái công tắc trên chiếc radio. “Lên sóng.”

“Đóng gói đi. Piggot đã bị phát hiện ở thành phố Mexico, và chúng tôi cho rằng vị trí của căn nhà đã không còn an toàn nữa. Giọng Frank lấp đầy căn buồng nhỏ một cách kỳ quái, mà không hề có một chút âm thanh nhiễu mà những chiếc radio thường phát, chứng tỏ chất lượng của đường truyền.

“Chúng tôi có bao nhiêu thời gian ?”

“Người đó ước lượng khoảng bốn giờ đồng hồ, có thể ít hơn nếu Piggot đã đặt người vào trong khu vực.”

“Phương pháp thông thường của hắn là để người của hắn đến, nhưng giữ chúng ở xa cho đến khi hắn đến. Hắn thích tự mình dàn xếp.” Giọng Lucas thật xa xôi, trí óc anh đang chạy đua.

Sự im lặng tràn ngập căn buồng, rồi Frank lặng lẽ hỏi, “Luke ?”

“Yeah”, Lucas nói, nhận thức được chuyển động đột nhột của Jay đằng sau anh, theo sau đó là sự bất động tuyệt đối. Anh không hề muốn nói với nàng bằng cách này, nhưng tất cả địa ngục sẽ sập xuống nhanh chóng. Bốn giờ đồng hồ không phải là một khoảng thời gian dài, và bất kể chuyện gì sẽ xảy ra, anh muốn nàng biết tên anh. Trong bốn giờ đồng hồ nàng phải biết nàng là người phụ nữ của ai.

“Từ khi nào ?”

“Một vài ngày trước. Có bất kỳ cơ hội nào để chặn đứng Piggot trước khi hắn tới đây không ?” Đó sẽ là phương án tốt nhất.

“Ít lắm. Đóng đinh hắn ở đó là sự đánh cuộc tốt nhất của chúng ta. Chúng ta không biết hắn ở đâu, nhưng chúng ta biết hắn đang đi đâu.”

“Hắn ta không thể vô hình, vậy có nghĩa là hắn sẽ ở trong một chiếc máy bay nhỏ và sẽ hạ cánh tại một đường băng tư nhân gần đây. Cậu có báo cáo về chúng không ?”

“Bọn này đang lôi chúng ra khỏi máy tính đây. Chúng ta sẽ có người trên khắp các đường băng.”

“Có nơi nào an toàn để giấu Jay không ?”

Frank nói gấp rút, “Luke, ra khỏi đó đi. Đừng cố làm mồi nhử. Vào trong xe và lái đi, gọi lại sau năm tiếng nữa.”

“Piggot là đống lộn xộn của mình, mình sẽ dọn nó”, Lucas nói, vẫn bằng chất giọng lạnh lùng, xa xôi. “Nếu mình chăm sóc hắn tử tế từ năm ngoái, những chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Thế còn Jay ?”

“Mình sẽ đưa cô ấy ra khỏi đây. Nhưng mình sẽ quay lại để xử lý Piggot.”

Nhận ra sự vô ích khi tranh cãi với Lucas với khoảng cách hai phần ba lục địa, Frank liền nói.

“Được rồi. Liên lạc với Veasey với tần số này.” Anh ta đọc số tần số, chỉ một lần đọc.

“Đã nhận”, Lucas nói, và ngắt công tắc. Rồi anh đẩy cái ghế lại và đứng dậy, quay người lại để đối mặt với Jay.

Toàn bộ cơ thể nàng như chết lặng đi khi nàng nhìn chằm chằm vào anh. Anh đã biết. Ký ức của anh đã quay lại. Khoảng thời gian gia hạn của nàng đã hết rồi, những tấm gương đã vỡ tan, trò chơi đố chữ đã kết thúc. Những điều ác liệt đã đưa anh vào trong cuộc đời nàng đang chuẩn bị lôi anh ra khỏi nó lần nữa.

Với sự trở lại của ký ức, anh lại trở lại là một Lucas Stone lần nữa. Nó ở đó trong mắt anh, trong ánh nhìn vàng rực của loài thú săn mồi. Mặt anh rắn lại. “Anh không phải Steve Crossfield,” anh thẳng thừng nói. “Tên anh là Lucas Stone. Chồng cũ của em đã chết.”

Mặt nàng trắng bệch, cơ thể nàng đóng băng. “Em biết,” nàng thì thầm.

Trong tất cả những thứ mà anh cho rằng nàng sẽ nói ra, câu “em biết” không phải là một trong số đó. Nó làm anh sửng sốt, làm anh bối rối, và làm anh tức tối một cách phi lý. Anh đã bị hành hạ trong bao nhiêu ngày qua, cố nghĩ cách để nói với nàng, và nàng vốn đã biết rồi ? “Em đã biết điều đó trong bao lâu rồi ?” anh quát.

Ngay cả môi nàng cũng tê liệt. “Khá lâu rồi.”

Anh bắt lấy tay nàng, những ngón tay dài của anh bấm sâu vào trong da thịt nàng. “Cái ‘khá lâu rồi’ ấy là bao lâu ?”

Nàng cố nghĩ. Nàng đã bị mắc trong cái mạng chằng chịt của những lời dối trá quá lâu đến nỗi thật khó để nhớ ra. “Khi anh ... anh vẫn còn ở trong bệnh viện.”

Những kịch bản phim lướt qua trí não anh. Anh đã được huấn luyện để suy nghĩ quanh co, để luôn bền bỉ theo sát điều gì đó cho đến khi nó hợp lý, và anh không thích bất kỳ phương án nào xuất hiện trong trí não anh. Anh đã giả sử rằng ngay từ đầu nàng đã là một người vô tội, bị sử dụng bởi Sabin và Frank Payne để làm lá chắn cho anh, nhưng giờ đây đường như nàng vốn đã được thuê để làm công việc đó. Cơn giận giữ cực độ dần trào lên trong anh, và anh phải cố làm giảm đi cơn tức giận của mình bằng sự tự chủ sắt đá. “Tại sao em không kể cho anh ?” Chúa ơi, trong một khoảng thời gian, anh đã nghĩ mình sắp phát điên, với tất cả những luồng ký ức chết tiệt đó quay trở lại và không một cái nào liên kết với những điều nàng đã kể cho anh. Anh có lẽ đã lấy lại ký ức của mình sớm hơn nếu anh có một thức tế vững chắc nào đó để xây dựng thay vì những câu chuyện cổ tích mà nàng đã dệt ra.

Anh đang làm đau nàng; cái nắm tay của anh sẽ để lại những vết thâm trên tay nàng. Nàng kéo tay mình ra nhưng vô ích, nàng thở hổn hển khi anh vẫn cứ siết chặt những ngón tay mình. “Em sợ !”

“Sợ cái gì chứ ?”

“Em nghĩ Frank sẽ gửi em đi nếu anh ấy biết em đã phát hiện ra rằng anh không phải là Steve ! Lucas, làm ơn, anh đang làm đau em !” Cuối cùng thì nàng cũng có thể gọi nên anh, dù đó là trong khi nàng đau đớn, và trái tim nàng vẫn đang thưởng thức âm thanh của tên anh.

Cái siết tay của anh lỏng ra, nhưng anh nắm lấy cánh tay kia của nàng, và giữ chắc lấy nàng. “Vậy là Frank không hề thuê em để nói rằng anh là Steve Crossfield ?”

“K-không,” nàng lắp bắp. “Lúc đầu em có tin anh là anh ấy.”

“Điều gì đã làm em nghĩ lại ?”

“Mắt anh. Khi em nhìn thấy mắt anh, em biết.”

Ký ức về ngày hôm đó rõ ràng như pha lê vậy. Khi bác sĩ cắt lớp băng khỏi mắt anh và anh nhìn thấy Jay lần đầu tiên, nàng trở nên trắng bệch như lúc này. Điều đó thật kỳ quặc, bởi anh biết Sabin sẽ không bao giờ bỏ sót một chi tiết cơ bản như màu mắt anh cả.

“Mắt chồng em không phải màu nâu ?”

“Chồng cũ,” nàng thì thào. “Và vâng, mắt anh ấy màu nâu, nhưng là màu nâu đậm. Mắt anh có màu nâu vàng.”

Vậy là mắt anh có sắc nâu khác với mắt chồng nàng; nó gần như thật tức cười khi cái âm mưu được sắp đặt cẩn thận của Sabin lại bị vỡ vụn ra bởi một điều nho nhỏ như thế. Nhưng nàng vẫn không kể với họ rằng họ đã nhận sai người, điều nên làm. Cũng như nàng cũng không hề nói với anh, ngay cả sau này và ngay cả trong suốt những tuần họ một mình ở đây. Sự thất vọng tức tối khiến giọng anh cục cằn như có sỏi. “Tại sao em không nói với anh ? Em không nghĩ rằng anh sẽ khá hứng thú với việc anh thực sự là ai sao ?”

“Em không thể liều. Em sợ --” nàng bắt đầu cầu xin cho sự thấu hiểu.

“Yeah, đúng rồi, em sợ món lợi sẽ kết thúc. Frank đã trả cho em để ở lại với anh, phải không. Em ở cạnh anh mỗi ngày, vì vậy sẽ không có cách nào em có thể giữ công việc được.”

“Không ! Nó không phải như thế --”

“Thế thì nó là thế nào ? Em có phải là người giàu có không ?”

“Lucas, làm ơn. Không, em không giàu –--”

“Vậy thì em sống bằng gì trong suốt những tháng anh ở tại bệnh viện ?”

“Frank trả tiền cho những hóa đơn,” nàng nói trong sự thất vọng. “Anh có thể làm ơn nghe em nói không ?”

“Anh đang nghe đây, cưng. Em vừa mới nói với anh rằng Frank trả cho em để em ở lại với anh.”

“Anh ấy giúp để em có thể ở lại cạnh anh ! Em bị mất việc ---” Quá trễ, nàng nghe những từ ngữ lọt ra và biết anh tiếp nhận chúng như thế nào.

Mắt anh nhắm lại rực vàng, miệng anh mím lại dữ tợn. “Vì vậy em liền nắm lấy cơ hội nhận một công việc nhàn hạ, phải không ?. Tất cả những gì em phải làm là ngồi bên cạnh tôi mỗi ngày và mọi thứ em muốn đều sẽ được đưa đến tận nơi cho em, trong khi Frank chi trả mọi thứ. Điều này giải thích tại sao em không chịu kết hôn với tôi, không phải sao ? Em vui vẻ nhận lấy ‘lương’ của mình, nhưng kết hôn với một thằng lạ mặt thì lại hơi quá, nhỉ ? Đấy là chưa kể thực tế rằng cuộc hôn nhân như vậy còn không hợp pháp nữa. Em giữ bản thân cách xa khỏi một vài rắc rối khó chịu bằng cách kéo lên tất cả những cái cớ chết tiệt đó.”

“Chúng không phải là những cái cớ. Bởi tất cả những gì em biết là có thể có ai đó quan tâm đến anh –“

“Tôi có !” anh hét. “Gia đình tôi ! Họ nghĩ rằng tôi đã chết !”

Nàng cố gắng tự chủ, cố gắng giữ vững giọng nói của mình . “Em không thể cưới anh cho đến khi anh lấy lại được ký ức của mình và biết chắc chắn rằng anh muốn cưới em. Em không thể lợi dụng tình trạng của anh như thế được.”

“Thật là một sự đắn đo tiện lợi. Nó thực sự khiến em cao quí, phải không nhỉ ? Quá tệ. Nếu em muốn cái món lợi bất chính đó tiếp tục được đổ đầy, em nên cưới tôi trong khi em có cơ hội và cứ tiếp tục giả vờ tôi là Crossfield. Rồi, khi tôi lấy lại được ký ức của mình, em có thể làm một nạn nhân tội nghiệp và có lẽ tôi sẽ ở lại cạnh em vì mặc cảm tội lỗi đấy.”

Nàng lùi xa khỏi anh, mắt nàng trống rỗng. Bằng cách nào đó, trong suốt những tháng dài ở bên cạnh anh, nàng đã tin rằng anh yêu nàng, dù anh chưa bao giờ nói những từ ấy. Anh đã tỏ ra thật chiếm hữu, thật dịu dàng và nồng nàn. Nhưng giờ đây khi ký ức anh đã trở lại, và anh thể hiện rõ rằng sự say mê của anh với nàng đã chấm dứt. Anh không cần nàng nữa, và rõ ràng anh sẽ không nhắc lại lời đề nghị kết hôn của anh. Kết thúc rồi, và thậm chí họ còn không còn là bạn. Chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra; nàng đã nói dối anh, giữ không cho anh biết thân phận thật sự của mình, và anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng vì những gì nàng đã làm. Anh nghĩ nàng đã làm điều này chỉ vì chính phủ đã sẵn lòng hỗ trợ cho nàng chừng nào trò chơi đố chữ này còn tiếp diễn.

Anh đột ngột thả nàng ra, như thể anh không thể chịu đựng việc chạm vào nàng nhiều hơn nữa, và nàng loạng choạng lùi lại. Cố giữ thăng bằng, nàng quay về phía cái thang. “Mở cửa ra

đi," nàng đờ đẫn nói.

Anh nắm chặt tay, chưa sẵn lòng ngừng tranh cãi. Anh vẫn chưa có tất cả những câu trả lời mà anh muốn, không một chút nào cả. Nhưng chuyển động của nàng nhắc anh nhớ ra tình huống đang khẩn cấp đến thế nào; anh phải đưa nàng ra khỏi đây trước khi Piggot tìm thấy họ. Điều cuối cùng mà anh muốn là Jay bị mắc kẹt giữa làn đạn.

"Anh sẽ lên trước," anh nói, và bước qua nàng. Anh chuyền tín hiệu để mở cửa và trèo lên qua cầu thang, khẩu súng ngắn đã nằm sẵn trong tay. Ngay khi đầu anh nhích lên qua nền đất anh liền thận trong quan sát mọi hướng, rồi trèo ra và quì một chân để giúp Jay ra. "Được rồi, ra nào."

Nàng không hề nhìn anh khi nàng trèo ra, cũng như không nhận bàn tay đưa ra của anh. Anh đóng cánh cửa sập lại, rồi đặt kiện cỏ khô chèn lên nó. Nàng vừa mới bắt đầu bước ra khỏi nhà xưởng, nhưng anh túm lấy nàng và kéo nàng lại. "Cẩn thận !" giọng anh thì thào nhưng giận dữ. "Chúng ta quay lại theo cách chúng ta đến. Ẩn mình trong bóng tối." Anh dẫn đường, và Jay theo sát anh mà không nói một lời.

Anh vẫn sẽ không cho phép bật đèn, vì vậy Jay mò mẫm vào phòng ngủ và nhặt lấy vài cái áo quần trong bóng tối. Anh bước vào phòng ngủ khi nàng cởi bỏ áo sơ mi của anh ra để mặc quần áo của nàng vào, và sau một khoảnh khắc cứng nhắc vì ngượng, nàng vụng về quay lưng khỏi anh trong khi nàng vật lộn với cái áo con của nàng. Đôi tay nàng lóng ngóng, và vì trong tối nên nàng không thể xoay sở để kéo thẳng quai áo được. Vì mãi không mặc nó vào được, cuối cùng nàng thả rơi nó lên giường và đơn giản là kéo chiếc áo len của nàng qua đầu.

Lucas ngắm nhìn nàng. Bộ ngực mờ ảo của nàng lấp loáng yếu ớt trong luồng sáng mờ hắt từ cửa sổ, và bất chấp cơn giận giữ, cảm giác bị phản bội và sự cần thiết phải nhanh chóng di chuyển, anh vẫn muốn đến bên nàng và kéo nàng sát vào anh. Chỉ mới vài giờ trước đây thôi anh đã giữ ngực nàng trong tay anh và đẩy chúng vào cái miệng đói khát của anh. Anh đã làm tình với nàng cho đến khi giữa họ không còn bất kỳ rào chắn nào, và họ đã cùng lăn lộn trên chiếc giường đó. Nàng đã nói với anh rằng nàng yêu anh, hết lần này đến lần khác, vậy mà giờ đây nàng lại quay lưng lại với anh như thể nàng phải che giấu cơ thể nàng khỏi anh.

Điều đó đánh mạnh vào anh, làm anh bàng hoàng. Còn có gì đó ngoài những gì nàng nói với anh, ngoài những động cơ vụ lợi mà anh ném vào nàng. Anh cần biết đó là gì, nhưng anh lại không có thời gian. Chết tiệt thật. Giá như nàng đừng có vẻ thật xa cách và tách biệt đến vậy, như thể nàng đã rút vào cái vỏ của riêng mình. Anh phải chiến đấu chống lại thôi thúc muốn kéo nàng vào lòng anh và hôn nàng cho đến khi cái vẻ mặt đó biến mất. Quỉ quái, lý do nàng làm vậy có quan trọng không ? Có thể lúc đầu lý do của nàng là tiền bạc, nhưng anh chắc chắn rằng hiện tại nó không phải là lý do để nàng làm thế, hoặc ít nhất không phải là tất cả. Mà kể cả là như thế, anh tàn nhẫn nghĩ, anh cũng sẽ không để nàng đi. Anh sẽ giải quyết vấn đề giữa họ ngay khi anh giải quyết xong Piggot, nhưng ngay lúc này điều quan trọng nhất là đảm bảo chắc chắn rằng Jay được an toàn.

“Nhanh lên”, anh cộc cằn thúc giục.

Nàng ngồi xuống mép giường và giật đôi bốt của nàng ra, nhanh nhẹn mang một đôi tất dày và xỏ đôi bốt vào. Rồi nàng vớ lấy cái ví và cái áo khoác lông cừu của nàng rồi nói, “Em sẵn sàng rồi.”

Anh không thấy cần phải lấy thêm bất kỳ thứ gì cho nàng cả, khi mà họ sẽ quay lại căn nhà này và đóng gói đồ đạc sau khi anh giải quyết Piggot, và anh cảm thấy hài lòng vì nàng không phí phạm chút thời gian nào. Jay là cộng sự tuyệt vời, ngay cả khi nàng đang rối bời như vậy.

Anh phải tìm một nơi an toàn cho nàng và để nàng lại đó. Anh không cho rằng Black Bull, thị trấn gần nhất, có một nhà nghỉ, nhưng anh không có thời gian để đi đến chỗ nào xa hơn thế. Anh lái chiếc Jeep với tốc độ quá nhanh qua đồng cỏ, đặc biệt khi xem xét đến thực tế anh không dám mạo hiểm bật đèn pha lên. Nhưng anh dám làm thế bởi anh đã tính đến khả năng phải làm những việc thế này và đã đi bộ hết lần này đến lần khác qua đồng cỏ, nhẩm tính những lộ trình có thể đi được, ước lượng tốc độ nhanh nhất mà anh có thể đi mà vẫn an toàn, chú ý mọi tảng đá và ổ gà có thể ngáng trở trên đường đi của anh. Anh đi xe quá gần với bìa rừng đến nỗi những cành cây cứa vào thân chiếc xe Jeep.

“Em không thể thấy gì cả.” Jay nói, giọng nàng lo âu.

“Anh có thể.” Anh không thể nhìn thấy gì nhiều, nhưng cũng đủ. Tầm nhìn trong đêm của anh rất tốt.

Nàng bám vào cửa xe khi họ bật xóc qua một mô đất, răng nàng va vào nhau lách cách. Nàng nghĩ anh phải bật đèn pha lên khi họ đi xuống sườn núi; lối mòn chỉ vừa đủ rộng cho chiếc Jeep, với sườn dốc một bên và dốc núi dựng đứng chắn một bên. Ngay cả trong ánh sáng ban ngày nàng cũng nín thở cho đến khi họ đi qua nó an toàn. Nhưng ngay cả khi họ rẽ vòng sang lối mòn đó, anh vẫn giữ nguyên cả hai tay trên tay lái. Trước mặt họ chỉ toàn là bóng tối.

Jay nhắm nghiền mắt lại. Hơi thở nàng vang to đến tận tai nàng đến nỗi nàng không thể nghe thấy bất kỳ thứ gì khác. Nàng chẳng thể làm gì. Anh đã quyết định không bật đèn, và mạo hiểm lái đi trong bóng tối, và nàng chẳng thể nói gì để làm anh đổi ý. Sự tự tin ngang ngạnh về khả năng của chính anh thật điên rồ và đáng kinh hoàng; nàng thì thà đi bộ xuống núi trong lớp tuyết dày đến mười feet này còn hơn là mạo hiểm lái xe với cách lái rợn tóc gáy thế này, nhưng anh thì lại đơn giản quyết định là sẽ làm thế, và thực tế thì anh đang làm điều đó đây.

Nàng không thể đoán họ đã đi được bao nhiêu quãng đường. Dường như đã hàng giờ trôi qua, và cuối cùng thần kinh nàng không thể chịu đựng sự căng thẳng này thêm được nữa, tê liệt dịu lại. Thậm chí nàng còn mở mắt ra. Chẳng sao cả. Nếu họ trượt xuống bờ vực, họ sẽ rơi dù nàng mở hay nhắm mắt.

Nhưng khi họ đang đi xuống và bắt đầu qua ngọn núi thứ hai. Đột nhiên anh hãm phanh, hằn

học chửi thề. Jay có thể nhìn thấy những gì anh thấy: những ánh đèn pha loáng thoáng đang chạy dọc theo sườn núi ngay trước mắt họ. Họ vẫn an toàn nằm ngoài phạm vi của ánh đèn, nhưng nàng cũng như anh biết nó có nghĩa gì. Người của Piggot đang tiến đến gần, đang thu hẹp dần cái bẫy để chờ Piggot đến.

Lucas chạy lùi xe và quay lại con đường mà anh vừa đi qua, giữ chiếc Jeep sát với hàng cây. Khi anh lùi được tới cuối bờ núi thì anh liền rẽ, đưa chiếc Jeep lên bờ bắc. Giờ đây họ đã ra khỏi con đường mòn, và tuyết quá dày phun đầy dưới bánh xe.

"Chúng ta sẽ đi theo đường này à ?"

"Không, chúng ta không thể đi được. Tuyết quá dày." Anh đẩy chiếc jeep xuống dưới những tán cây và bước ra khỏi xe. "Ở yên đây," anh ra lệnh và biến mất ở phía lối mòn.

Jay vặn người lại trên chỗ ngồi, căng mắt ra để nhìn xem anh đang làm gì. Nàng chỉ có thể nhìn được dáng người anh, một màu đen trên nền tuyết trắng; một lúc sau anh biến khỏi tầm nhìn của nàng.

Gần hai phút sau anh trở lại. Anh nhảy vào trong chiếc Jeep và đóng sập cửa, rồi kéo cửa sổ xe xuống. "Nghe nhé," anh rít khẽ.

"Anh đã làm gì ?"

"Anh xóa dấu vết của chúng ta. Chỉ có mỗi một chiếc xe tải thôi. Nếu nó đi qua, chúng ta sẽ lại hướng về phía lối mòn và đi thẳng về phía đường cao tốc."

Họ lắng nghe. Âm thanh của chiếc mô tô khác vang rõ trong không khí tĩnh mịch của đêm tối. Chiếc xe tải di chuyển chậm hơn, động cơ chạy với số thấp khi nó cẩn thận tìm đường qua lối mòn trơn trượt, đầy tuyết và lạ lẫm. Ánh đèn pha rọi xuyên qua bóng tối, gần như chiếu thẳng về phía họ.

"Đừng lo lắng," Lucas thì thào. "Chúng không thể nhìn thấy ta từ phía dưới lối mòn được. Nếu chúng không chú ý nơi chúng ta rẽ và nếu chúng tiếp tục đi về phía trước, thì chúng ta sẽ ổn thôi."

Hai cái nếu. Hai cái nếu to tướng. Móng tay Jay bấm sâu vào trong lòng bàn tay nàng. Ánh đèn pha đã đủ gần đến nỗi ánh sáng phản chiếu của nó rọi vào tận trong chiếc xe Jeep, và lần đầu tiên nàng nhận ra Lucas mặc chiếc jacket lông cừu dày của anh nhưng lại không có áo trong. Cái chi tiết kỳ quặc ấy đập vào nàng, và nàng tự hỏi liệu có phải nàng đang tiến dần tới chứng cuồng loạn rồi không.

"Đi tiếp đi," anh khẽ nói. "Đi tiếp đi."

Trong một chốc dường như chiếc xe tải chuyển động chậm hơn, và luồng sáng dường như

chiếu thẳng về phía họ. Rồi chúng rẽ, và âm thanh của động cơ từ từ xa dần.

Nàng thở hắt ra. Lucas khởi động máy xe, biết rằng âm thanh động cơ sẽ không bị nghe thấy bởi tiếng mô tô. Anh gạt cần số của chiếc Jeep và quay đầu xe, cầu nguyện rằng họ náu mình đủ để ánh đỏ của đèn phanh sẽ không làm lộ vị trí của họ. Nhưng ít nhất họ cũng ở đằng sau chiếc xe tải rồi. Nếu tình huống bắt buộc, anh có thể làm một cuộc chạy đua trên đường. Lối mòn này rất hiểm trở, khả năng họ bị dính phải đường đạn từ chiếc xe tải đuổi theo là rất nhỏ.

Chiếc Jeep tròng trành lắc lư qua lớp tuyết, và rồi họ lại trên lối mòn lần nữa. Không một ánh đèn pha nào khác xuyên qua bóng tối cả, và họ có thể nhìn thấy ánh đèn mờ qua những hàng cây khi chiếc xe tải kia di chuyển từ từ lên lối mòn của dốc núi nguy hiểm.

Jay ngồi yên, ngay cả khi họ đến được đường phụ và Lucas cuối cùng đã bật đèn pha lên. Nàng lại tê liệt lần nữa.

Họ đến được Black Bull lúc hai giờ sáng. Cộng đồng địa phương với một trăm ba mươi ba người ở đây đều đang ngủ ngon trên giường. Thậm chí ở đây chẳng có một cửa hàng tạp hóa mở suốt đêm nào, có một một trạm xăng nhưng nó đóng cửa lúc mười giờ tối, dựa theo chiếc biển ngoài cửa sổ. Chiếc xe của cảnh sát trưởng địa phương đỗ ngoài trạm xăng.

Lucas dừng xe lại. “Em có thể lái xe ra khỏi đây không ?” anh sống sượng hỏi.

Nàng nhìn vào cái cần sang số, nhưng không nhìn anh. “Được.”

“Vậy cứ lái tiếp cho đến khi em đến được thị trấn tiếp theo nào đủ to để có một nhà nghỉ. Ngừng ở đó và gọi cho Frank. Anh ta sẽ sắp xếp để em được đón đi. Em có số của anh ta không ?”

Vậy là cũng đến lúc rồi. Mọi chuyện đã kết thúc. “Không.”

“Đưa anh một cái bút. Anh sẽ viết số của anh ta cho em.”

Jay dò dẫm trong cái ví và tìm thấy một cái bút, nhưng thậm chí nàng còn không có một mảnh giấy để cho anh viết lên. Cuối cùng anh túm lấy tay nàng và viết lên mu bàn tay nàng.

“Anh định đi đâu ?” nàng hỏi, giọng nàng căng thẳng nhưng đều đều.

“Anh lấy cái xe cảnh sát ngay đằng kia và gửi tín hiệu radio đến Veasey. Rồi bọn anh sẽ bắt Piggot và kết thúc chuyện này một lần và mãi mãi.”

Nàng nhắc mắt khỏi cái cần số, tay nàng nắm chặt lại như thể để giữ cho mấy con số không mờ khỏi bàn tay. “Cẩn thận nhé,” nàng cố nói, lời nhắc nhở thật sáo mòn nhưng xuất phát từ tận trong tâm. Nàng băn khoăn liệu Frank có kể cho nàng biết kết quả trận đánh ra sao, liệu nàng có bao giờ biết được chuyện gì xảy ra cho Lucas.

“Hắn đã mai phục anh một lần. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra lần nữa đâu.” Lucas ra khỏi chiếc Jeep và sải bước về phía chiếc xe cảnh sát. Nó bị khóa, nhưng cái khóa cũng chẳng gây nhiều khó khăn. Chưa đầy mười giây anh đã mở được cánh cửa. Anh nhìn vào chiếc Jeep, nhìn Jay chăm chú qua kính chắn gió. Mặt nàng trắng dã. Anh không muốn gì hơn ngoài việc kéo nàng vào trong lòng anh và hôn nàng dữ dội để cả hai bọn họ đều quên đi cái đống lộn xộn này, nhưng nếu lúc này anh hôn nàng, anh có thể sẽ không thể dừng lại được, mà anh thì phải giải quyết Piggot trước đã. Chỉ là anh thật quá muốn nàng, muốn sử dụng mối liên kết xác thịt giữa họ để đảm bảo rằng nàng biết nàng là của anh. Một cảm giác chưa trọn vẹn giày vò trong anh bởi họ vẫn chưa giải quyết triệt để tình huống giữa họ, nhưng nó cũng vẫn phải chờ thôi. Mà có lẽ như thế này cũng tốt. Trong vài giờ tới khi anh không phải lo lắng về Piggot nữa, và cơn giận dữ trong anh nguội đi. Anh sẽ có thể suy nghĩ rõ ràng hơn và không phản ứng như thể nàng đã phản bội anh. Anh vẫn chưa hiểu rõ những lý do của nàng, nhưng trên tất cả, anh biết nàng yêu anh.

Thay vì trèo qua chỗ ngồi đằng sau tay lái, Jay lại mở cửa và bước một vòng quanh ra ngoài. Nàng dừng lại trước chiếc xe Jeep, cơ thể thanh mảnh của nàng nổi rõ dưới ánh đèn pha. “Đó là cách duy nhất em có thể nghĩ ra để bảo vệ anh,” nàng nói, rồi bước vào trong xe và nổ máy.

Lucas nhìn theo ánh đèn đuôi xe khi nàng chạy xe ra khỏi trạm xăng và đi vào đường cao tốc. Anh cảm thấy sững sờ. Bảo vệ anh ? Anh đã quá quen việc sống cô độc, một mình bởi đó là lựa chọn của chính anh, cái ý tưởng có bất kì ai bảo vệ anh thật quá xa lạ. Nàng nghĩ rằng mình có thể làm gì chứ ?

Nàng có thể giữ trò chơi đố chữ nguyên vẹn. Nàng đã đúng; Frank sẽ nhanh chóng và lặng lẽ đẩy nàng đi nếu nàng nói cho anh ta biết đã có một nhầm lẫn xảy ra, rằng anh, Lucas không phải chồng cũ của nàng. Nàng không có kỹ năng sử dụng vũ khí hay chiến đấu như anh, nhưng điều đó cũng không ngăn nàng dùng bản thân mình làm lá chắn cho anh. Trò chơi đố chữ đó phụ thuộc vào nàng, vì vậy nàng đã giữ im lặng, và che chắn cho anh bằng sự hiện diện của nàng.

Bởi nàng yêu anh. Anh to tiếng chửi thề, hơi thở anh đông lại bởi khí lạnh trong đêm. Cái quá trình huấn luyện quỉ quái của anh đã khiến anh nghĩ sai, khiến anh tìm kiếm sự phản bội dù ở nơi không có chút phản bội nào, khiến anh đặt dấu hỏi cho những động cơ của nàng và tự động suy ra những điều tồi tệ nhất. Anh chỉ cần nhìn vào bản thân mình là có thể hiểu tại sao nàng lại không nói gì. Chẳng phải anh đã giữ im lặng trong suốt hai ngày qua bởi anh sợ mất nàng nếu cho nàng biết sự thật sao ? Anh đã yêu nàng quá nhiều để mà có thể mạo hiểm khả năng phải mất nàng, cho đến khi Piggot trườn tay hắn tới.

Lại chửi thề lần nữa, anh gập mình bước vào trong chiếc xe cảnh sát và bắt đầu đấu hai sợi dây nóng lại để khởi động xe.

* * *

Ánh bình minh rạng ngời trên nền tuyết, một dấu hiệu Lucas đã thấy bao lần từ khi đến ngọn núi này, nhưng khung cảnh buổi sáng đặc biệt này không bình yên như mọi khi. Cả đồng cỏ đầy người và xe tải, lớp tuyết tinh khôi bị giày xéo và chằng chịt vết chân và vết lốp xe. Đây đó trên nền tuyết trắng nhuộm thêm những vệt máu khô. Một chiếc trực thăng đậu bên trái, những cánh quạt của nó từ từ quay tròn trong gió.

Mười tay súng chĩa thẳng về phía anh khi anh bước ra khỏi những tán cây, rồi những khẩu súng chĩa lên trời khi những người đàn ông cầm súng nhận ra anh. Anh vững bước về phía họ, khẩu súng ngắn của anh vương máu chảy từ chính tay anh. Mùi hăng của thuốc nổ sộc vào mũi anh trong không khí lạnh, và một lớp khói mù tỏa ra trên đồng cỏ, cưỡng lại những nỗ lực nhằm xua tan nó.

Có một người đàn ông cao lớn, tóc đen đứng bên cạnh chiếc trực thăng, quan sát mọi thứ với đôi mắt nheo lại dữ tợn. Lucas bước thẳng về phía người đó. “Cậu nắm lấy cơ hội, đẩy chúng tôi lên thẳng căn nhà nghỉ của cậu,” anh quát.

Kell Sabin nhìn quanh đồng cỏ. “Đó là một mạo hiểm được tính toán. Mình phải làm thế để tìm ra tên gián điệp hai mang. Ngay khi vị trí của căn nhà bị rò rỉ, mình biết ngay đó là kẻ nào, bởi quyền truy cập đến thông tin đó vô cùng hạn chế.” Anh ta nhún vai. “Mình có thể tìm địa điểm nghỉ ngơi khác ở bất cứ đâu.”

“Cái thằng con hoang đó làm lộ vỏ bọc của mình ?”

“Ừ. Cho đến lúc đó, mình chẳng hề biết hắn ở đó.” Giọng Sabin như phủ băng, mắt anh ta ánh lên lửa đen lạnh lẽo.

“Vậy tại sao lại cần đến việc giả trang ? Tại sao lại lôi Jay vào ?”

“Để giữ Piggot khỏi biết việc cậu còn sống. Vỏ bọc của cậu đã bị lộ. Hắn biết về gia đình cậu, và trong quá khứ hắn đã từng sử dụng gia đình để tóm người hắn muốn. Mình chỉ cố kéo dài thời gian, để giữ mọi người an toàn cho đến khi Piggot lộ mặt và chúng ta có thể bắt hắn.”

Sabin nhìn lên những tán cây đằng sau căn nhà. “Mình cho rằng hắn sẽ không bao giờ làm phiền chúng ta nữa.”

“Hoặc bất kỳ ai khác.”

“Đây sẽ là công việc cuối cùng của cậu. Cậu sẽ nghỉ hưu.”

“Không cần phải nói,” Lucas đồng ý. “Mình có nhiều việc tuyệt hơn phải làm, như là cưới vợ, đẻ con, và xây dựng một gia đình.”

Đột nhiên Sabin cười nhăn nhở, và sự lạnh giá rời khỏi mắt anh ta. Chỉ có vài người có thể nhìn thấy Sabin thế này, chỉ những người có thể gọi chính họ là bạn của anh ta. “Càng lớn càng

tốt, huh," anh ta sững lại, và không nói hết câu. "Cậu đã kể với cô ấy chưa ?"

"Cô ấy biết sẵn rồi. Cô ấy phát hiện ra mọi thứ từ hồi mình còn ở trong bệnh viện."

Sabin nhíu mày. "Cái gì ? Cô ấy chẳng nói gì cả. Làm sao cô ấy biết được ?"

"Mắt mình. Chúng không cùng sắc nâu với mắt của Crossfield."

"Quỉ thật. Một chi tiết nhỏ như thế. Và cô ấy vẫn ổn với điều đó ?"

"Mình nghĩ cô ấy biết tất cả những thứ này là để bảo vệ mình."

"Phụ nữ," Sabin dịu giọng nói, và nhớ đến vợ anh ta, người đã đấu tranh như một con hổ cái để giữ mạng sống của chính anh ta dù khi đó anh ta chỉ là một người lạ mặt với cô ấy. Anh ta chẳng hề ngạc nhiên khi Jay Granger đã đặt bản thân vào ranh giới sống còn để bảo vệ Lucas.

Lucas xoa xoa cằm mình. "Cô ấy còn không thèm để ý đến cái đống xấu xí này."

"Những vị bác sĩ chỉnh hình đã làm tất cả những gì họ có thể làm. Mặt cậu bị phá huỷ nghiêm trọng." Rồi Sabin lại nhăn nhở cười lần nữa. "Dù sao cậu cũng còn quá đẹp trai."

Hai người đàn ông đứng và quan sát quá trình dọn dẹp sau trận chiến, mặt họ đanh lại trước tổn thất. Ba người đàn ông đã chết, tính cả Piggot và bốn kẻ khác bị bắt giữ. "Mình sẽ báo tin cho gia đình cậu rằng cậu còn sống," Sabin nói. "Mình xin lỗi vì họ phải trải qua chuyện đó, nhưng khi Piggot vẫn còn nhởn nhơ ngoài kia, thì như thế sẽ an toàn hơn cho cậu, và cho cả gia đình cậu nữa. Dù sao, mọi chuyện cũng đã kết thúc. Tìm Jay từ chỗ cậu giấu cô ấy, và bọn này sẽ đưa cả hai người ra khỏi đây."

Lucas nhìn Sabin, và máu từ từ dồn khỏi mặt anh. "Cô ấy không gọi Frank ?" giọng anh khản đặc.

Sabin trở nên bất động. "Không. Cô ấy ở đâu ?"

"Đáng ra cô ấy phải lái xe đến thị trấn tiếp theo, ở tại một nhà nghỉ và gọi cho Frank. Quỉ tha ma bắt !" Lucas quay người và chạy đến nhà xưởng, với Sabin ngay bên cạnh anh. Đột nhiên toàn thân anh lạnh giá. Có khả năng Piggot đã bắt được Jay trước khi hắn tới đây, khả năng thấp hơn rằng nàng đã gặp tai nạn. Trời ơi, nàng đang ở đâu ?

* * *

Sau khi rời khỏi chỗ Lucas, Jay chỉ đơn giản là lái đi, tự động đi theo biển chỉ dẫn trên đường cao tốc mà nàng nhìn thấy được dưới ánh đèn pha, và dần dần đến được quốc lộ U.S. 24, con đường cao tốc họ đã từng đi trên đường đến Colorado Spring. Nàng rẽ theo hướng ngược lại. Nàng không để ý gì đến ngã rẽ; chỉ đơn giản là lái xe đi. Quốc lộ U.S. 24 đưa nàng qua Leadville,

và cuối cùng nàng đến được quốc lộ I-70. Nàng rẽ phải, hướng về phía Denver.

Mặt trời đã lên cao, chiếu thẳng vào mắt nàng. Nàng gần như hết xăng. Nàng dừng lại ở bến đỗ tiếp theo và đổ đầy bình xăng.

Giờ này mọi chuyện chắc đã xong xuôi rồi.

Nàng mệt mỏi rã rời, nhưng nàng không thể dừng lại được. Nếu nàng dừng, nàng sẽ phải nghĩ, và lúc này nàng không thể chịu được điều đó. Nàng kiểm tra ví tiền. Nàng không có nhiều lắm - khoảng hơn 60 đô – nhưng nàng có đem theo thẻ tín dụng. Cái này sẽ giúp nàng về lại được New York, về với ngôi nhà duy nhất nàng còn, nơi ẩn trốn duy nhất của nàng.

Quốc lộ I-70 hướng thẳng về phía Sân bay Quốc tế Stapleton ở Denver. Jay đỗ chiếc Jeep và bước vào nhà ga, cẩn thận nhớ nơi nàng đậu xe để nàng có thể nói với Frank nơi anh ấy có thể lấy lại chiếc xe của nình. Nàng mua vé trước, và đủ may mắn để có thể lên một chuyến bay khởi hành chỉ trong một giờ nữa. Rồi nàng tìm thấy một cái điện thoại trả trước và gọi cho Frank.

Anh ta trả lời ngay từ tiếng chuông đầu tiên. “Frank, là Jay.” Nàng xác nhận danh tính với giọng nói trống rỗng. “Mọi chuyện kết thúc chưa ?”

“Cô đang ở chỗ quỉ nào thế ?” anh ta hét loạn cả lên.

“Denver.”

“Denver ! Cô đang làm gì ở đó thế ? Đáng ra cô phải gọi cho tôi từ vài giờ trước ! Luke đang xé cả cái nơi chết tiệt này thành từng mảnh vụn, và chúng tôi gọi tất cả cảnh sát ở Colorado lục tung các con đường cao tốc lên để tìm cô.”

Tim nàng nhẹ bớt, nỗi khiếp sợ được nhấc ra. “Anh ấy ổn chứ ? Anh ấy có bị thương không ?”

“Cậu ta ổn. Cậu ta dính chút đạn vào tay, nhưng chẳng có gì mà một cái băng Band-Aid không che được cả. Nghe này, chính xác thì cô đang ở đâu ? Tôi sẽ cho người đến đón cô ---”

“Mọi chuyện kết thúc rồi ?” nàng khăng khăng hỏi. “Thực sự kết thúc rồi ?”

“Piggot ? Ừ, kết thúc rồi. Luke bắt hắn. Nói cho tôi biết cô ở đâu và ---”

“Tôi rất mừng.” Đôi chân nàng không trụ vững được lâu hơn nữa ; nàng phải dựa vào tường. “Chăm ... chăm sóc anh ấy nhé.”

“Chúa ơi, đừng gác máy !” Frank hét, những từ ngữ rít lên trong tai nàng. “Cô ở đâu ?”

“Đừng lo lắng,” nàng kiên quyết nói. “Tôi sẽ tự về nhà được.” Hoàn toàn quên mất chiếc Jeep, nàng gác máy, rồi bước vào phòng vệ sinh nữ và tạt nước lạnh lên mặt. Khi nàng dùng lược

chải lại đầu, nàng chú ý thấy vẻ tái nhợt trên má và quầng thâm dưới mắt. “Mấy gã đàn ông các người biết cách tặng cho phụ nữ một khoảng thời gian tuyệt vời đấy,” nàng thì thầm với hình ảnh phản chiếu của chính mình, kéo theo vài ánh nhìn giật mình về phía nàng.

Yori Berra đã nói, “Mọi chuyện chưa kết thúc cho đến khi nó hoàn toàn kết thúc”, nhưng chuyện này thì chắc chắn là đã kết thúc rồi. Jay không thể ngủ trên chuyến bay, mặc dù nàng đã kiệt quệ lắm rồi. Nàng cũng không thể ăn, dù dạ dày nàng trống rỗng. Nàng cố để uống một lon cola, ngoài ra chẳng ăn uống gì khác. Sau khi trải qua sự tĩnh lặng nơi đồng cỏ, thì sân bay J.F.K. của New York thành một nhà thương điên ồn ào. Nàng muốn lùi bước dựa vào một bức tường và hét cho đến khi những con người nhốn nháo ngoài kia đi hết đi. Thay vì thế nàng bước lên một cái xe buýt, và một tiếng rưỡi sau nàng bước vào trong căn hộ của mình.

Nàng chưa hề nhìn thấy nó trong nhiều tháng trời; nó không còn là nhà của nàng nữa. Nó được giữ gìn cẩn thận trong thời gian nàng vắng mặt, như Frank đã hứa, nhưng nó trống rỗng như chính nàng hiện giờ. Thậm chí nàng còn không đem theo bộ quần áo nào cả. Nàng cười giả tạo; quần áo là thứ nàng ít phải lo lắng nhất. Frank sẽ đảm bảo rằng chúng được chuyển tới nơi cho nàng.

Nhưng có chăn nệm để trải giường, và khăn tắm ở trong phòng tắm. Nàng tắm nước ấm, rồi thậm chí còn dồn sức để trải giường. Mặt trời ban chiều đang dần hạ khi nàng trần trụi giãn người trên giường. Tự động, nàng quay người, tìm kiếm hơi ấm của Lucas, nhưng không có anh ở đó. Đã kết thúc rồi, và anh không muốn nàng. Những giọt nước mắt ngập đầy khi mí mắt trĩu nặng của nàng khép lại, và rồi nàng ngủ.

“Janet Jean. Janet Jean, dậy nào”

Giọng nói kéo nàng tỉnh giấc. Nàng không muốn tỉnh dậy. Chỉ cần nàng còn ngủ, nàng sẽ không phải đối mặt với cuộc đời không có Lucas. Nhưng nghe như giọng nói của anh vậy, và nàng nhíu mày.

“Janet Jean. Jay. Dậy nào, bé yêu.” Một bàn tay cứng cáp ấm áp lắc nhẹ bờ vai trần của nàng.

Từ từ nàng mở mắt ra. Đó là Lucas, ngồi trên mép giường nàng, cau có nhìn nàng. Đôi mắt vàng ấy nhìn đầy sát khí, dù chất giọng đã bị huỷ hoại của anh đã cố nhẹ nhàng nhất có thể. Anh nhìn thật kinh khủng; thật sự cần cạo râu, tóc anh bù xù, và một dải băng dính máu quấn quanh cẳng tay trái của anh. Nhưng ít nhất lúc này anh mặc một cái áo sơ mi, và quần áo anh thì sạch sẽ.

“Em biết rõ ràng là mình đã khóa cửa mà.” Cơn buồn ngủ vẫn còn làm đầu óc nàng mụ mị, nhưng nàng biết nàng đã khóa cửa rồi. Ở New York, không một ai không cẩn thận về chuyện khóa cửa cả.

Anh nhún vai. “Làm như chuyện ấy quan trọng lắm ấy. Nhanh nào, cưng ơi, vào phòng tắm và

tạt nước lạnh vào mặt em để em có thể tỉnh táo hơn nào. Anh sẽ pha cà phê."

Anh đang làm gì ở đây ? Nàng chẳng thể nghĩ ra bất kỳ lý do nào cả, và dù là một phần trong nàng vui mừng vì được nhìn thấy anh, bất kể lý do gì, một phần khác trong nàng co lại sợ hãi vì phải nói lời tạm biệt với anh lần nữa. Có thể nàng sẽ không chịu đựng nổi việc đó lần này. Ít nhất lúc trước, nàng còn bị tê cóng.

"Mấy giờ rồi ?"

"Gần chín giờ rồi."

"Không thể nào. Vẫn còn ánh sáng mà."

"Chín giờ sáng", anh kiên nhẫn giải thích. "Nhanh nào, dậy đi". Anh nâng nàng ngồi dậy, và lớp chăn rơi xuống eo nàng, phô bày cơ thể trần trụi của nàng. Nhanh chóng nàng vơ lấy cái chăn và kéo nó để che ngực nàng; nàng không thể nhìn vào mắt anh khi cơn đỏ mặt xua đi màu tái xanh trên mặt nàng.

Mặt anh không biểu lộ gì khi anh đứng dậy và cởi nút áo anh. "Đây, mặc cái này vào. Anh đã đóng gói quần áo của em và đem chúng theo cùng anh, nhưng chúng đang nằm một đống lộn xộn trong va li."

Nàng nhận chiếc áo vẫn còn hơi ấm của anh, và kéo nó quanh nàng. Không một lời nào nữa, nàng đứng dậy và bước vào phòng tắm, kiên quyết đóng cánh cửa đằng sau nàng lại. Nàng định khóa nó, nhưng rồi quyết định không phí thời gian của mình. Khóa chẳng có tích sự gì với anh cả.

Năm phút sau nàng cảm thấy tỉnh táo lại nhiều, nghe theo lời khuyên của anh và tát nước lạnh vào mặt nàng. Nàng vô cùng khát nước, sau khi khi trải qua một chặng đường dài mà không uống chút gì, vì vậy , nàng uống vài ngụm nước. Nàng sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu nàng có gì đó nhiều hơn cái áo sơ mi của anh, nhưng cái áo cũng gần như nuốt chửng nàng rồi. Mùi hương của anh còn vương lại trên lớp vải. Nàng nâng nó lên mặt và hít thật sâu mùi hương ấy, rồi thả nó xuống người nàng và bước ra khỏi sự bảo vệ của nhà tắm.

Anh đang ngả người trên giường. Nàng đứng khựng lại. "Em tưởng anh nói anh sẽ đi pha cà phê."

"Em chẳng có tý cà phê nào cả", Anh bật dậy, đặt tay lên vai nàng và lắc. "Quỉ tha ma bắt em đi", anh nói với giọng run rẩy. "Anh đã đi qua cả địa ngục khi anh phát hiện ra em chưa hề gọi cho Frank. Tại sao em lại bỏ chạy ? Tại sao em trở lại đây ?"

Tóc nàng rơi qua mặt nàng. "Em không có nơi nào khác để đi", nàng cất tiếng, giọng nàng nghẹn ngào.

Anh kéo mạnh nàng vào vòng tay anh, vươn tay tới đằng sau lưng nàng để khóa bàn tay anh trong tóc nàng và giữ lấy gáy nàng. “Em thực sự nghĩ rằng anh sẽ để em rời xa anh dễ dàng đến thế sao ?” anh gầm gừ.

“Những gì em làm tồi tệ đến vậy sao ?” nàng nài xin. “Em không biết bất kỳ cách nào khác để bảo vệ anh cả ! Khi em nhìn vào mắt anh, em biết anh chắc chắn phải là điệp vụ mà Frank nói đã bị giết, và em cũng biết anh ta đã khốn khổ rất nhiều để có thể giấu anh đi, vì vậy anh chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Anh lại bị mất trí nhớ. Anh thậm chí còn không biết ai đang theo chân anh ! Giữ những lời dối trá đó là cách duy nhất em có thể làm để giữ anh an toàn !”

Đôi mắt vàng đó lấp lánh rạng ngời. “Tại sao em lại quan tâm chứ ?”

“Bởi vì em yêu anh ! Hay anh nghĩ đó cũng là một lời nói dối ?”

Cái chạm của anh thật dịu dàng. “Không”, anh lặng yên nói. “Anh nghĩ anh đã luôn biết rằng em yêu anh, ngay từ buổi đầu.”

Lệ tuôn rơi từ khóe mắt nàng. “Lần đầu tiên em chạm vào anh”, nàng thì thầm, “Em cảm nhận được anh thật ấm áp, và biết anh đã khó khăn để chiến đấu và sống sót đến thế nào. Em đã bắt đầu yêu anh từ giây phút đó.”

“Vậy thì tại sao em lại bỏ đi ?”

Anh thật tàn nhẫn, nhưng rồi, nàng vốn đã luôn biết điều đó mà. “Bởi vì mọi chuyện đã kết thúc rồi. Anh không muốn em. Em đã luôn khiếp sợ những gì anh sẽ làm khi anh tìm ra mọi chuyện. Em đã sợ anh sẽ gửi em đi, và anh thực sự đã làm thế. Vì vậy em đã bỏ đi”

“Anh chỉ muốn em rời xa nguy hiểm, quỉ thật ! Anh không định để em đi tới hai ngàn dặm xa cách !” Anh bế nàng lên và thả xuống giường, rồi theo nàng ngã xuống luôn. “Không có lý do lý trấu viện cớ gì lần này cả. Chúng ta sẽ kết hôn ngay khi chúng ta có thể hợp pháp làm việc đó.”

Nàng sững sờ như thể đây là lần đầu tiên nàng nghe anh nhắc đến hôn nhân vậy. “C-cái gì ?” nàng lắp bắp.

“Em đã bảo anh hỏi cưới em lần nữa khi anh lấy lại được ký ức. Nào, bây giờ anh lấy lại được rồi đấy thôi. Chúng ta sẽ kết hôn.”

Tất cả những gì nàng có thể nói là, “Đó không phải là hỏi cưới, đó là ra lệnh bắt cưới.”

“Thế là được rồi”. Anh bắt đầu cởi nút cái áo sơ mi của anh, mở tung vú nàng.

“Nếu là vì anh nghĩ anh nợ em --”

Đầu anh giật lên, đôi mắt ấy dữ dội và hoang dại. “Anh yêu em nhiều đến nỗi anh phát điên vì

điều đó."

Nàng lại sững sờ lần nữa. "Anh chưa từng nói. Em đã nghĩ – nhưng rồi anh bắt em rời đi…"

"Anh không nghĩ rằng anh có thể có cách nào biểu lộ rõ rệt hơn nữa về cảm giác của anh đâu", anh cau có.

Vô cùng đơn giản nàng nói. "Anh có cần những từ đó không ?"

Câu đó làm ngừng anh lại. "Anh rất cần những từ đó."

"Em cũng thế."

Anh cúi đầu xuống và hôn nàng, đôi tay anh vuốt ve cơ thể trần truồng của nàng dưới cái áo anh. Đôi chân cơ bắp của anh dịch chuyển tựa vào nàng, và nàng cảm nhận được phần căng cứng của anh tựa trên đùi nàng. "Anh yêu em, Jay Granger."

Mặt trời đang tỏa sáng trong nàng, làm rạng ngời đôi mắt nàng. "Em yêu anh, Lucas Stone."

Cuối cùng thì nàng cũng có thể gọi lên tên anh với yêu thương tràn ngập.

Hồi Kết

"Piggot chết thật rồi sao ?"

"Hắn chết thật rồi." Lucas chăm chú quan sát khuôn mặt nàng qua bàn ăn sáng. Anh đã ra ngoài và mua những đồ ăn cần thiết, và cả hai người bọn họ đều ăn như thể họ sắp chết đói, mà đúng là thế. Trước đó anh không hề chú ý đến việc ăn uống. Việc tìm lại Jay và đưa nàng về nơi nàng thuộc về quan trọng hơn nhiều. "Anh đã hoàn thành công việc." Sự thật không hề đẹp đẽ, nhưng nàng có quyền được biết về người đàn ông nàng sắp cưới.

Nàng nhấp một ngụm cà phê, rồi ngước đôi mắt xanh sẫm đáng kinh ngạc đó lên và nhìn vào anh. "Em vui vì hắn đã chết", nàng nói gay gắt. "Hắn đã cố giết anh."

"Và gần như thành công."

Nàng rùng mình, nghĩ về những ngày anh nằm giữa sự sống và cái chết, rồi anh nắm lấy tay nàng. "Nào, cưng. Kết thúc rồi mà. Quãng thời gian đó đã qua rồi. Phần còn lại –" anh siết lấy tay nàng "-- mới vừa bắt đầu thôi - nếu em chắc chắn rằng em có thể chịu đựng việc nhìn khuôn mặt này qua bàn ăn sáng mỗi ngày."

Nụ cười bừng lên trên khuôn mặt nàng như ánh mặt trời. "Hưm, anh không điển trai lắm,

nhưng anh chắc chắn là rất sexy."

Với một tiếng gầm gừ anh vồ lấy nàng, kéo nàng vòng quanh chiếc bàn và đặt nàng ngồi lên đùi anh. Đôi tay nàng vòng quanh anh ngay cả khi anh nâng mặt nàng lên hôn nàng. "Nhân tiện, anh không phải là một điệp vụ."

Nàng giật lùi, hoảng hốt. "Cái gì ?"

"Không còn nữa. Anh đã chính thức nghỉ việc rồi, vào ngày hôm qua. Sabin chấp thuận cho anh nghỉ. Một khi vỏ bọc của anh đã bị lộ, sẽ chẳng có cách nào anh có thể quay lại làm việc mà không gây nguy hiểm cho gia đình anh. Anh đã rút khỏi công việc này từ ngày vụ nổ xảy ra, nhưng Sabin chưa ra quyết định chính thức cho đến khi Piggot bị bắt."

"Vậy thì em đoán cả hai chúng ta đều phải đi tìm việc thôi." Anh đã nghỉ việc ! Nàng như nghe thấy những bài thánh ca vang lên. Nàng sẽ không phải lo lắng mỗi lần anh bước ra khỏi cửa rằng nàng sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy anh nữa.

Anh day day ngón cái mình vào môi dưới của nàng. "Anh đã có sẵn một công việc rồi, bé yêu. Anh là một thương gia, cộng tác kinh doanh với anh trai anh trong một hãng kỹ thuật. Anh đi khắp thế giới. Đó là một vỏ bọc tốt cho công việc mà anh làm cho Sabin. Nhắc đến anh trai anh, giờ này chắc Sabin đã báo cho họ tin có nhầm lẫn trong việc xác định danh tánh các nạn nhân của vụ nổ và anh vẫn còn sống. Đây sẽ là một cơn sốc tồi tệ cho gia đình anh đây, đặc biệt là với cha mẹ anh."

"Ý anh là một cơn sốc có lợi chứ."

"Nó vẫn là một cơn sốc, bất kể bản chất nó ra sao. Với những thay đổi trên khuôn mặt và giọng nói của anh, họ sẽ khó thích nghi đây."

"Và anh còn đem một người phụ nữ lạ mặt về nhà nữa." nàng nói, mắt nàng tối lại vì lo lắng.

"Oh, cái đó àh. Đừng lo về cái đó. Mẹ đã đeo bám anh nhiều năm nay để bắt anh ổn định. Trước đây nó chưa từng là lựa chọn của anh, nhưng điều đó đã thay đổi rồi." Anh tặng nàng một nụ cười hư hỏng. "Anh vốn dĩ đã quyết định nghỉ việc, để anh có thể dành thời gian để giữ cho em thoả mãn."

Anh chắc chắn là đã làm thế rồi. Jay dựa đầu nàng lên vai anh, cảm nhận sự ấm áp và gần gũi của anh. Vòng tay anh siết lại. "Anh yêu em", anh kiên quyết khẳng định.

"Em cũng yêu anh, Lucas Stone". Nàng sẽ không bao giờ chán việc nói lên câu đó, và anh cũng chẳng bao giờ chán nghe nó.

Anh đứng dậy với nàng trong vòng tay anh. "Hãy đi làm một cú điện thoại nào. Anh muốn nói chuyện với người thân của anh và cho họ biết họ sẽ có một cô con dâu."

Họ có thực hiện cuộc gọi đó, nhưng không phải ngay lập tức. Đầu tiên anh hôn nàng, và khi anh ngẩng đầu lên ánh nhìn trong mắt anh thật mãnh liệt. Anh bế nàng vào trong phòng ngủ, và rồi chiếc gương trên tường phản chiếu hình ảnh rõ nét của hai con người đang xoắn lấy nhau khi họ yêu nhau.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach